MERCENAR

37 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Asediu la San Diego

Colecţia MERCENAR

37

Dick Stanford

ASEDIU LA SAN DIEGO

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1999

PROLOG

Silueta rigidă a unui om de talie înaltă se profilă pe Loma Point. Era îmbrăcat într-un combinezon de luptă negru şi se uita fix în jos la cel mai vechi oraş californian. În faţa lui se întindeau Coronado şi Nav Air Station, la nord, Lindbergh Field şi baza puşcaşilor marini; la sud, golful fiind invadat de clădirile celor de la US Navy. Iar ca fundal vechiul oraş, un oraş de coline, cartiere rezidenţiale, autostrăzi; iadul pentru omul care contempla calm viitorul sau viitorul său câmp de bătălie.

Îl chema Bob Hunter – şi făcea singur cât întreaga armată – cel care pornise la distrugerea Mafiei, o adevărată legendă în analele crimei.

Acestea fiind zise, de data asta nu era singur. O a doua siluetă se contura pe piscurile vag luminate de strălucirea depărtată a oraşului, un bărbat de talie mijlocie, solid, bine făcut.

Întâlnirea fusese prevăzută. Salutările era impregnate de o rigoare glacială la prima vedere, dar se puteau ghici accente de o căldură amicală.

— Ai primit mesajul meu? zise primul bărbat.

— Din păcate, da, murmură Hunter.

— Da, evident. Dar – şi tu ai spus asta – a trăi fără luptă înseamnă a nu trăi. Nu mă puteam mulţumi să mă joc de-a cercetaşii în timp ce se petrecea…

— OK, zise Hunter întrerupându-l.

Nu era omul care să piardă timpul cu flecăreli. Se uită la celălalt, apoi adăugă cu o voce obosită, aproape admirativă:

— Arăţi bine, Politicianule. Ai mai slăbit, nu?

— Mda, răspunse celălalt bătându-se uşor cu mâna peste stomac. Şi câţiva centimetri. Tu arăţi la fel de rău ca de obicei, în ciuda mutrei frumoase pe care ţi-a făcut-o Brantzen.

— L-au ucis pe Brantzen, zise cu răceală Hunter.

— Ştiu.

— Ne vor ucide pe toţi până la urmă. Să nu uiţi asta, Politicianule.

— Mi-am spus de multă vreme. Între timp…

Lăsă fraza neterminată. Hunter suspină.

— OK, spune ce-ai de spus.

— Oraşul ăsta de jos este descris ca fiind oraşul clădit într-un parc.

— Şi?

— Ar trebui să fie numit oraşul unchiului Sam. Între bazele militare şi centrele de cercetare şi fabricile care produc pentru apărare, e localitatea cea mai bogată în dolari a guvernului.

— Continuă.

— Ştii ce se întâmplă când există o cantitate mare de dolari federali.

— Ciordeală, zise încet Hunter.

— Exact. Frontiera mexicană este foarte aproape, iar golful este unul dintre cele mai mari din lume.

Bărbatul în negru oftă din nou.

— San Diego nu face parte din itinerarul meu, Politicianule. Tipii sunt prea bine acoperiţi. Nu există câmp de bătălie, nici un fel de rază de acţiune. Aici cancerul nu e benign, este înrădăcinat în străfundul corpului. Nu-l pot suprima fără să fac să sângereze pacientul. Ar urma o hemoragie. Putreziciunea a ajuns la carne.

— Ăsta e necazul, mormăi celălalt. Unul dintre vechii noştri prieteni a fost tras pe sfoară.

— Cine?

— Howlin' Harlan Winters.

Evident. Colonelul Harlan P. Winters – Howlin' Harlan sau Howlie pentru oamenii lui (Urlătorul) – un tip excepţional care îşi asumase conducerea echipelor de trăgători de elită în Vietnam.

— Credeam că s-a pensionat, zise Hunter.

— Mda. L-au făcut general de brigadă ca să-l dea afară.

— Asta se întâmplă frecvent soldaţilor buni, mai ales dacă devin prea eficienţi.

— În orice caz, e în rahat până la gât.

— Cu mafioţii?

— Aşa am impresia. Am auzit unele zvonuri la San Francisco, cu totul întâmplător. Are nevoie de ajutor, sergente.

— Exterminatorul vine în misiune de salvare, nu?

— Mda.

Umerii lui Hunter se curbară uşor în timp ce se uita ţintă la semiluna golfului.

— Abia am încheiat o operaţiune, Politicianule, o adevărată porcărie.

— Ştiu, ştiu. Chiar au încercat să-ţi pună în cârcă şi focurile de armă trase asupra Casei Albe. Puţea a făcătură de la o poştă.

— Aici ar putea să fie mai rău, zise Exterminatorul. Am aflat unele lucruri la Washington, destul ca să-mi spun că nu pot… în fine, nu pot să curăţ San Diego. Mai ales nu pentru Harlan'

Winters.

— Probabil că ştii despre el ceva ce eu nu ştiu.

— Posibil. El m-a cerut?

— Eşti nebun? Nici măcar nu ştie că m-am amestecat.

— Atunci cum?

— L-am întâlnit întâmplător la Frisco. Arăta îngrozitor. A intrat în panică când m-a văzut. Mi-a spus că se află în călătorie de afaceri. Era însoţit de o fată, mi se pare că e vorba de nepoata lui. Am băut un păhărel toţi trei. Am vorbit de una, de alta, şi asta a fost tot. Apoi a plecat. A doua zi, fata a venit la mine şi mi-a transmis un SOS. E momentul să-i venim în ajutor, asta am înţeles de la ea. Pricepi, el…

— O să-mi povesteşti în detaliu data viitoare, propuse Hunter. Acum pleacă. Ne întâlnim din nou mâine: aceeaşi oră, acelaşi loc.

Celălalt schiţă un zâmbet crispat.

— Eşti de acord?

— În principiu. Dar vreau mai întâi să fac o recunoaştere a terenului înainte de a porni la treabă.

— OK. Mare grijă la poliţaii din San Diego. Au o reputaţie solidă.

Hunter îi cunoştea. Câţiva, mai ales ofiţeri, veneau de la FBI, convinşi că vor câştiga partea leului în oraşul maritim.

— Da, voi fi atent. Haide, pleacă. Nu trebuie s-o lungim.

— Gadgets vrea să ia şi el parte. De altfel, insistă, zise Politicianul zâmbind.

Hunter oftă ostenit.

— OK, spune-i că e binevenit. Voi avea nevoie de talentele lui.

Zâmbetul Politicianului se accentuă.

— Se reînfiripă Echipa Morţii.

— Nu în întregime.

— Nu, evident.

Rosario Blancanales, zis „Politicianul”, şi Herman Schwartz, zis „Gadgets”, luptaseră în Vietnam alături de Hunter, apoi la Los Angeles împreună cu alţi şapte veterani: faimoasa Echipă a Morţii. Din cei nouă războinici, numai Politicianul şi Gadgets supravieţuiseră.

Cei doi se uitară unul la altul un moment. Fură străbătuţi de o durere comună care se risipi curând. Blancanales îl bătu pe umăr pe Hunter şi dispăru în întuneric.

Întâlnirea nu durase mai mult de o sută douăzeci de secunde.

Totuşi, omul în negru mai rămase o jumătate de oră pe culme, examinând cu spiritul său de luptător o mulţime de idei,

rememorându-şi trecutul, cântărind factorii pozitivi şi negativi, reflectând la direcţia pe care o lua viaţa lui. Era destul de realist ca să-şi dea seama că războiul nu putea să dureze la infinit.

Trebuia să profite la maxim de fiecare secundă ca să dea o lovitură eficace.

În ceea ce priveşte renaşterea Echipei Morţii, chiar parţial… luase hotărârea să nu-şi mai ia niciodată aliaţi, să nu mai expună niciodată viaţa prietenilor săi. Prea multe vieţi fuseseră sacrificate pe altarul cruciadei sale. Totuşi… Politicianul şi Gadgets duceau o jumătate de existenţă. Dacă voiau să părăsească purgatoriul ca să înfrunte destinul…

Hunter nu voia în ruptul capului să personalizeze războiul, dar Howlin' Harlan Winters prezenta un aspect personal.

San Diego implica şi un angajament personal prin implicarea Politicianului şi a lui Gadgets.

Totuşi Exterminatorul nu putea să dezlănţuie elementele. Oraşul era prea implicat în acţiuni criminale, şi probabil că nu avea habar de angajamentul lui.

Hunter nu avea nici nu chef să atace oraşul. Mai întâi ar fi trebuit să facă o recunoaştere prudentă, iar pentru asta va folosi la maxim talentele supravieţuitorilor din echipa sa.

Blancanales era supradotat ca să adune şi să evalueze informaţiile militare, putând să se facă una cu decorul ca un cameleon.

Schwartz era un geniu al electronicii care avea darul să construiască aparate de supraveghere ultraperfecţionate pornind de la trei fire şi o baterie.

Iar cei doi oameni ştiau cum să se comporte în mijlocul unei înfruntări armate.

Harlan' Winters reprezenta însă o necunoscută. Prieten sau duşman? Hunter nu reuşea să se pronunţe. Informaţiile pe care le adunase la Washington îi inspirau o prudenţă extremă… Totuşi colonelul îi prinsese în piept mai multe decoraţii, şi se aflaseră de multe ori în situaţii critice, fixând moartea cu o privire complice.

Cum se vor întâlni la San Diego? Faţă în faţă, înfruntându-se în dezonoare?

Era posibil. Din păcate, dacă era dezonoare, pătată ar fi fost şi naţiunea.

Omul în negru dădu cu tristeţe din cap privind luminile oraşului din depărtare.

La naiba!

Uneori trebuia să aibă încredere în suflet, în instinctele sale.

Deci, San Diego va fi şi el trecut pe listă. Întâmplă-se orice, San Diego avea să simtă trecerea Exterminatorului.

CAPITOLUL I

Cei doi dobermani, care semănau ca două picături de apă, se aruncară cu furie în împrejmuirea cu grilaj, căutând să se agaţe cu disperare cu ghearele de ochiurile plasei, arătându-şi colţii lungi şi albi, nerăbdători să-l facă praf pe omul care stătea în faţa barierei.

Hunter era mulţumit că nu puteau să ajungă la el. Cu stomacul crispat, Exterminatorul îşi zise că dacă pe lângă câini mai exista şi un sistem de siguranţă electronic, pătrunderea lui în casă nu va fi deloc uşoară. Oare nu exista un alt mod de a îndeplini mai simplu misiunea lui de recunoaştere la San Diego?

Vila era situată pe o mică colină aproape nelocuită a coastei la nord de Torrey Pines State Park. Nu era cartierul unui miliardar dar avea avantajul de a fi foarte depărtat de oraş, oferind astfel un colţ retras şi sigur ofiţerului care se reconvertise în industrie şi care era clar că se temea de ceva sau de cineva.

Construită în stilul Tudor, vila combina probabil farmecul trecutului şi luxul prezentului. O astfel de „retragere” ar fi putut să fie tentantă pentru un vechi soldat.

În ceea ce priveşte super-securitatea, ea părea că se potriveşte de minune cu noua viaţă a generalului Winters: o viaţă care începe să-l îngrijoreze în mod serios pe Bob Hunter.

Un şir de copaci piperniciţi delimita parcul de pe faleză, în spatele acestui gard viu se aflau două rânduri de grilaje care încadrau un drum larg de aproximativ trei metri. Aceste bariere nu erau prea înalte, dar suficiente ca să-i descurajeze pe eventualii vizitatori nocturni. În plus, de-a lungul proprietăţii existau panouri pe care stătea scris cu litere mari de culoare roşie:

ATENŢIE
PISTĂ PENTRU CÂINI DE PAZĂ

Rosario Blancanales, „Politicianul”, îl informase în prealabil pe Hunter:

— Are o pereche de dobermani pe care îi lasă în libertate într-un minuscul no man’s land din jurul terenului. Nu poţi trece fără permisiunea lui, altfel animalele te halesc.

Aşa că Hunter venise pregătit.

— Un pistol cu aer comprimat Crossman, îi spusese el lui Blancanales. Verifică doza săgeţilor hipodermice. Vreau să adorm animalele astea vreo jumătate de oră, nu să le omor.

În consecinţă, se aflau în apropiere de vila lui Harlan de la Del Mar şi se pregăteau să-şi înceapă cercetările. Noaptea era aproape la fel de luminoasă ca ziua, luna şi stelele păreau că scânteiază la zece metri de pământ şi o briză uşoară venea dinspre Pacific, ca o mângâiere plină de tandreţe – un ţinut de vis pentru Oficiul de Turism.

„O noapte pentru dragoste, nu pentru război”, îşi zise cu ironie Hunter.

Dar se afla în război, aşa că…

Mârâielile furioase ale dobermanilor nu semănau deloc cu nişte sărutări amoroase, iar cele două animale se repezeau tot timpul în grilaj, împinse de instinctul de a ucide.

Hunter verifică cu grijă încărcătura pistolului Crossman, trecu ţeava prin ochiurile plasei şi trase o săgeată mică. Aceasta se înfipse în umărul celui mai apropiat câine care imediat se aşeză în fund, de parcă cineva l-ar fi scos din priză, şi începu să-şi lângă rana gemând.

Al doilea câine se culcă şi el imediat fără nici cea mai mică tânguială.

Blancanales ieşi din ascunzătoarea dintre copaci, se sprijini cu spatele de grilaj şi îşi împreună mâinile în faţă ca să-l ajute pe Hunter să sară. Hunter sări rapid peste barieră. Imediat ce atinse pământul, Politicianul îi zâmbi în mod ciudat şi zise cu o voce ironică:

— Mi se pare că erau doar doi.

— Ah, hazoasă treabă! şopti Hunter. Eşti foarte haios, bravo!

Totuşi puse imediat un genunchi în pământ ca să-i examineze pe cei doi câini adormiţi. Scoase săgeţile, frecă pielea animalelor apoi dădu pistolul Crossman şi săgeţile însoţitorului său.

— Acum o să mă descurc, mormăi el. Întoarce-te la postul tău şi rămâi în stare de alarmă.

Blancanales îşi lovi tocurile unul de altul, mimă un salut exagerat şi dispăru printre copaci. Hunter traversă pista, escaladă a doua împrejmuire şi începu să înainteze în parc, fofilându-se în umbră atunci când putea.

Purta nelipsitul său combinezon negru. Îşi înnegrise faţa şi mâinile. La şoldul drept avea necruţătorul Auto-Mag, iar pistolul Beretta cu surdină îi atârna sub braţul stâng. Avea o serie de mici ustensile în buzunarele laterale şi mai multe elemente

electronice miniaturizate într-un buzunar special în zona stomacului.

La mijlocul drumului care ducea la casă, Hunter se opri la umbra unui tufiş înflorit ca să intre în contact cu carul de război care se afla la câteva sute de metri de incintă şi în care se găsea Herman Schwartz zis „Gadgets”.

— Sunt înăuntru, şopti Hunter. Mă auzi?

O voce slabă se auzi lângă umărul lui:

— Formidabil, la perfecţie. Merge.

Hunter îşi continuă înaintarea.

Voia să facă o recunoaştere discretă, să strângă informaţii, nu voia să facă scandal.

Howlin’ Harlan fusese prietenul lui.

Se punea o problemă. Cine era acum generalul în retragere Harlan Winters? Prieten sau duşman?

Dar oricum, Hunter ştia că Winters reprezenta pentru el un pericol imens.

Era posibil să se dovedească a fi ultima problemă a lui Hunter.

După informaţiile sale, Howlin’ Harlan devenise, în schimbul unui salariu enorm, omul de paie al sindicatului crimei. Hunter ştiuse asta chiar mai înainte de a fi venit la San Diego.

Natural, informaţiile lui ar fi putut să fie false.

Iar dacă generalul se afla cu adevărat într-o situaţie dezastruoasă, Hunter nu-l putea părăsi.

În schimb, dacă Winters trecuse de partea cealaltă, aşa cum credea Exterminatorul, nu l-ar fi putut lăsa în banii lui.

Da, era o situaţie mai mult decât afurisită.

Deci, prieten sau duşman, trebuia să determine fără ambiguitate poziţia generalului Winters. Şi trebuia să facă asta fără ca generalul să-şi dea seama de ceva.

În realitate, mai curând era vorba de verificarea unei eventuale ţinte decât de o misiune de recunoaştere.

Howlin’ Harlan Winters, pe vremuri unul dintre cei mai mari tacticieni din Vietnam, nu era omul care să se lase cu una cu două.

San Diego avea să-i ofere lui Bob Hunter probabil lupta cea mai fascinantă.

*

* *

Decizia de a vedea în ce ape se scaldă Winters nu fusese luată în mod uşuratic, operaţiunea fusese organizată fără grabă, căci era nevoie de mai multe zile de supraveghere de departe a

locului, de culegerea cu greu a unor informaţii.

Treaba de executat în vilă n-ar fi luat mai mult de câteva minute. Dar asta doar pentru că această treabă fusese pregătită în mod minuţios.

Hunter dăduse ocol proprietăţii cu ambarcaţiunea, cu maşina şi pe jos la diferite ore din zi şi din noapte, notase venirile şi plecările vizitatorilor şi ale celor care ocupau vila ca să-şi facă o idee despre obiceiurile locului.

Blancanales se plimbase prin cartier la bordul unei camionete de brutar, flecărind cu vecinii lui Winters şi cu proprietarii magazinelor din acea zonă.

Gadgets Schwartz meşterise un sistem de ascultare, cu un punct de branşare la linia principală, şi înregistrase toate convorbirile telefonice din ultimele patruzeci şi opt de ore. Centrala lui telefonică se afla în carul de luptă.

Aşa că, în mod cât se poate de normal, prima parte a misiunii se derulase fără nici un incident. Hunter ştia unde trebuia să se ducă, şi ce locuri să evite. Avea un plan al dispunerii camerelor, cunoştea toate intrările şi toate ieşirile, ştia cum să culeagă maximum de informaţii în cel mai scurt timp.

Obiectivul fusese instalarea unor microfoane în antreu, bibliotecă, sufragerie şi micul birou de lângă dormitorul generalului. Şi totul ar fi trebuit să se deruleze fără probleme.

Totuşi…

Hunter trebuia să înceapă cu marea bibliotecă de la parter situată în partea din spate a vilei.

În căminul din piatră naturală tăciunii luceau slab.

Singura sursă de lumină era un spot puternic aflat la celălalt capăt al încăperii, care lumina în parte un birou din acaju precum şi profilul încordat al unei tinere care stătea la acel birou.

Înaltă, fata avea probabil vreo douăzeci şi cinci de ani. Părul blond şi lung i se revărsa mătăsos pe umeri, iar ochii mari reflectau prăpastia infernală pe care o contempla.

Purta o cămaşă de noapte transparentă prin care se conturau liniile unui corp superb.

Hunter o recunoscu pe Lisa Winters, nepoata generalului. O observase în cursul după-amiezii, cu ajutorul unui binoclu, în timp ce se bronza goală pe plaja particulară de la poalele falezei.

De aproape era şi mai frumoasă, în ciuda expresiei de oroare care îi desfigura faţa. Era în pragul unei crize de nervi.

Howlin’ Harlan era şi el acolo… într-un fel.

Corpul lui era tolănit într-un fotoliu mare de lângă cămin,

braţele îi atârnau nemişcate şi o parte din cap îi dispăruse. Avea faţa plină de sânge închegat.

Era mort de câtăva vreme.

Pe mochetă, lângă mâna lui, zăcea un Colt 45 militar.

Tânăra se uita la Hunter de parcă l-ar fi aşteptat ca să preia controlul situaţiei.

El se apropie de general fără să ezite, se lăsă într-un genunchi şi examină cadavrul fostului său comandant evitând să-l atingă.

— Gadgets, mormăi el.

— Da, răspunse o voce prudentă din micul difuzor prins de umărul lui Hunter.

— Howlin' Harlan e mort.

— Am înţeles, răspunse Schwartz cu o voce răguşită după câteva clipe.

— Misiunea e anulată. Spune-i Politicianului că mă întorc.

— Am înţeles.

Hunter suspină ridicându-se apoi se întoarse spre fata care nu mişcase nici măcar un centimetru.

— Prea târziu, zise Hunter.

— E prea târziu de multă vreme, răspunse ea.

Avea gâtul uscat şi cuvintele ei ajungeau la Hunter ca nişte gâlgâieli fără viaţă.

— Cum?

— E prea târziu de multă vreme, repetă ea cu o voce monotonă.

Se uită o clipă la Hunter, îl examină scurt cu o privire absentă, prea puţin interesată.

— Cine eşti, şeful unui comando din Del Mar?

— Nu chiar.

El îşi îndreptă privirea spre cenuşa fumegândă.

— Am ars totul, zise ea cu o voce arogantă. Te poţi întoarce să le spui asta.

— Nu chiar, bombăni Hunter scotocind cu prudenţă prin cenuşă ca să recupereze un teanc de hârtii pârlite de foc.

— Asta e tot ce te interesează! strigă fata în pragul isteriei. Acele documente blestemate! Asta e tot ce contează!

Se anunţa criza nervoasă. Hunter îşi continuă treaba, astupând cenuşa, apoi aranjând cu grijă resturile de documente în buzunarul din dreptul stomacului.

Apoi se duse la bar, turnă whisky într-un pahar, îl duse fetei şi i-l aşeză în faţa gurii. Ea bău puţin şi se înecă, apoi respinse paharul.

— N-am nevoie de asta, zise ea.

— Când s-a întâmplat? întrebă Hunter.

— Nu ştiu… Cine eşti? Cum ai intrat?

— Ai telefonat? întrebă Hunter fără să ia în seamă întrebarea pusă de fată.

Ea scutură din cap.

— Ar trebui s-o faci.

Exterminatorul luă telefonul şi întrebă:

— Pe cine suni?

— Cred că pe Carl.

— Cine e Carl?

— Carl Thompson, avocatul nostru.

Hunter găsi un număr de telefon în carneţelul alfabetic de lângă aparat. Formă numărul, aşteptă să sune odată, apoi întinse receptorul fetei.

Se depărtă şi aşteptă lângă uşă să vadă dacă i se răspunde.

— Carl, aici Lisa. Generalul s-a sinucis. Am nevoie de ajutor. Ajută-mă. Oh, Dumnezeule! Ajută-mă…

Hunter plecă, părăsind discret vila.

Da, noua zonă de luptă va fi de-a dreptul fascinantă.

CAPITOLUL II

Cu trabucul în gură, emotiv, un adevărat lider – un mânuitor de oameni pe care trupele îl urmau pentru că le inspira încredere, nu pentru că fusese numit de Congres.

Totuşi, nu fusese ofiţerul cel mai iubit în tabără. Unii acceptau cu dificultate exigenţele lui Howlin' Harlan Winters. Bombăniseră şi juraseră că-i vor trage un glonţ în cap în cursul unei nopţi întunecate. Alţii se gândiseră să se răneasscă doar ca să nu facă parte din echipa lui Winters. Dar toţi îl respectau; unii îl adorau, iar alţii ar fi murit în locul lui.

Fusese un fel de Patton modern.

Totuşi, după un an petrecut în retragere, murise de propria lui mână.

Asta Hunter nu reuşea să accepte.

Evident, se întâmpla ca şi oamenii foarte puternici să se înşele.

Dar nu în aşa măsură.

Hunter refuza să creadă în sinuciderea lui Harlan Winters.

— Ce părere ai? întrebă Blancanales.

— Nu ştiu, mormăi Hunter. Nu sunt detectiv. Chiar dacă aş fi fost, ar trebui să privesc lucrurile aşa cum se prezintă. Faptele par să indice că Howlie îşi dădea seama că era împresurat din toate părţile şi că s-a sinucis. Dar, în sinea mea, nu pot să accept asta, Politicianule. E ceva instinctiv.

— Eu sunt de acord, declară Schwartz. Howlie nu s-a sinucis.

Cei trei bărbaţi petrecuseră trei ore ca să reconstituie hârtiile recuperate din căminul bibliotecii lui Winters.

Douăsprezece foi bătute la maşină; o corespondenţă între Winters şi un înalt funcţionar de la Pentagon, care accepta o derogare de la condiţiile de calitate de la o serie de transporturi de material de război pe care o fabrica întreprinderea lui Winters pentru guvern.

Alte misive confirmau informaţiile pe care Hunter le avea de la Washington despre Harlan Winters, şi coroborau bănuielile Exterminatorului.

La câteva luni după ce fusese trecut în rezervă, generalul revenise în actualitate ca preşedinte al unei noi corporaţii californiene a cărei producţie în ansamblu era destinată forţelor armate. WINCO era formată din fuziunea a vreo şase mici

societăţi care nu lucraseră niciodată pentru guvern. În schimb, WINCO văzuse lumina zilei cu ajutorul unor contracte guvernamentale.

Ascensiunea meteorică a foarte tinerei corporaţii precum şi o serie întreagă de împrejurări suspecte alarmaseră unele servicii ale guvernului care se ocupau cu anchete sau care urmăreau îndeaproape activităţile societăţii.

Dar fiecare anchetă fusese închisă în urma unui ordin venit de sus, datorită mai ales unui legislator care făcea parte din Mafie şi pe care Hunter îl suprimase de curând.

Evident, Hunter avusese cunoştinţă de o parte din activităţile fostului său şef fără să fi pus piciorul la San Diego. De aceea îşi spusese că într-o zi ar fi putut să aibă odioasa obligaţie de a-l executa pe cel care îl instruise.

Howlin' Harlan fusese mentorul lui Hunter în trecut. Locotenent-colonel la acea vreme, se afla în Vietnam cu mult înaintea escaladării din golful Tonkin, mai întâi în calitate de consilier militar, apoi ca Green Beret specialist în lupta de gherilă.

Maestru armurier, consilier voluntar, Hunter sosise în zona de luptă ca să-i echipeze şi să-i antreneze pe ferocii munteni. Şi ajunsese, împreună cu alţi consilieri americani, sub ordinele legendarului Howlin' Harlan Winters.

Într-o astfel de organizare nu e cazul să se respecte formalităţile militare normale, care ridică o barieră între un comandant şi oamenii lui. Hunter şi Winters au format rapid o echipă, sudată ca degetele de la mână, uniţi de un respect reciproc imens. Colonelul era deosebit de impresionat de ochiul infailibil al trăgătorului său de elită precum şi de stăpânirea de sine pe care o avea în timpul luptei.

Sub tutela lui Harlan Winters, sergentul Hunter a devenit primul exterminator din zona de război. Prima echipă de penetrare, Penetration Team, a fost organizată în jurul lui, antrenată să se lanseze până departe în spatele liniilor inamice şi să supravieţuiască fără nici un ajutor. Howlin' Harlan participase personal la primele raiduri ale acestei noi arme de război psihologic. În cursul acestor operaţiuni iniţiale, Hunter şi Winters plecaseră singuri cu o echipă de cinci munteni aleşi pe sprânceană.

Operaţiuni prototip!

Mai târziu, echipele de penetrare erau aproape exclusiv americane şi acţionau în toate teritoriile ocupate unde bântuia

terorismul. Apoi li se dăduse misiunea să-i urmărească pe teroriştii până la sanctuarul lor, dar astfel de misiuni nu au primit aproape niciodată aprobarea oficială.

Howlin' Harlan nu era omul care să se lase guvernat de o mulţime de legi.

— Războiul are o singură regulă: să câştigi! îi plăcea să-i amintească deseori lui Hunter.

Harlan Winters se obişnuise cu victoria; ucigaşii lui au devenit cunoscuţi şi temuţi în toate taberele inamice din sud-estul asiatic.

Pen-Team Able a fost prima echipă înfiinţată: echipa lui Hunter.

Totdeauna primise misiuni periculoase, iar Howlin' Harlan, avansat colonel, care primise conducerea tuturor echipelor, însoţise deseori Able Team în penetrări de scurtă durată.

Da, luptaseră cot la cot!

Mâncaseră rădăcini, ierburi din mlaştini, insecte, rozătoare, stătuseră pe burtă în orezării sau se ghemuiseră în râuri în plin teritoriu inamic. Plecaţi ca cercetaşi, străbătuseră calea Ho Si Min, efectuând de la un capăt la celălalt intervenţii sângeroase. Urmăriseră teroriştii până la sanctuarele din Laos şi din Cambodgia; se repliaseră rapid spre liniile americane, parcurgând kilometri înspăimântători prin zone ostile aflate în plină revoltă.

Da, Hunter îl cunoştea foarte bine pe Winters.

Şi nu, nu putea să creadă că acel om de oţel se sinucisese ca un laş.

Cât priveşte apartenenţa lui la Mafie, aceasta era relativ logică; Winters făcea parte dintre cei care trăiesc după propriile lor legi morale. Se opusese în mod constant sistemului politic pe care îl considera răspunzător de prelungirea războiului. Deseori nu luase în seamă directivele politice venite de la Saigon sau de la Washington. Hunter îl bănuise de câteva ori că falsificase rapoartele.

Dar sistemul îl învinsese pe colonelul insubordonat. În tăcere, şi fără ceremonie, i se luase comanda şi fusese mutat drept sancţiune într-un birou de la marele cartier general din Saigon. Toţi oamenii lui ştiau că ordinul care îl viza pe colonel venise direct de la vârful ierarhic al Pentagonului.

Howlin' Harlan devenise prea celebru; presa de război vorbise mult despre acest colonel şi, fără să vrea, îl scosese din luptă. Jurnaliştii americani din Statele Unite erau turbaţi împotriva

Vietnamului; Howlin’ Harlan devenea jenant pentru oamenii de la Washington.

Câteva luni mai târziu, Hunter îşi terminase serviciul militar şi îşi oferise o lună de permisie în Statele Unite, după care ceruse să fie din nou repartizat în vechea lui unitate. Cererea lui a fost imediat acceptată şi Hunter revenise în zona ostilă pentru un nou stagiu militar cu cei din Pen-Team. Totuşi nu-l mai revăzuse pe Harlan Winters până la această ultimă confruntare din biblioteca de la Del Mar.

Hunter nu văzuse niciodată cu ochi buni uneltirile lui Winters şi nici nu aplaudase comportarea lui oficială. Dar avusese un respect şi o prietenie imensă pentru marele soldat care fusese comandantul lui. Luă deci decizia, la San Diego, să redea onoarea militară defunctului războinic.

Accepta fără să protesteze legăturile sigure dintre comandantul lui şi Mafie.

Ba chiar existau motive să se creadă că aceste legături datau de la şederea la Saigon a colonelului, după perioada activă.

Totuşi, refuza să-l îngroape fără onoruri pe Harlan Winters.

— Acum ce vom face? întrebă Blancanales.

— Să penetrăm zona inamică, răspunse calm Hunter. Să spargem sanctuarele şi să-l scoatem afară pe colonel. OK?

Ceilalţi doi foşti combatanţi schimbară o privire, apoi Gadget Schwartz îşi drese glasul.

— Adică o misiune de salvare, zise el.

— Pentru un mort, adăugă suspinând Blancanales.

— Pentru memoria unui mare soldat, îl corectă Hunter. Able Team îi datorează acest efort, nu?

— Da, răspunse Schwartz.

— Fără a falsifica raportul, adăugă încetişor Blancanales.

— Doar îl scoatem din porcăria în care s-a băgat, răspunse Hunter.

— OK, zise Blancanales. Un ultim efort pentru onoare. Asediul provizoriu de la San Diego nu fusese ridicat, dimpotrivă.

Able Team primise provocarea.

CAPITOLUL III

Primele gene de lumină ale răsăritului apărură pe cerul senin al Californiei şi munţii din nord şi est se conturară departe la orizont.

Montgomery Field, terenul de aterizare al avioanelor uşoare şi al micilor chartere, aştepta răbdător să se facă ziuă.

Oameni în salopete albe, tehnicieni angajaţi de administraţia aeroportului, treceau printre aparatele de la sol.

Luminile pistei şi felinarele erau încă aprinse şi zone luminoase erau proiectate afară din unele hangare deschise.

Un zgomot de fax se auzea din turnul de control.

Manuel Ramirez „Mexicanu” şi Jack Fizzi „Învăţătorul” se aflau într-o camionetă nouă trasă lângă o rampă de serviciu la umbra unui hambar. Cu geamurile lăsate, Fizzi bătea darabana pe acoperişul vehiculului în ritmul melodiei country-rock care răsuna în camionetă.

Cel de la volan, Ramirez, era un personaj corpolent, cu o faţă masivă şi un păr des şi lucios. Purta un costum croit pe măsură pe care îl mototolise. Acest om de vreo patruzeci de ani era căutat de poliţia din trei ţări. Stătea culcat pe volanul vehiculului, cu ochii închişi, prefăcându-se că doarme.

Fizzi nu avea încă treizeci de ani. Petrecuse doi ani într-o mică universitate de pe coasta de est apoi emigrase în California ca să se îmbogăţească. La nici un an după ce sosise, ajunsese la Fulson Prison, în urma unei condamnări la trei ani de detenţie pentru furtul unei maşini. Petrecuse douăzeci de luni la serviciul de reabilitare al închisorii unde le predase lecţii analfabeţilor încarceraţi.

Era clar că la Fulson învăţase mai mult decât predase. La câteva săptămâni de la ieşirea din închisoare, Fizzi a intrat în legătură cu Lucasi, marele patron al crimei organizate din California meridională.

„Învăţătorul” era totdeauna îmbrăcat impecabil, avea un comportament vioi şi părul lunguţ coafat după moda masculină. Semăna cu un tânăr cadru superior dintr-o instituţie, dar asemănarea era înşelătoare.

Grăsanul ridică capul de pe volan.

— Cât e ceasul? mormăi el.

— Nu e nici o grabă, răspunse Fizzi. Are o întârziere doar de

zece minute.

— Am oroare de scârbele astea de livrări.

— Şi eu, zise oftând frumosul Fizzi.

Apoi adăugă:

— După ăsta o să fie o pauză mai mare.

Opri radioul.

— Poate că au avut condiţii atmosferice proaste.

— Du-te să-l întrebi pe tipul dinăuntru, sugeră Ramirez.

— Nu, nu. Va sosi.

Doi oameni în salopete albe de tehnicieni dădură colţul hangarului şi se îndreptară spre camionetă.

— Întreabă-i pe mecanicii ăştia.

— Ce-ai vrea să ştie? mormăi Fizzi. Au mai întârziat şi altădată. Ai şi tu puţină răbdare.

Cei doi tehnicieni se apropiau calmi, râzând. Ajungând lângă camionetă, se despărţiră şi coborâră fiecare pe câte o parte a vehiculului.

Cel din partea şoferului era solid şi de talie mijlocie. Brunet cu ochii negri, avea riduri rotunde în apropierea gurii.

Celălalt tip era foarte înalt, avea umerii laţi şi un mers de atlet. Mai tânăr decât colegul lui, el avea o expresie cu totul diferită şi ochii sfredelitori.

— Întreabă-i, insistă omul de la volan.

Fizzi trase o înjurătură cu glas scăzut şi se aplecă afară la apropierea tehnicianului atletic.

— Auzi, amice, cum e timpul probabil la munte? îl întrebă el fără tragere de inimă.

— Urât, răspunse tipul cu o voce plină de răceală.

În mâna lui apăru un pistol negru cu surdină care se lipi imediat de fruntea lui Fizzi.

De cealaltă parte a camionetei se auzi un strigăt scurt şi înăbuşit.

Tânărul gangster îşi relaxă muşchii încordaţi şi vorbi cu un ton conciliant, respectuos:

— OK, foarte bine, OK. Nu vă enervaţi. Ce v-a apucat?

Tipul înalt se răsti la el:

— Afară!

Vocea lui parcă venea de dincolo de mormânt şi nu încuraja argumente inutile.

Tipul se dădu înapoi fără să lase jos arma şi deschise portiera.

Fizzi coborî încet, prudent, cu mâinile la vedere. Din instinct, sau din obişnuinţă, se întoarse, cu picioarele depărtate, şi puse

mâinile pe acoperişul vehiculului ca să fie percheziţionat.

O scenă identică se derula de partea cealaltă a camionetei.

— Aveţi mandat? bombăni Ramirez. Vreau să văd mandatu'!

— Cine sunteţi? întrebă Fizzi în timp ce tipul înalt îi lua arma. Agenţi federali?

— Oarecum, răspunse vocea de dincolo de mormânt.

Înainte de a-şi da seama, Fizzi se pomeni cu mâinile legate la spate cu o bandă adezivă în vreme ce tipul înalt îi lipea alta pe gură. După câteva secunde se afla în portbagajul camionetei împreună cu Ramirez şi tipul îi punea un obiect în mână: un fel de monedă cu margini neregulate.

Apoi portbagajul fu închis şi obscuritatea îi învălui pe Fizzi şi Ramirez.

Mişcă micul obiect în palmă ca să-l pipăie cu degetele şi brusc înţelese.

Ştiu şi cine era tipul înalt.

Fizzi îşi zise că avea baftă cu carul dacă a scăpat atât de ieftin.

Puţini făceau cunoştinţă cu Bob Hunter şi supravieţuiau ca să vorbească altora despre asta.

Da, Jack învăţătorul avea o baftă colosală.

Dar de ce? De ce-l lăsase Hunter în viaţă?

*

* *

Un mic Cessna, vopsit în roşu şi alb, îşi făcu apariţia exact înainte de răsăritul soarelui, apropiindu-se în mod normal de pista de la Montgomery Field, în perfect acord cu convenţiile traficului aerian. Micul aparat ateriză pe pista principală, rulă pe o distanţă scurtă apoi întoarse spre hangarele de serviciu, oprindu-se lângă pompele de benzină, nu departe de camionetă.

Sammy Simonetti, unicul pasager, coborî din cockpit apoi dădu un ultim ordin pilotului:

— După ce faci plinul, trage la adăpost. Nu plecăm înainte de lăsarea nopţii. Târziu.

Pilotul dădu din cap în semn că înţelesese.

— Ştii unde mă găseşti.

— Da.

Simonetti era un curier. Chiar arăta aşa, cu valijoara prinsă de mâna dreaptă cu lănţucul de siguranţă.

Doi tehnicieni îmbrăcaţi în alb ieşiră din umbra hangarului şi i se adresară la jumătatea drumului dintre avion şi maşină.

— Domnule Simonetti? zise tipul înalt şi solid cu o voce plăcută.

Curierul se încruntă dar încetini pasul.

— Da? zise el aruncând o privire spre camioneta nemişcată.

— Terminus, Sammy, îl anunţă liniştit tipul înalt.

Ameninţătoarea Beretta îşi făcu brusc apariţia îndreptată spre ochii curierului.

Celălalt băgă mâna în haina lui Simonetti. Îl uşură de armă apoi îl împinse spre camionetă.

— Sunteţi nebuni! şopti Simonetti, simţind că se sufocă. Ştiţi cu cine aveţi de-a face?

— Ştim, replică tipul înalt.

Deschise o portieră din spate şi îl obligă pe prizonier să urce pe banchetă.

Celălalt tip cu arma în mână urcă pe cealaltă parte. Îl apucă de încheietura mâinii pe Simonetti şi începu să lucreze la încuietoarea lanţului de siguranţă cu ustensile mici.

Prizonierul era la un pas de panică.

— Dumnezeule mare! zise el cu un glas jalnic. Nu-mi faceţi asta. Ce-am să-i spun domnului Lucasi? Nu pot să mă întorc cu mâinile goale!

— O să găseşti tu o soluţie, răspunse calm tipul care meşterea încuietoarea.

— Auziţi, băieţi, fără glumă! Vreţi să daţi o mare lovitură? O lovitură mare de tot? Lăsaţi asta. Asta o să vă aducă numai necazuri. Pot să vă vând pontul unei lovituri colosale. Poate de milioane de dolari!

— Gura, Sammy, ordonă tipul înalt cu o voce plină de răceală.

— Ascultă, nu veţi profita niciodată de asta. Ştiţi ce vreau să spun. Banii combinaţiei nu pot fi şterpeliţi. Sunteţi morţi din momentul în care veţi pleca de-aici cu ei. Fiţi şmecheri. Eu pot să…

Surdina pistolului Beretta ocupă brusc cavitatea bucală a lui Sammy Simonetti. Mafiotul încremeni, apoi gemu slab în ciuda tubului rece din gură.

Tipul înalt îl lăsă să „guste” un moment din teroarea morţii apoi trase arma afară zicând:

— Nici o vorbă.

Simonetti promise din privire că se supune fără condiţii, în timp ce celălalt tip reuşea să vină de hac încuietorii.

Tipul râse uşurel şi zise:

— Ai baftă, Sammy. Mă pregăteam să iau totul, inclusiv braţul.

Tipul înalt îi puse în mână cheile camionetei.

— Deschide portbagajul. Nu imediat, aşteaptă puţin.

Simonetti agită cu febrilitate capul, învins de spaimă, în timp ce agresorii în alb îi întoarseră spatele şi dispărură în spatele hangarului.

Aterizase abia de cinci minute.

Cine l-ar crede?

Acei tipi furaseră cu răceală peste o sută de mii de dolari.

Nimeni nu va crede asta… Mai ales Ben Lucasi!

Puternic zdruncinat, curierul strânse nervos în mână cheile camionetei, întrebându-se de ce-i spusese tipul înalt să se uite în portbagaj.

Ce va găsi acolo? Cadavrele Mexicanului şi Învăţătorului?

Simonetti se înfioră.

Apoi îşi dădu seama că mai avea în mână un obiect în afara cheii: o bucată de metal care era cu totul altceva.

Era clar că nu făcea parte din portchei.

Nu se făceau portchei cu medalii de trăgător de elită.

Un fior prelung trecu pe şira spinării lui Sammy Simonetti şi simţi stomacul crispându-se violent.

— Dumnezeule mare!

Acum îl vor crede! Şi încă cum!

CAPITOLUL IV

San Diego era de multă vreme un teritoriu de predilecţie pentru Cosa Nostra. Una dintre cele mai mari porţi ale lumii şi apropierea de frontiera mexicană făcea din el un oraş de reşedinţă ce fusese dominat pe vremuri de familia DiGeorge din Los Angeles. Dar Hunter trecuse pe-acolo.

De la moartea lui DiGeorge şi dizolvarea Familiei, interesele şi combinaţia californiană fuseseră preluate de consiliul naţional, Commissione.

Ben Lucasi fusese caporegime la DiGeorge şi fuseseră legaţi prin prietenie. Moartea lui „Deej" îl îndurerase dar, în sinea lui, Lucasi ştia cât de mult profitase de această moarte neaşteptată.

Datorită remanierii, Big Ben, cum era poreclit, devenise ca să spunem aşa, autonom: nu răspundea decât faţă de Commissione, numai faţă de *capi* care formau acest consiliu.

Teritoriul de la San Diego nu mai era dominat de nimeni. San Diego aparţinea lui Big Ben Lucasi, punct! Şi Big Ben, care abia dacă măsura un metru şaizeci şi cinci cu tălpile lui duble, care nu cântărea mai mult de cincizeci de chile, prefera acest aranjament.

Evident, nu era în mod oficial un capo. Nu încă. Totuşi această onoare i se va oferi ca şi restul, era încrezător în asta.

Totalitatea teritoriului californian se modifica în funcţie de San Diego.

Într-o zi destul de apropiată se va vorbi de acest teritoriu spunându-se Familia Lucasi. Şi de ce nu? Banii comandă puterea, iar Lucasi aducea bani buni. Acum când nu mai existau geloşi la Los Angeles ca să-i pună beţe în roţi, putuse să transforme San Diego într-o mină de aur.

Dată fiind apropierea la sud de Agua Caliente şi vecinătatea oraşului Las Vegas, ar fi trebuit să fii un mare idiot ca să nu profiţi de asta. În plus, întreaga US Navy arunca ancora în golf după un rapid drum dus-întors în Extremul Orient. Orice imbecil ar fi beneficiat de asta.

Unii îl luau peste picior evocând mafia lui marină. „Foarte bine, să râdă", îşi zicea Lucasi care dispunea şi de o mafie în kaki. Atâta vreme cât râdeau, nu exista nici un pericol, şi San Diego profita ca să se ridice la rangul marilor capitale ale crimei occidentale. Iar Ben Lucasi devenea cel mai important non-capo

din lumea liberă.

Reşedinţa lui Lucasi nu era ceva pretenţios. Era vorba de o vilă modernă cu etaj în noul cartier de lângă Misiunea Bay Park. Trăia acolo cu cea de a treia soţie, Dorothy, o fostă show-girl din Las Vegas care avea douăzeci şi trei de ani. Lucasi avea cincizeci şi şase. Avea o fată de treizeci şi cinci de ani şi un fiu de treizeci şi doi din prima căsătorie. Fiul lucra într-un cazino din Nassau, iar fata, după ultimele informaţii, se afla undeva în Europa cu încă un gigolo.

Prima doamnă Lucasi murise în împrejurări misterioase pe când copiii erau mici şi Bennie se străduia cât era ziulica de mare să câştige trei dolari. Dosarul său judiciar din acea perioadă cuprindea următoarele crime: proxenetism, viol, atac cu mâna armată, furt, piromanie, şantaj, escrocherie, trafic, omucidere fără premeditare şi asasinat. Dosarul de la FBI enumera cincizeci şi două de inculpări. Fusese condamnat de două ori cu suspendare.

În total, petrecuse şaizeci şi şase de zile în închisoare.

Cu ocazia ultimei arestări, în 1944, fusese inculpat pentru trafic de mărfuri pe piaţa neagră. Lucasi emigrase spre vest la sfârşitul războiului, instalându-se mai întâi la Reno în Nevada, unde rămăsese câţiva ani, locuind apoi la Las Vegas în timpul epocii de glorie a acestui oraş din inima deşertului.

La sfârşitul anilor cincizeci, a trăit la San Francisco apoi a acceptat un post de locotenent la Los Angeles la Julian DiGeorge, care l-a trimis în fine la San Diego ca să administreze acest teritoriu.

Deci, în afara câtorva momente delicate, Ben Lucasi vedea viaţa în roz. Momentele delicate proveneau din intensificarea activităţilor anticriminale ale forţelor federale – blestematele Strike Forces – şi din faptul că mulţi cetăţeni începeau să-şi dea seama de legăturile dintre cele două comunităţi: una criminală şi alta nevinovată în sensul cel mai rău al termenului.

Şi – vai, de trei ori vai! – mai era şi Hunter.

Acesta din urmă fusese gata să distrugă totul când pornise lupta împotriva lui Deej. Unda de şoc a conflictului se simţise la San Diego şi chiar în alte părţi. Lucasi se afla în drum spre Palm Springs când Hunter pregătea acolo masacrul care pusese capăt imperiului lui DiGeorge. Văzuse cu ochii lui sechelele trecerii Exterminatorului. Ba asta chiar îi provoca coşmaruri.

Ce bucurie „ilicită” simţise când Hunter începuse să facă curăţenie în rândul Familiilor de pe coasta de est!

Lucasi se grozăvise că scăpase de terorist.

Ticălosul îşi oferise turneul marilor duci. Miami îşi amintea cu durere de sejurul lui acolo. Făcuse ravagii în Franţa şi în Marea Britanie. Lucasi crezuse că va rămâne acolo ca să se ascundă.

Aiurea! Revenise ca să înfrunte cele cinci Familii din New York ca un înger exterminator. Cele cinci Familii se uniseră de data asta în faţa pericolului comun, dar fuseseră toate decimate!

„Ei bine, dă-i bice, îşi zisese Lucasi, continuă, nenorocitule. În ritmul ăsta, n-o s-o mai duci prea mult; în orice caz, nu destul de mult ca să mai vii din nou pe coasta de vest."

Se înţelege de la sine că Lucasi se înşelase încă o dată.

Dorise ca ticălosul să-şi încerce norocul la Chicago. „Mda, da, du-te, idiotule, arată-ţi nasul la Chicago, patria lui Al Capone."

Idiotul trecuse pe acolo şi cadavrul lui Capone se răsucise în mormânt.

Atunci Lucasi avusese convingerea că Hunter dispunea de o protecţie divină. Nici un om, nici un muritor nu putea să scape în permanenţă. Nu la nesfârşit!

Nemulţumit de cât făcuse până în acel moment, personajul se dusese la Las Vegas, oraş dintre cele mai adorate de Mafie, vechi fief al lui Lucasi. Dumnezeule mare, ce derută!

Tipul beneficia în mod indiscutabil de o protecţie misterioasă!

Culmea-culmilor, acest ticălos, îmbrăcat tot în negru, revenise pe coasta de vest. Lucasi dublase garda reşedinţei şi nu ieşise niciodată din casă fără o escortă impozantă.

Apoi ticălosul apare la Porto Rico... Ce idee! Şi, mai înainte de a-l lăsa pe Lucasi să-şi tragă sufletul, a apărut la San Francisco ca să semene din nou zâzania pe malul Pacificului.

Asta era prea mult!

Lucasi plecă imediat în vacanţă la Honolulu.

La întoarcerea din vacanţă, Hunter se întorsese din nou pe coasta de est şi-şi făcea de cap, mai întâi la Boston şi apoi la Washington, unde se arătase extrem de nesuferit.

Nici un om n-ar fi trebuit să-şi permită un astfel de comportament.

În orice caz, nici un muritor!

Dacă nu i se făcea cât mai repede de petrecanie, va trece în curând prin San Diego.

Deci, Ben Lucasi trecea prin momente delicate.

Cum se procedează în cazuri asemănătoare?

Lucasi căpătase pasiune pentru lecturi oculte despre magia neagră, percepţiile extrasenzoriale, controlul minţii şi aşa mai

departe. Făcuse chiar şi yoga. Ar fi încercat orice ca să afle secretul lui Hunter.

Făcuse o mică plimbare la mica misiune de lângă malul mării.

Bietul preot uluit îl considerase drept un înapoiat mintal, acuzându-l că ia confesionalul drept un teatru de păpuşi.

Lucasi aprinsese totuşi o lumânare.

Mai devreme sau mai târziu, acest nenorocit de Hunter avea să vină la San Diego!

Lucasi ştia că trebuia să se pregătească ca să-l înfrunte. Trebuia să găsească un mijloc pentru a-l neutraliza.

Căutase. Doamne cât mai căutase!

Iar acum i se părea că timpul pregătirilor se sfârşise.

Sammy Simonetti stătea în faţa lui în propriul său salon şi îi întindea un obiect de care se temuse totdeauna.

O afurisită de medalie de trăgător de elită.

Cu o voce calmă, neliniştitoare, îl întrebă pe Sammy:

— Asta îmi aduci în locul celor o sută de mii de dolari?

Simonetti transpira abundent. Se apără.

— Vă jur, domnule Lucasi, că acest tip…

— Unde te-a prins la înghesuială, la Vegas?

— Nu, domnule. Chiar aici, la aeroport.

— Unde sunt banii mei negri, Sammy?

— Dumnezeule mare! V-am spus, domnule! I-a şterpelit.

— Şi încă mai eşti întreg?

— Da, domnule. Nu mi-au tăcut aproape nimic. Asta nu reuşesc să înţeleg. Nici Mexicanu’ şi nici Învăţătorul n-au păţit nimic. Doar i-a închis în portbagajul maşinii, atâta tot.

— Cine? bombăni Lucasi.

— Hunter şi zbirul lui.

— Hunter nu se foloseşte de zbiri! răcni Lucasi.

— De data asta a folosit. Erau doi. S-au apropiat de mine ca nişte umbre. N-am văzut nimic, şefule. Dar imediat m-am pomenit cu un pistol Beretta la gât.

— Tipul ăsta lucrează singur, prostănacule! strigă Lucasi. Acum spune-mi adevărul!

— Dar vă jur că totul s-a petrecut cum v-am spus, zise cu o voce tânguitoare Simonetti.

Lucasi întoarse spatele curierului, se depărtă câţiva paşi apoi zise:

— Ia-l pe Sammy. Fă-l să vorbească.

Un om înalt, care stătuse până atunci lângă uşă o deschise şi îi zise lui Simonetti:

— Haide!

Curierul făcu ochii mari de spaimă, şi vru să protesteze, dar se răzgândi şi ieşi poticnindu-se. Alt om ieşi în urma lui şi închise uşa.

Lucasi arunca în sus medalia de parcă s-ar fi jucat cu ea. Avea privirea fixă. Gândea cu repeziciune.

— Suntem traşi pe sfoară, Diver, zise el în cele din urmă.

— Posibil, răspunse bărbatul înalt care era locotenentul lui Lucasi. M-am întrebat dacă cineva nu va încerca într-o zi să ne facă figura asta. Medaliile astea de trăgător de elită se găsesc cam peste tot.

— Nu seamănă cu felul în care acţionează Hunter, zise Lucasi.

— Deloc, Ben.

— Ai fost pe coasta de est luna trecută. Câţi amici ai întâlnit?

Locotenentul dădu din umeri.

— Nu ştiu, vreo doisprezece, poate mai mulţi. De ce?

— Şi de la New York?

— Şi.

— Ai întâlnit vreunul care se putea lăuda că l-a văzut pe Hunter în faţa lui?

Locotenentul lui Lucasi se mulţumi să schiţeze un zâmbet.

— Evident că nu, continuă triumfător Lucasi. Tipii care au dat ochii cu Hunter halesc acum păpădia de la rădăcină! Nu!

Locotenentul dădu din cap.

— Ah! Se pare că tipul nu prea stă la discuţii. Trage şi se cară. Nu mai rămâne nimeni care să povestească ce s-a întâmplat.

— Exact.

Lucasi mai aruncă o dată în sus medalia şi o lăsă să cadă jos uitându-se după ea.

— Atunci cine mi-a suflat dolarii, Diver?

— Adevărat, e suspect.

— Du-te şi convinge-l pe Sammy să ne spună adevărul.

Locotenentul zâmbi cu un aer încrezut şi ieşi.

Lucasi aprinse o ţigară, trăgând furios din ea, făcând să lucească până la incandescenţă cărbunele roşu, apoi părăsi încăperea cu un pas rigid şi străbătu culoarul care ducea la dormitor.

Se apropie imediat de pat şi smulse cu brutalitate cuvertura sub care dormea nevasta lui goală.

— Jos din pat, putoare amărâtă! răcni Lucasi.

Dorothy Lucasi se ridică lent. Încă adormită. Îşi coborî din pat picioarele frumoase de show-girl.

— Eşti cumva nebun, Bennie? întrebă ea.

Îi punea deseori această întrebare, totdeauna pe acelaşi ton de mirare nătângă.

Nevasta lui Lucasi era mai înaltă cu un cap decât el. El se uită în sus la ea cu o privire plină de răutate în timp ce tânăra femeie se scula din pat şi îşi căuta halatul de casă. În loc s-o ajute să-şi găsească halatul, Lucasi strigă:

— Da, sunt nebun că am luat de nevastă o curvă de felul tău!

Lucasi îi servea deseori fraza asta. La fel de des pe cât îi punea şi ea întrebarea despre echilibrul lui mental. În privinţa asta erau rodaţi!

— O să-ţi acoperi hoitu' şi o să te cari la bucătărie! E şapte dimineaţa. Dumnezeule mare! Vreau să halesc!

— Dar Frenchy ar putea să pregătească… vru ea să sugereze, apoi se opri brusc.

Lucasi crezu mai întâi că se uita la el cu un aer pe care nu i-l mai văzuse niciodată, apoi înţelese că privirea ei trecea dincolo de el scrutând ceva care se afla în spatele său.

Simţi un fior pe şira spinării, fu scuturat de un mic tremur, după care se întoarse lent ca să vadă ce o fascina pe soţia lui. O astfel de atenţie la ea era lucru rar.

Un tip înalt stătea lângă fereastră, sprijinit cu spatele de perete. Probabil că se afla acolo de la intrarea lui Bennie în dormitor. Era în întregime îmbrăcat în negru, echipat cu tot ce-i trebuie unui ucigaş. Avea o faţă de granit; numai ochii aveau o strălucire care te îngheţa.

Bine.

Hunter venise în cele din urmă.

Lucasi se prăbuşea pe dinăuntru.

În cele din urmă zise cu un glas de nerecunoscut:

— Ei bine, iată, asta e, Sammy n-a minţit.

Tipul nici măcar nu ţinea o armă îndreptată spre el. Idiotul! Relaxat, se uita la Lucasi fără să clipească. Îl străpungea cu privirea.

Secundele treceau în tăcere. Dorothy se aşeză pe pat şi trase un cearceaf pe ea. Era prima dată când Lucasi o vedea comportându-se astfel. Se întrebă ce impresie făcea femeilor acel ucigaş.

Până la urmă, dregându-şi glasul, ceea ce aminti de demararea unei motociclete obosite, Lucasi întrebă:

— Ce… ce vrei?

— Harlan Winters, îi răspunse apariţia sinistră a cărui voce

părea că vine din infern.

— Ce? întrebă nervos mafiotul.

Dorothy începu să chicotească ca o tâmpită.

— Harlie Winters, repetă ea ca un copil puţin cam redus la minte.

— Nu-i aici, răspunse rapid Lucasi, căruia i-ar fi plăcut la nebunie să-i tragă o palmă zdravănă nevestei sale idioate.

— A murit, îl anunţă tipul înalt.

— Oh! Îmi pare rău, zău, şopti Lucasi. Nu ştiam.

— Era prietenul tău?

Tipul nu se pierdea în vorbărie.

— Ăăă... într-un fel. Nu... nu ne-am întâlnit decât o... o dată sau de două ori.

Aruncă o privire spre femeie. Pe faţa ei apăruse o expresie şocată. Se rugă cerului să închidă pentru vecie gura veşnic deschisă a nevestei lui, apoi conţină să vorbească repede pentru cazul în care cerul nu i-ar fi ascultat ruga.

— Winters era un tip bine... Doamne, e oribil! Cum a murit?

— Dificil, răspunse vocea de dincolo de mormânt, împrăştiat pe pereţii bibliotecii sale.

Lucasi se înfioră. Tipul ăsta se juca de-a şoarecele şi pisica. La dracu'! De ce-i trimisese pe ceilalţi să-l ia la întrebări inutile pe bietul Sammy?

Deci trebuia să-l ia cu uşurelul pe acest om şi să tragă de timp cât mai mult posibil. Asta era singura soluţie. La dracu', nu avea nici măcar un puşcoci în dormitor!

Respiră adânc ca să prindă curaj.

— Ascultă... nu ştiu de ce-mi spui asta. Ăăă... eşti Hunter, nu-i aşa? Ştiam... da, da, mi-am dat imediat seama. Ascultă, amice, de data asta ai greşit adresa. Eu n-am nimic cu tine, nimic, n-am să-ţi fac nici cel mai mic reproş. Lovelele ducă-se naibii! Câştig altele, nu e nimic grav în asta! După cum vezi, nu-ţi port deloc pică. Bun, l-ai împuşcat pe Harlan Winters. Şi? După cum ţi-am spus, l-am întâlnit o dată sau de două ori. Eu n-am nimic personal cu tine. În cazul ăsta mi se pare că...

— Gura! ordonă Hunter.

Se uită la ceas.

— Îţi dau douăzeci de secunde.

— Dar pentru ce? Pentru ce?

— Caută o pistă, Bennie.

— Ce pistă?

— Cine voia moartea lui Winters?

— Cum? Asta înseamnă că nu l-ai…?

— Nu, mormăi omul în negru. Cine?

Lucasi îşi trecu o mână nesigură peste faţă. Oftă.

— Nu ştiu, zise el cu o voce ostenită. N-am nici cea mai mică idee. Întreabă-l asta mai bine pe Thornton. Maxwell Thornton, miliardarul. Mda, întreabă-l pe el.

— Am s-o fac neapărat, îi promise Hunter.

Se uită din nou la ceas.

— Tu şi nevasta ta ieşiţi de-aici. Închideţi uşa după voi.

— Vrei să spui că asta e tot?

— Da, asta e tot, deocamdată.

Un fel de zâmbet vag apăru pe trăsăturile rigide.

— Pe curând, Bennie.

— Mda, mormăi Lucasi.

O apucă pe Dorothy de braţ şi o împinse afară din dormitor. Apoi ieşi în urma ei şi închise imediat uşa. După care, lăsând-o acolo, uluită şi în pielea goală, traversă holul în pas alergător strigând.

Când ajunse în salon, îi văzu pe ceilalţi în spatele ferestrelor mari care dădeau spre patio. Oamenii lui… Aşezaţi turceşte, cu fundul pe dale, cu mâinile aşezate pe cap.

Doi tipi, îmbrăcaţi ca Hunter, dispăreau pe creasta zidului din fundul grădinii. Lucasi înţelese că fusese lucrat în foi de viţă!

Ticălosul venise cât se poate de liniştit, apoi îi băgase pe toţi în sperieţi.

Şi pentru ce, fir-ar să fie?

Pentru o pistă!

Şi care?

Păi, cea a afurisitei lui de mafii kaki!

Ce pistă?

CAPITOLUL V

Părăsiseră cartierul lui Lucasi pe drumuri diferite ca să se întâlnească după zece minute în vârful unei coline care domina Mission Park Bay, cea mai importantă staţiune.

Blancanales conducea brutăria ambulantă de care se folosise cu ocazia supravegherii vilei Winters. Schwartz transformase carul de luptă al lui Hunter, un Ford Econoline, în atelier de electronică şi-şi petrecea timpul controlând diferite aparate.

Hunter se deplasa la volanul unei maşini-sport străine.

Era prima ocazie de a se grupa de la descinderea la aeroport în cursul căreia Sammy Simonetti fusese uşurat de valijoara cu dolari iliciţi. Fiecare îşi părăsi vehiculul şi, îmbrăcaţi cu salopete pentru a-şi acoperi combinezoanele negre, cei trei prieteni se adunară lângă maşina lui Hunter ca să ţină sfat.

— Lovelele lui Sammy se află în brutărie, zise Blancanales zâmbind cu toată gura. O sută cinci mii de dolari. Ce fac cu ei?

— Păstrează-i pentru cheltuieli de război, răspunse Hunter. Una dintre sarcinile tale în această luptă este să faci cumpărăturile necesare. Eu şi Gadgets îţi vom spune de ce anume vom avea nevoie, iar tu trebuie să faci rost. În felul ăsta riscurile sunt mai reduse.

Blancanales dădu din cap.

— Am înţeles. Cum a mers la Lucasi?

— Am fost la un pas de dezastru, răspunse Hunter. Mafiotul a intrat în dormitor tocmai când lucram acolo. V-aţi descurcat bine afară, vă mulţumesc. Fără voi mi-ar fi fost destul de greu.

— Ai reuşit să fixezi microfonul în dormitor? întrebă Schwartz.

— Da.

Hunter zâmbi.

— La capătul patului în timp ce nevasta lui dormea. S-a însurat cu o puştoaică… Şi ce puştoaică!

Blancanales se prăpădi de râs.

— Poate luăm cu noi şi o echipă de cineaşti porno!

Dar Schwartz se gândea numai la treburile lui.

— Unde ai pus amplificatoarele?

— Pe marginile ferestrelor, răspunse Hunter. Toate reglate pe unu-cinci-zero magnetic după cum mi-ai cerut.

— Atunci o să-l putem asculta, zise Schwartz.

Electronistul de geniu se uită la ceas şi făcu o adnotare în

jurnalul de bord.

— Voi fi obligat să trec peste patru ore ca să iau ce s-a înregistrat. Îmi pare rău, sergente, nu le-am putut face să dureze mai mult.

Hunter zâmbi. Lui Schwartz îi părea totdeauna rău că nu putea să amelioreze perfecţiunea. Micile aparate pe care le proiectase şi apoi le construise reprezentau pentru Hunter o culme în materie de supraveghere electronică.

Ansamblul de ascultare, un microfon şi un emiţător miniaturizate, avea mărimea unui ceas de damă. Celula îi permitea o activitate constantă timp de şaptezeci şi două de ore.

Amplificatorul releului, mai mare dar destul de mic ca să poată fi ascuns cu uşurinţă, recepţiona şi înregistra tot ce emitea ansamblul de ascultare.

La comandă, un emiţător din amplificator transmitea accelerat totalitatea înregistrării. Această operaţiune lua şaizeci de secunde. Schwartz controla aceste transmisii de la consola pe care o instalase în Ford. Putea deci să treacă prin faţa casei din patru în patru ore ca să preia înregistrările înmagazinate în amplificatorul de releu. Cu o singură rotire de comutator, obţinea patru ore de ascultare în şaizeci de secunde.

A doua înregistrare, efectuată în consolă, suprima toate porţiunile moarte şi cu ocazia ascultării benzii care mergea cu turaţie normală recrea numai pasajele utile.

Totuşi lui Gadgets îi părea rău.

Îl urmăriseră pe Sammy Simonetti de la aeroport şi profitaseră de sosirea lui în casă ca să intre acolo, necazurile curierului provocând o diversiune.

În timp ce Lucasi şi garda lui dezbăteau problema dolarilor pierduţi din cauza lui Simonetti, Able Team intrase în casă ca să pună peste tot microfoane.

— Ai putea să obţii conţinutul de la cele patru amplificatoare şi al celui branşat la telefon în cursul unei singure treceri? îl întrebă Hunter pe Schwartz.

— Nu, răspunse acesta. Aş putea să recuperez două benzi la fiecare trecere, dar aş prefera să n-o fac. Aceste relee nu mai sunt eficace mai departe de o sută de metri. Ceea ce-mi lasă o sută de metri să mă apropii şi o sută să mă depărtez. Asta mă obligă să trec de două ori ca să nu mă opresc pur şi simplu.

— Atunci opreşte-te, îi sugeră Hunter. Fă-te că schimbi cauciucul sau că ai necazuri cu aprinderea – orice ca să fii acoperit! N-ar fi prudent să faci trei treceri prin faţa casei cu

acelaşi vehicul.

— OK, opresc şi recuperez înregistrările.

— Politicianule, zise Hunter, rămâi în apropierea lui Lucasi. Notează-i fiecare mişcare în afara casei.

— Bine, răspunse cu calm Blancanales.

— Ai obţinut teleobiectivele pentru aparatul tău foto?

Politicianul dădu din cap mulţumit.

— Pot să fotografiez o furnică de la o sută de metri.

— Formidabil. Încearcă să obţii o fotografie a tuturor celor care intră în casă precum şi a celor pe care Lucasi îi întâlneşte în exterior. Ne întâlnim aici peste patru ore?

— Eu ce fac între timp? întrebă Schwartz. Deocamdată am doar o misiune care îmi va lua cinci minute.

— Du-te acasă la Howlin' Harlan şi ia înregistrarea. Dacă descoperi ceva interesant, nu aştepta. Dă-mi de ştire pe canalul A.

— Am înţeles. Unde vei fi?

— Cred că voi face un tur pe la staţiune.

— Vrei să te întâlneşti cu cineva? întrebă Blancanales.

Hunter zâmbi.

— Am înţeles că Tony Danger are acolo o ambarcaţiune care se poate avânta în larg.

— Numele ăsta nu-mi spune nimic, zise Politicianul.

— Un locotenent al lui Lucasi, se ocupă de stupefiante.

— Lui ar fi trebuit să-i revină cei o sută de mii de dolari, zise Schwartz.

— Exact, confirmă Hunter. Cred că avea în vedere un schimb. Sau heroină, sau cocaină. Procedeul obişnuit constă în a face să vină banii negri exact în ziua unei negocieri. În plus, l-am văzut pe Tony Danger mai adineauri la Lucasi. Se plimba de colo-colo lamentându-se din cauza dolarilor furaţi. Avea o şapcă de pilot de iaht.

Blancanales începu să râdă domol.

— Deci el era Tony Danger?

— El.

— S-a făcut verde la faţă când i-am pus PM-ul între coaste.

— În alte împrejurări e totuşi destul de tare, zise Hunter. Era ucigaşul preferat al lui DiGeorge.

Schwartz se încruntă.

— Ce legătură are asta cu colonelul?

— Poate că nici o legătură, răspunse Hunter. Vreau să-i zgudui puţin ca să văd pe cine am în faţă.

— Poate un mare mahăr, sugeră Blancanales. Unul care n-ar fi începător?

Hunter dădu din cap afirmativ.

— Asta sper şi eu. Mafia investeşte fonduri enorme în societăţi legale. WINCO a luat fiinţă cu bani negri. Dar aceşti bani nu au trecut direct din buzunarul lui Lucasi în seiful lui Winters. Există un terţ undeva, un om puternic. Dacă vrem să recuperăm sufletul pierdut al lui Howlie, va trebui mai întâi să-l găsim pe puternicul necunoscut.

— E logic, zise Schwartz. OK.

— Acelaşi personaj îi foloseşte drept acoperire lui Lucasi şi oamenilor lui, adăugă Blancanales.

— Cu siguranţă, răspunse Hunter. Pentru ca un nucleu al Mafiei să poată exista, este nevoie de un mediu foarte precis. Dacă descoperi nucleul, asta înseamnă că mediul e propice. Deci vom desfiinţa nucleul. Astfel vom vedea cine se repede ca să astupe găurile.

— Nu mai e ca în la Los Angeles, zise Schwartz.

— Deloc, recunoscu Hunter. Los Angeles este un mare oraş liberal, plin de lume. Mediul natural acoperă operaţiunile mafiei. Aici e altfel. Comunitatea este mai mică, e conservatoare şi are un spirit civic. Cetăţenii sunt mândri de oraşul lor. Dacă Mafia şi-a putut face gaura, asta s-a întâmplat pentru că a putut să descopere un cetăţean puternic şi respectat din cadrul administraţiei locale care nu are o moralitate prea ridicată.

— N-ar putea să fie vorba de un grup? zise Blancanales.

— Ba da. Dar n-are importanţă. Trebuie să-i neliniştim, să-i zdruncinăm. Avem deja un nume.

Hunter se uită o clipă la Schwartz.

— După ce vei termina cu casa lui Winters, încearcă să afli tot ce poţi despre un tip pe nume Maxwell Thornton.

— Un mahăr mare? întrebă Blancanales.

— Da, destul de mare, răspunse Hunter. Se ne aplecăm un minut asupra problemelor care ne preocupă. Îi cunoaştem pe mafioţii din zonă. Le cunoaştem operaţiunile şi ştim care le sunt interesele. Am putea să-i lichidăm, să-i doborâm şi să nu mai vorbim despre asta. Dar nu cred că asta ne-ar apropia de duşmanul ascuns sub acoperirea respectabilităţii. Ăsta ne interesează. Necunoscutul. Ţinta noastră e necunoscutul. Dar mai înainte trebuie să-l sau să-i găsim.

— Şi crezi că tipul ăsta, Thornton, ar putea să fie necunoscutul?

— După cum am spus, e posibil. Numele ăsta mi l-a dat Lucasi. Ar putea să fie o pistă falsă, dar în faţa morţii oamenii spun de cele mai multe ori adevărul. Trebuie să verificăm… discret. Tipii ăştia trebuie doar neliniştiţi.

— Şi dacă refuză să se neliniştească? întrebă Schwartz.

Vocea lui Hunter coborî cu o octavă.

— Atunci îi vom distruge.

Politicianul îşi înăbuşi un fior involuntar. Tuşi nervos.

— Încep să înţeleg de ce voiai să eviţi zona, sergente. Treaba ar putea să se strice rău de tot, nu?

Hunter se uita tăcut la degetele de la mână.

— Unde sunt zilele bune de luptă normală? zise Schwartz cu o umbră de nostalgie.

— Le-am lăsat în urmă, răspunse domol Hunter. Războiul ăsta se complică cu fiecare clipă care trece, Gadgets.

Electronistul avea acum o nouă înţelegere faţă de acel exterminator în negru. Vedea un nou Hunter, un războinic liber şi prudent. În esenţă, omul pe care îl cunoscuse în trecut rămăsese acelaşi, dar în el avusese loc o schimbare subtilă – îşi găsise misiunea.

— Totuşi vor exista împuşcături înainte de finalul acestei operaţiuni, mormăi Schwartz.

— Poţi să fii sigur de asta, răspunse Blancanales.

Oftă.

— Bun, o iau din loc. Până unde bat aparatele noastre de emisie-recepţie?

— Până la vreo cincisprezece kilometri, răspunse Schwartz cu o voce distrată căci se gândea la altceva.

— Dar fiecare metru contează, preciză Hunter, învăţase în timp că fiecare centimetru parcurs reprezenta tot atâtea secunde smulse destinului, fiecare minut valorând cât o viaţă.

— Să fiţi prudenţi, mormăi el. Număraţi fiecare minut. Cei trei oameni dădură mâna după care fiecare plecă la treaba lui.

San Diego era supus unui asalt silenţios.

CAPITOLUL VI

Ziua abia începuse la primăria din Los Angeles când căpitanul Tim Braddock îi răspunse la telefon lui John Tatum, şeful biroului Omucideri de la San Diego. Convorbirea se dovedi interesantă.

— Ce te face să crezi că Hunter e la tine? întrebă Braddock.

— Deocamdată e doar o impresie, răspunse Tatum cu o voce nervoasă. Nu l-am înfruntat niciodată, aşa că nu ştiu. Aş vrea să-mi poţi spune dacă sunt în rahat.

— La naiba! zise oftând Braddock.

Era de multă vreme prietenul lui Tatum.

— Care sunt indiciile, John?

— În primul rând, o aparentă sinucidere. S-a-ntâmplat ieri scară, foarte târziu. E vorba de un general în retragere care s-a bucurat de multă publicitate în presă din cauza activităţilor sale destul de bătătoare la ochi în Vietnam. Era patronul consorţiului WINCO INDUSTRIES.

— Howlin' Harlan Winters, zise cu o voce înăbuşită Braddock.

— Îl cunoşteai?

Nu personal. Continuă.

— Şi-a tras în tâmplă cu un Colt 45. Cel puţin asta pare evident. Examenele cu parafină sunt pozitive, verificările de rutină şi evidenţa clară făcând să se creadă că e vorba de o sinucidere. Medicul legist susţine această versiune.

— A lăsat vreo scrisoare?

— Nu. Parchetul se pregăteşte să tragă concluzia unei sinucideri, dar…

Braddock aprinse o ţigară şi trase cu sete fumul pe care îl suflă imediat afară cu o violenţă controlată.

— Dar ce?

— Ei bine, Winters era celibatar. Trăia împreună cu nepoata lui. Ea a descoperit cadavrul şi…

— De ce-l bănuieşti pe Hunter? Ce alt indiciu mai ai?

— Voi răspunde mai întâi la a doua parte a întrebării tale, e mai simplu. Cineva a şterpelit o valijoară cu bani negri de la un cazino din Las Vegas, valijoară pe care un curier tocmai o aducea. Asta s-a întâmplat la câteva ceasuri după moartea lui Winters. Unul dintre oamenii noştri care a penetrat Organizaţia ne-a telefonat acum câteva ore. Spune că Ben Lucasi a făcut o criză şi că aduce ucigaşi din toate părţile. Omul nostru nu a putut

să afle totul, dar spune că miroase a Hunter.

— Mda, zise Braddock. Totdeauna se distrează şterpelindu-le lovelele. Asta e tot?

— Tot.

— Bine, să ne întoarcem la prima chestie. Presupun că părerea ta este că Winters a fost asasinat. Nepoata e suspectă?

— Nici vorbă. Dar e suspect Hunter.

Braddock oftă.

— OK, spune tot.

— Mai întâi câteva precizări. Vila lui Winters se află la Del Mar. Cunoşti regiunea. Jumătate din parc se întinde de-a lungul falezei deasupra oceanului. Singurul mijloc de a urca dinspre plajă este să iei ascensorul controlat din casă. În concluzie, nimeni nu urcă dacă nu e invitat.

— Înţeleg, dar Del Mar se află în afara jurisdicţiei tale, nu?

— În principiu, da. Dar am fost chemaţi pentru verificarea de rutină şi… Ei bine, Tim, dacă Hunter operează între Tijuana şi Los Angeles, nu se mai pune problema jurisdicţiei.

Braddock râse ironic.

— Bine spus, John. Acum eşti de-al nostru.

Poliţistul din San Diego nu vedea nici un motiv de distracţie.

— Pot să continui? întrebă el. Deci, jumătate din parcul lui Winters se întinde de-a lungul falezei, iar cealaltă jumătate este înconjurată cu o barieră dublă unde doi dobermani bântuie între cele două grilaje. Animalele sunt devoratoare de oameni, doi asistenţi ai şerifului au constatat asta pe pielea lor. Nu se poate trece de zona „carnivoră” fără să-i alertezi pe cei din casă.

— Începe să fie interesant, remarcă Braddock.

— Mda, dar stai să vezi. Domnişoara Winters spune că nu au avut invitaţi ieri seară. Cel puţin nu invitaţi invitaţi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Servea generalului drept secretară personală, guvernantă, femeie de menaj şi toate celelalte. Ea…

— Care toate celelalte? întrebă Braddock.

— Ce?… Ah! Nu, nimic de genul ăsta, Tim. Raporturile dintre ei erau ca dintre tată şi fiică. Winters a crescut-o. Părinţii i-au murit când era încă mică. A devenit o puştoaică militară prin definiţie; Winters o lua peste tot cu el. Am cercetat şi am văzut că e albă ca zăpada.

— OK, continuă. Ce-i cu Hunter?

— Unde rămăsesem? Ah, da! Deci, nici un vizitator oficial. Fata s-a culcat pe la unsprezece seara. Câinii fuseseră lăsaţi liberi în incintă. Generalul lucra în bibliotecă. Ceva mai târziu, spre

miezul nopţii, fata s-a trezit. Câinii făceau un tărăboi de nedescris. Poate că a auzit o împuşcătură, nu e sigură de asta. A coborât în fugă scara şi l-a găsit pe unchiul ei prăbuşit într-un fotoliu din apropierea căminului, cu jumătate din cap lipsă. Ea spune că a leşinat şi nu ştie cât timp a rămas în stare de inconştienţă. Declaraţia ei devine neclară din acest moment. Când şi-a venit în simţiri, câinii se agitau în continuare. Apoi au tăcut brusc. Un moment mai târziu, în bibliotecă a intrat un tip. Mă asculţi?

— Da, da, spune mai departe! mormăi Braddock.

— Era un tip înalt, atletic, cu umeri largi. Fata spune că avea un mers de felină. Purta un combinezon de luptă negru. Avea mâinile şi faţa mânjite cu negru. Mi-a spus că era plin de revolvere şi cartuşiere.

Braddock se aplecă peste birou fascinat.

— Stai o secundă, John.

— Nu, ascultă toate detaliile. Fata…

— Asta s-a petrecut după ce l-a descoperit pe unchiul ei mort?

— După cum ţi-am relatat, spusele ei sunt neclare. Dar asta a declarat. Tipul a intrat, s-a uitat la mort, a strâns hârtii de pe birou, memoriile generalului după spusele nepoatei, fişele din cămin şi le-a dat foc. Apoi pur şi simplu a plecat.

— Aiureli! exclamă Braddock.

— Asta spune ea şi nu putem, dovedi că minte.

— A lăsat în urma lui o medalie de trăgător de elită?

— Nu.

— Atunci nu el l-a omorât pe general, spuse Braddock.

— E o concluzie superficială!

— E o concluzie logică, fir-ar să fie! Ai zis că sunt specialist în Hunter, aşa că ascultă ce-ţi spun. Când tipul ăsta lichidează pe cineva, îşi anunţă clar trecerea pe-acolo, nu lasă să planeze nici un dubiu.

— Bine, să zicem deocamdată că ai dreptate. Să admitem că nu Hunter l-a asasinat pe Winters, să presupunem că e vorba de o sinucidere, după cum par să demonstreze indiciile, în afară de asta, Tim… Hunter e în zonă?

— E o posibilitate, mormăi Braddock. I-ai arătat fetei fotografia cu el?

— Bineînţeles. Nici o identificare pozitivă. Zice că ar putea să fie acelaşi om. Vorbea tot timpul de ochii lui.

Braddock suspină.

— La dracu’! zise el domol.

— Trebuie să trag concluzia că banditul secolului se află la San Diego?

— Explică-mi mai întâi ceva. Fata spune că omul s-a aflat în casă pe toată perioada incidentului? Că ar fi putut să se afle acolo la moartea lui Winters?

— Nu, răspunse Tim. Declaraţia ei nu dă această impresie. Pare foarte convinsă că Winters s-a sinucis. A făcut aluzie la faptul că de la o vreme generalul era afectat de o depresie, şi a declarat că aproape că se aşteptase la acest deznodământ. După toate aparenţele, generalul era foarte preocupat în ultima vreme.

— Poate ştia că era urmărit de Hunter, sugeră Braddock. Este asta o teorie credibilă?

— E o sugestie valabilă, răspunse poliţistul de la San Diego. Auzisem deja nişte zvonuri despre WINCO. Federalii au început o anchetă care nu a dus la nici un rezultat.

— Spui că cei doi câini erau sănătoşi când oamenii tăi au ajuns la faţa locului?

— Da. Poate cam prea viguroşi după părerea mea. Auzi, Tim, ar putea Hunter să urce o faţadă de treizeci de metri de stâncă?

— Nu e un păianjen care merge pe tavan, răspunse Braddock cu o voce distrată. Ai pus să fie examinaţi câinii?

— Pentru ce?

— Să afli dacă au fost sau nu drogaţi.

Zbârnâitul liniei telefonice se auzi parcă mai puternic pe durata scurtului moment de tăcere jenată.

— Nu, mărturisi poliţistul din San Diego cu o voce stingherită. Dar voi trimite imediat un patolog.

— Asta ar fi făcut, zise Braddock. Dacă autorul ar fi fost Hunter, ar fi luat date despre zona din jur. Ar fi venit ştiind că există nişte câini periculoşi. Cunoşti legătura dintre Hunter şi Winters?

Se lăsă din nou tăcerea.

— Ce legătură?

— Am strâns un dosar bunicel despre Hunter când a fost la noi, îi explică Braddock. Am vorbit personal cu Winters în timpul anchetei. A fost comandantul lui Hunter în Vietnam.

Tăcerea deveni agresivă.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta, Tim, zise în cele din urmă Tatum pe un ton de reproş.

— Îmi pare rău, dar nu era timp de politeţuri. La vremea aceea nu-l bănuiam pe Winters că întreţine legături cu Hunter. Dar m-am informat despre trecutul lui. M-am întâlnit cu Winters într-un

club la Del Mar. Am băut un păhărel iar el mi-a spus, vorba vine, ce ştia despre Hunter. I-am mulţumit şi am plecat. În acel moment eram în război, cred că-ţi aminteşti.

— Mda, răspunse cu o voce înţepată poliţistul. Iar azi războiul va începe în teritoriul meu.

— E posibil, dar nu te pripi, John. Winters mi-a lăsat impresia că nu mi-a spus totul. Numai banalităţi. Mai târziu am aflat că fuseseră foarte legaţi. În ciuda diferenţei de grad.

Poliţistul din San Diego oftă ostenit.

— Bine. Dă-mi voie să profit de greşelile tale. Dacă ar fi s-o iei de la început, cum ai proceda ca să-l prinzi pe Hunter?

— Mărturisesc că înţepătura ta e justificată. Dar cred că aş face acelaşi lucru. Cu o excepţie. Aş ataca mai rapid Mafia. Îţi sugerez să faci asta. Inventează orice pretext ca să-i bagi la închisoare. Ţine-i la mititica până când Hunter se satură de atâta aşteptare şi pleacă.

— Asta e lipsă de energie.

— Dacă vrei. Dar nu uita că Hunter nu stă niciodată prea mult în acelaşi loc. Tactica lui de supravieţuire îl îndeamnă să treacă la atac şi să dispară la fel de repede cum a venit. Se ascunde un moment şi reapare mai departe.

— Ştii foarte bine că nu-i pot ţine pe oamenii ăştia la nesfârşit „la adăpost”, Tim. Imediat ce-i voi pune după gratii, avocaţii lor mă vor ucide cu tone de hârţoage.

— Natural. Atunci îi eliberezi, dar îi arestezi din nou mai înainte de a fi avut timp să urce în maşină. Eu ştiu cum vine asta că am experienţa terenului. Orice. Şi continuă atâta vreme…

— Da, da, cunosc procedeul, zise Tatum cu o voce plină de amărăciune.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, John.

— În orice caz, mi-ai spus exact ce nu voiam să aud.

— Poate că nepoata lui Winters a făcut o declaraţie şi mai încurcată decât crezi. Oricum, nu seamănă deloc cu o intervenţie a lui Hunter. De obicei îşi anunţă foarte clar prezenţa.

— Din păcate!

Pe fir se auzi o a treia voce, o voce autoritară.

— Căpitane Braddock, aici comandantul Larson.

— Da, domnule, răspunse Braddock.

— Stau în faţa lui John. Scuză-mă că nu mi-am anunţat mai dinainte prezenţa, dar am preferat să te las să te exprimi mai liber. Acum trebuie să intervin oficial. Eşti persoana care îl cunoaşte cel mai bine pe Hunter şi acţiunile lui pe coasta de

vest. Îţi cer în mod oficial părerea. Se află Exterminatorul la San Diego?

Braddock suspină.

— Parcă v-am spus că da, domnule. Asta e impresia mea. Probabil că vă va dovedi asta cât mai curând.

— În privinţa asta ne-am lămurit. Voi sta de vorbă cu superiorul dumitale, dar mai bine să-ţi spun de acum ce intenţii am. Aş vrea să fii detaşat aici în calitate de consilier.

Chestia asta devenea un obicei. Braddock abia îşi desfăcuse valiza după sejurul tumultuos de la Boston. Oftă.

— Va trebui să refuz, domnule, îi răspunse Braddock şefului poliţiei din San Diego. Am prea multă treabă aici. Dar cred că putem trimite alt ofiţer care, de fapt, îl cunoaşte pe Hunter mult mai bine decât mine.

— Nu ţin să vii aici dacă nu vrei, căpitane. Nu te răzgândeşti?

— Îmi pare rău, domnule. Iar superiorul meu nu mi-ar da voie chiar dacă eu aş vrea să vin. Dar dacă faceţi o cerere oficială, vă promit că va fi detaşat la San Diego un poliţist foarte competent.

— Contez pe asta, căpitane.

— Mulţumesc, Tim, adăugă Tatum.

— Bineînţeles, răspunse Braddock închizând.

Apăsă pe butonul telefonului şi se adresă secretarei:

— Găseşte-mi-l pe sergentul Lyons, Carl Lyons. Cred că e la Organized Crime Division. Spune-i să-şi ia periuţa de dinţi şi să vină în biroul meu peste o oră. Pe urmă îmi obţii o întrevedere de cinci minute cu şeful. E ceva urgent. Şi am nevoie de prezenţa căpitanului Mira de la OCD.

— Nu miroase a bine, comentă secretara.

— Ba chiar miroase a rău! Aşa! Şi mai spune-i sergentului Lyons că e vorba de Hardcase.

— Credeam că operaţiunea Hardcase s-a terminat.

— Nu încă, mormăi Braddock. Hardcase e încă în toi. La San Diego.

Slavă Domnului!

Slavă Domnului că nu mai trebuia să-l înfrunte personal pe Bob Hunter!

CAPITOLUL VII

Trebuia să iasă la orele şapte, şi trecuse de opt. Dacă era anulată o ieşire – fir-ar să fie! – de ce nu se anunţa?

Gene Tarantini se plimba de colo-colo pe puntea impecabilă, blestemând în gând cotitura pe care o luau evenimentele recente. Ce bandă de idioţi!

I se întâmpla să dorească să se reîntoarcă la US Navy. În fine, nu chiar. Dar dacă te gândeai bine, vedeai că nu era prea mare diferenţă. Ordinele erau date tot de imbecili, care se aşteptau să iei poziţie de drepţi la cel mai mic pârţ al lor.

Tony Danger n-avea decât să-şi conducă singur „marina”!

Lipi gura de tubul acelei portavoce care comunica cu sala maşinilor şi fluieră zgomotos ca să atragă atenţia echipajului.

— Hei, bandă de marinari de apă sălcie! Amiralul n-a catadicsit să-şi arate fundul, şi după părerea mea nici nu o să şi-l arate. Opriţi maşinile… Nu, aşteptaţi… Anulez ordinul. Vine amiralul.

Un bărbat cobora scările solarului de la clubul staţiunii. Purta pantaloni albi de marinar, pantofi specifici şi un pulover pe gât. Ţinuta era completată de un hanorac galben şi o şapcă. Avea ochelari de soare şi ţinea în mână o valijoară diplomat.

Tarantini se adresă din nou în portavoce ca să anunţe echipajul format din doi marinari.

— Treziţi-vă! Ştiţi că se simte ofensat dacă nu-l primiţi pe punte.

Apoi luă un binoclu.

La dracu’! Nu era Tony Danger.

Tipul era prea înalt şi prea solid. Prea impozant.

Dar individul se îndrepta spre Danger’s Folly, nu încăpea nici o îndoială. Avea mutra unui mafiot, iar valijoara era fixată cu un lanţ de încheietura mâinii.

Tarantini lăsă în jos binoclul şi intră în postul de comandă al iahtului de croazieră. Scoase un revolver din compartimentul hărţilor, verifică încărcătorul rotind cilindrul, apoi puse arma la loc.

— Aveţi grijă, se răsti el la cei doi oameni care ieşeau din cală. Tipul ăsta mi se pare cam suspect.

Hunter îşi procurase recuzita de la Mariner’s Shop din Mission Bay. Bănuia că şi Tony Danger se echipa tot acolo, astfel că nu-i fu deloc greu să reproducă ţinuta acestuia, inclusiv ochelarii de

soare şi nişte mici ancore marine pe braţe.

Remarcă omul de pe puntea superioară care se uita la el cu binoclul. Era aşteptat la bord.

Ambarcaţiunea era superbă; coca din acaju lucea molcom în razele soarelui de dimineaţă. Emana o putere reţinută, un mare lux. „O adevărată avere plutitore”, îşi zise Hunter.

Când ajunse la pasarelă, alţi doi oameni în tricouri şi blugi albi impecabili stăteau lângă bastingaj aproape în poziţie de drepţi. Amândoi aveau pe cap fesuleţul alb al celor de la US Navy, tras pe frunte.

Hunter păşi pe punte şi le zise cu o voce nerăbdătoare:

— Suntem în întârziere. Desfaceţi parâmele şi trageţi sus pasarela.

De deasupra se auzi o voce furioasă:

— Eu dau ordine pe acest vas, amirale!

Hunter ridică ochii spre puntea de deasupra cabinei şi se uită fix la bărbatul mic de statură care i se adresase.

— Mişcă-te, *Long John Silver,* altfel te fac să-ţi înghiţi piciorul de lemn! Haide, pune în mişcare carapacea asta plutitoare!

Tipul zâmbi îmbunat şi întrebă:

— Unde este domnul Danger?

Hunter nu zâmbi, dar îndulci uşor tonul vocii.

— A apărut ceva nou. Ar putea avea necazuri. De data asta Tony şi şeful stau deoparte.

Arătă valijoara şi întrebă:

— Pornim sau nu?

Omul de pe puntea superioară duse un fluier la buze, şi făcu să răsune un ordin strident.

Hunter nu-şi putu reţine zâmbetul în timp ce echipajul tresări, apoi desfăcu sprinten parâmele. După un moment, ambarcaţiunea aluneca pe apele liniştite ale portului spre larg.

Hunter urcă pe puntea superioară, se apropie de tipul aflat la cârmă, se uită la el un moment apoi îi zise:

— Mă cheamă Frankie Lambretta. Cine eşti?

Individul îi zâmbi cu toată gura.

— Gene Tarantini. Domnul Danger m-a poreclit Turtle şi acum toţi îmi spun aşa. Puteţi să-mi ziceţi la fel.

— OK.

Hunter îşi trecu cu rapiditate mâinile de-a lungul corpului lui Tarantini.

— Auzi, ţi-am spus că s-ar putea să avem necazuri! Unde ţi-e puşcociul?

Individul aruncă o privire spre compartimentul hărţilor.

— Acolo.

— Ia-l, comandă Hunter.

— Da, domnule.

— Oamenii tăi au arme?

— Da, domnule. Le păstrează în compartimentul lor.

— Pot să mă ocup de cârmă un minut. Du-te şi spune-le oamenilor tăi să se înarmeze.

Tarantini zâmbi din nou, îi trecu fără să discute cârma şi coborî pe puntea principală. După câteva secunde era înapoi şi luă din compartimentul hărţilor pistolul pe care îl puse la centură.

— Sunteţi o torpilă[1], nu? întrebă el cu o voce timidă.

Hunter îi predă cârma şi zise printre dinţi:

— Mda.

— Am ştiut de cum v-am văzut. În Manhattan am mai întâlnit o astfel de persoană. Nu sunteţi sub ordinele domnului Danger, nu-i aşa?

Hunter mârâi dispreţuitor.

— Exact cum bănuiam. Aveţi clasă, domnule Lambretta... Clasă adevărată!

— Mulţumesc, zise Hunter.

După un moment se adresă micului mafiot impresionat:

— Auzi, Turtle, situaţia ar putea să devină spinoasă, înţelegi?

— Da, domnule. Înţelesesem.

— Mi-ar plăcea să pot conta pe tine şi pe echipajul tău dacă lucrurile iau o întorsătură neplăcută.

— Puteţi conta domnule.

— OK. Ai un echipaj bun. Ai grijă să rămână în permanenţă aşa.

— Nu sunt şanse să se schimbe, domnule Lambretta.

Hunter îl bătu amical pe umăr apoi cobori pe puntea principală.

În faţa lor se înălţa podul de pe bulevardul Ventura.

Peste câteva clipe vor ajunge în larg.

Şi pe urmă încotro?

Făcea o nebunie; era conştient de asta. De ce îşi asuma acest risc? Viaţa lui era numai o înşiruire de riscuri, iată de ce!

Se duse la pupă, duse mâna la subraţ ca să branşeze un mic aparat apoi, cu faţa într-o parte şi mâna în faţa gurii, vorbi în microfon:

---

[1] Poreclă dată ucigaşilor cu plată (n. a.).

— Gadgets?
— Mda.
— Ceva nou?
— Şi încă cum! Poţi vorbi?
— Deocamdată. Ce-ai aflat?
— Tinerica noastră a telefonat multor indivizi şi a pronunţat nişte fraze ciudate. Cel mai interesant pentru tine, e că l-a sunat pe un anume Max. Parcă asta îţi spune ceva, nu?
— Da, VIP-ul nostru. Treaba merge repede.
— Categoric. Mai repede decât crezi. Trebuie să asculţi înregistrarea chiar tu, e prea mult pentru un raport prescurtat. Unde eşti?
— La bordul ambarcaţiunii *Danger's Folly* în drum spre marele larg!
— Dumnezeule mare! Dar de ce?
— Voi face schimbul în locul lui Tony.
— La naiba! Sper că ştii ce faci.
— Ştiu, Gadgets. Voi lua eu legătura cu tine imediat ce pun piciorul pe uscat. Terminat.
— Voi rămâne pe recepţie.
— Terminat, repetă Hunter întrerupând contactul.
Aprinse o ţigară, apoi se îndreptă spre partea din faţă a vasului, plimbându-se cu un pas liniştit.
Îi văzu pe cei doi oameni din echipaj care stăteau lângă bastingajul de la babord, cu faţa încordată, cu câte un revolver la centură. Tipii se uitau la el ca la o pasăre rară.
Merse până la proră şi se aplecă ca să vadă suprafaţa apei.
Da, spera că ştie bine ce face.
În realitate, nu avea nici cea mai mică idee despre locul spre care se îndreptau, nici ce va face când va ajunge la destinaţie.
Să te ia dracu' *Danger's Folly,* nebunia lui Danger!
Era mai curând vorba de nebunia lui Hunter!

CAPITOLUL VIII

Ieşiseră în larg de mai bine de o oră, luând direcţia vest. Hunter nu mai vorbise echipajului, preferând să se plimbe pe iaht ca să cunoască mai bine locul.

Cabina patronului nu era prea mare, dar era confortabilă. Ideală ca să primeşti vizite în larg. Descoperi faptul că fotoliile şi canapelele se transformau în cuşete unde se puteau odihni până la opt persoane.

Sala maşinilor conţinea un motor enorm, aşa cum Hunter nu mai văzuse niciodată. Motorul propulsa ambarcaţiunea pe valurile oceanului cu multă uşurinţă.

Compartimentul echipajului se afla în spatele sălii maşinilor. Patru cuşete sub punte într-o cabină mică, o bucătărioară şi un cabinet de odihnă. Totul era întreţinut în mod impecabil.

După terminarea acestei inspecţii, Hunter se instală pe un fotoliu pliant pe puntea din spate şi contemplă siajul clocotitor care se întindea în spatele ambarcaţiunii.

După vreo patruzeci de kilometri, Hunter văzu cealaltă ambarcaţiune. Un iaht de croazieră, echipat pentru pescuitul sportiv şi arborând multe steguleţe.

Hunter se ridică din fotoliu şi se îndreptă fără grabă spre puntea superioară. Tarantini privea cu binoclul spre celălalt vas. Lăsă jos binoclul la apropierea lui Hunter şi i-l întinse.

— El e, zise Tarantini. Pregătit de „treabă”.

Distanţa dintre ambarcaţiuni era de circa un kilometru.

— De unde ştii? mormăi Hunter.

— După steguleţe. Ăsta. E semnalul că totul e în regulă. Dacă cei de la paza de coastă ar fi fost prin preajmă sau era ceva anormal, ar fi înălţat un semnal de alarmă.

Hunter dădu din cap.

— Bine, să mergem.

Luaseră deja şi ei direcţia urmată de celălalt vas şi intraseră în siajul lui.

— Mergem, răspunse Tarantini. Dar nu ne alăturăm lor niciodată direct. Puteţi să fiţi liniştit, nu văd nimic anormal.

— Stai puţin, zise Hunter cu o voce ameninţătoare. Spune oamenilor tăi să fie pregătiţi pentru orice. Execuţi ordinele mele. Ai înţeles?

Tarantini zâmbi.

— Credeţi că vor încerca să vă tragă pe sfoară?

— S-ar putea, răspunse Exterminatorul care duse apoi binoclul la ochi ca să scruteze ţinta.

După cinci minute, *Danger's Folly* aluneca lângă celălalt vas, apropiindu-se de tribord. Se numea *Pepe* şi portul de origine era Ensenada.

Circula sub pavilion mexican.

Întâlnirea avea loc în apele internaţionale.

Hunter fu nevoit să recunoască că Tarantini cunoştea la perfecţie manevrele maritime, căci reuşi să stabilizeze vasul în ciuda valurilor. Cele două ambarcaţiuni continuau să înainteze cu aproximativ zece noduri ca să-şi menţină poziţia, cu o distanţă de şase metri între ele.

Hunter numără echipajul mexican format din patru oameni; inclusiv cel de la cârmă. Lângă căpitanul mexican se afla un tip mic şi îndesat, îmbujorat la faţă, care purta pantaloni sport şi o cămaşă pestriţă cu mâneci scurte. Avea un început serios de chelie. Un american sau un european?

Marinarii îşi aruncau parâme pe care fixau un sistem de scripeţi.

Tarantini era concentrat asupra manevrelor la cârmă. Zise fără să se uite la Hunter:

— Gata. Acum puteţi face schimbul.

Hunter remarcase că omul în cămaşă bălţată de la bordul iahtului *Pepe* se îndrepta spre puntea principală. Făcu şi el la fel, coborând scara punţii superioare, oprindu-se lângă cei doi marinari care ţineau frânghiile pentru transfer. Unul dintre ei îi întinse un megafon cu baterii.

— Fiţi cu ochii în patru, mormăi Hunter.

Marinarul dădu din cap şi se depărtă.

Omul de la bordul celuilalt iaht luă şi el un megafon.

— Unde este domnul Danger? zise el cu un accent francez.

— N-a putut să vină! răspunse Hunter. Aveţi marfa?

— Trebuia să mă întâlnesc cu domnul Danger.

— Du-te să te întâlneşti cu el dacă vrei neapărat, răspunse Hunter ridicând valijoara, dar ceea ce contează se află aici.

— Ai o sută de mii de dolari americani?

— Aşa fusese înţelegerea, nu?

— Plus cinci pentru *Pepe.*

— Mda, bineînţeles. Dar mai întâi trebuie să verific marfa.

Francezul băgă mâna într-un sac de cauciuc apoi întinse un pliculeţ marinarului de lângă el. Acesta puse eşantionul în coşul

de transfer care traversă cei şase metri de deasupra valurilor.

Hunter luă pliculeţul din coş şi îl deschise puţin. Gustă praful alb: heroină în stare pură. Cei o sută de mii de dolari aveau să se transforme într-un milion pe străzi după pregătirea de rigoare.

Ridică megafonul.

— Vreau să văd restul.

— Aş vrea să văd mai întâi dolarii americani.

Fără să discute, Hunter deschise valijoara şi luă un teanc de bancnote. Îl puse în coş şi făcu semn marinarului. În timpul efectuării transferului, Hunter strigă:

— Sunt cei cinci mii pentru Pepe. Celelalte teancuri seamănă cu cel pe care vi l-am trimis.

Omul examină dolarii şi zâmbi.

— OK, putem trata. Trimite-mi dolarii.

— Trimite mai întâi marfa.

Zâmbetul francezului dispăru imediat.

— Nu aşa procedam de obicei. Domnul Danger nu mi-a făcut niciodată asta. Plăteşte-mă şi eu trimit marfa. Aşa se face treaba.

— Atunci plătesc, răspunse Hunter.

Deschise din nou valijoara, dar de data asta luă Auto-Mag-ul şi puse imediat în funcţiune marele pistol argintiu. Glonţul traversă instantaneu cei şase metri care îl despărţeau pe Exterminator de ţintă.

Francezul îşi primi plata, capul lui făcu explozie împroşcându-şi creierul pe punte şi pe bastingajul iahtului Pepe.

Marinarii mexicani rămaseră încremeniţi, în timp ce vedeau cadavrul prăbuşindu-se peste bord şi căzând în apa dintre cele două iahturi. Cu pistolul îndreptat spre ei. Hunter le strigă cu o voce încordată:

— *Amigos!* Aţi primit cei cinci mii de dolari americani. Ăştia erau banii voştri! Nu faceţi prostii, trimiteţi marfa!

Ca şi Tarantini, căpitanul mexican probabil că se lupta cu cârma ca să menţină poziţia. Probabil că nu văzuse nimic din ceea ce se petrecuse, dar auzise destul ca să înţeleagă. Un ordin în spaniolă veni de pe puntea superioară, iar marinarii uluiţi reacţionară imediat punând marfa în coş şi trăgând de frânghii.

Un marinar de la bordul iahtului *Danger's Folly* puse imediat mâna pe preţioasa încărcătură.

— Desfaceţi parâmele şi s-o-ntindem! strigă Hunter.

Dar Tarantini nu-l auzise şi vira deja la babord accelerând la maxim. Frânghiile se întinseră cu un zgomot sec, şi iahtul lor lăsă în loc ambarcaţiunea mexicană.

După câteva minute, doi marinari americani se uitau cu oroare, fără să le vină să creadă, cum „Frankie Lambretta” rupea toate pliculeţele cu heroină şi le arunca conţinutul peste bord. Praful alb se dizolva instantaneu în apele albastre ale Pacificului.

— Rahat! zise el după ce termină treaba. Tipul ăla voia să ne vândă rahat.

O oră mai târziu, îşi luă rămas bun de la echipajul care îl privea cu admiraţie.

— Eşti un bun căpitan, îi zise lui Tarantini. Iar echipajul tău îţi face cinste. Voi vorbi despre asta şefului.

Cu ochii plini de recunoştinţă şi prietenie, mafiotul răspunse imediat:

— Domnule Lambretta, n-am mai văzut niciodată un tip cu atâta clasă.

Ei, da!

Cu atât mai bine!

La urma urmelor, Hunter nu făcuse o nebunie.

Nimeni nu va regreta un traficant internaţional, nici mizeria umană pe care ar fi provocat-o drogul în valoare de un milion de dolari.

În afară de Organizaţie.

Dar tocmai asta dorea şi Hunter. *Un asediu.* Organiza o adevărată blocadă ca să-i scoată din ţâţâni. Atunci poate că se va petrece ceva interesant. S-ar putea să apară o ţintă. *Inamicul necunoscut.*

CAPITOLUL IX

— Unde-ai fost cu iahtul meu? răcni Tony Danger care se afla pe chei în timp ce *Danger's Folly* acosta.

Tarantini nu luă în seamă strigătul indignat al şefului său şi termină manevra. După oprirea maşinilor, se deplasă până la extremitatea ambarcaţiunii şi apoi îi zâmbi de sus lui Danger.

— Urcaţi la bord, domnule! îi strigă el. Domnul Lambretta v-a lăsat o scrisoare.

Anthony Cupaletto, alias Tony Danger, nu era omul care să se neliniştească din nimic sau să-i fie frică inutil. Îşi începuse activitatea în urmă cu cincisprezece ani ca gardă de corp a lui Julian DiGeorge care, la vremea aceea, eră capo al Californiei de Sud.

Eficacitatea şi loialitatea lui nu trecuseră neobservate, şi Tony Danger urcase treptele ierarhici în cadrul Familiei DiGeorge îmbogăţindu-se cu fiecare pas înainte. Acum, la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Era considerat un tânăr lup ambiţios, un om de care trebuia să ţii cont din cauza schimbărilor permanente din ierarhia Mafiei.

Rece, şiret, dur, chibzuit, Tony Danger părea făcut pentru o lungă carieră.

Nu obişnuia să fie îngrijorat sau să-i fie teamă.

Totuşi în acest moment era stăpânit de aceste emoţii. Fără să aştepte pasarela pe care echipajul tocmai o instala, Tony făcu un salt de pe chei şi ateriză pe puntea vasului său, apoi urcă pe puntea superioară ca să ajungă la căpitan.

— Cine mi-a lăsat ce? se adresă el puţin răstit lui Tarantini.

— Domnul Lambretta, repetă Tarantini care, văzând faţa ameninţătoare a şefului său, începea să-şi piardă din ce în ce încrederea iniţială. Ştiţi... Frankie Lambretta, ucigaşul cu plată al domnului Lucasi. Măiculiţă, să-l fi văzut la treabă!

Tony Danger îşi amintea vag de acest nume. Lambretta... Nu era numele de care se folosise...

Înţelese brusc, bănuielile îi invadară mintea şi făcură explozie în stomac. Ca să nu stea ca momâia, Tony Danger puse o ţigară între buze şi se aplecă în umbra lui ca s-o aprindă.

Bineînţeles. Aşa spusese că-l cheamă la Palm Springs.

Frankie Lucky.

Frankie Lucky Lambretta.

Bob Hunter. Ticălosul!

Caporegime de la San Diego trase cu sete din ţigară apoi se adresă cu o voce calmă căpitanului:

— Ce vrei să-mi spui, Turtle?

— Nu ştiaţi? întrebă neliniştit Tarantini.

— Ce să ştiu? mormăi Tony Danger străduindu-se să-şi controleze nervii.

— A spus că trebuie să facă tranzacţia cu *Pepe.* A spus că sunt unele probleme şi că merge el în locul dumneavoastră. A zis…

— Nu-mi pasă de ce-a zis! izbucni Tony Danger. Vreau să ştiu ce-a făcut?

Tarantini se dădu un pas înapoi văzând furia şefului său apoi răspunse:

— La dracu', am crezut că ştiaţi! Am crezut că dumneavoastră aţi dat ordin. Francezul a încercat să ne dea marfa proastă. Domnul Lambretta l-a împuşcat, pe urmă a aruncat marfa proastă peste bord.

— Ce? răcni Tony Danger.

Turtle Tarantini avea aspectul unui om care stătea gata s-o ia la fugă. Dar se stăpâni şi întinse un plic mare de culoare bej.

— V-a lăsat asta, zise el cu o voce timidă. Mi-a spus să vi-l dau.

Tony Danger luă plicul fără să-şi ia ochii de la căpitan, ţintuindu-l cu o privire plină de ură.

— Unde e tipul ăsta acum? întrebă el.

— Ne-a cerut să-l lăsăm de cealaltă parte a staţiunii. A zis că maşina lui se află acolo.

— Când?

— În urmă cu cinci-zece minute.

Tony Danger nu avea nici un chef să deschidă plicul.

Ştia foarte bine ce-ar fi putut să găsească în el.

— A aruncat marfa, murmură el cu o voce mirată.

— Da, domnule. Dar era rahat prăjit! A plătit cursa făcută de *Pepe,* dar a tras un glonţ între ochii francezului. Vă rog să mă credeţi, domnule Danger, tipul ăsta ştia cum să facă treabă.

— Cincizeci de kilograme, murmură Tony Danger. Un milion de dolari. Şi i-a aruncat în apă!

— Dar v-am spus că nu era bună. Am crezut că ştiaţi. Am crezut că…

— Gândirea asta prea multă o să-ţi sape groapa, Turtle, îi zise Tony Danger căpitanului înspăimântat.

Deschise plicul. Încet, delicat.

— Gândeşti prea mult, Turtle. Gândeşte-te puţin la asta.

Era clar că Turtle Tarantini nu înţelegea de ce patronul său era atât de pornit pe Frankie Lambretta care făcuse o treabă de maestru.

— Îmi daţi prea mulţi ordine, zise el în defensivă.

Tony Danger nu auzi remarca.

Privea în plicul bej.

Băgă un deget, atinse uşor eşantionul de praf alb şi îl duse la buze.

— Rahat prăjit, ai? zise el cu o voce disperată.

Apoi scoase din plic mica cruce de fier cu o ţintă în centru şi o arătă căpitanului.

— Uite-l pe Frankie Lambretta al tău, zise el cu o voce monocordă.

— Nu cred, şopti Tarantini.

— Greşeşti, zise calm Tony Danger. Ai face mai bine să crezi.

Întoarse imediat capul în altă parte ca să-şi ascundă nervozitatea şi coborî pe puntea principală.

La dracu' şi la toţi dracii!

Era mai bine să creadă.

Diavolul se afla la San Diego şi avea să aducă cu el Infernul.

*

* *

Hunter stabilise un contact radio cu Gadgets ca să cadă de acord asupra unui punct de întâlnire unde ar putea să asculte banda înregistrată a apelurilor telefonice de la vila Winters. În acel moment fu întrerupt de Blancanales care îi transmitea un raport urgent.

— Speram că vei da repede un semn de viaţă, zise Politicianul. Treaba se dezlănţuie aici. Individul face să vină şi să plece tot felul de oameni de când sunt în post. Miroase de la o poştă a fortificare. Şi aş vrea să vezi unele fotografii pe care le-am făcut cu Polaroidul.

Hunter avea un mare respect faţă de informaţiile şi judecata lui Blancanales. Luă imediat o hotărâre.

— Schimbare de plan, zise Hunter. Rămâi pe loc şi acoperă trecerea de prelevare a lui Gadgets. Gadgets, vei face prelevarea peste exact zece minute. Politicianule, nu-l scăpa din ochi. Te voi acoperi de la Staţia Charlie. Adunarea apoi în locul Alfa.

Asediul risca să fie brusc întrerupt.

După toate aparenţele, inamicul pregătea o contraofensivă.

*

* *

Consiliul era reunit de aproape o oră. Oamenii-cheie mexicani sosiseră, americanii din interiorul Californiei erau aşteptaţi. În plus, o centrală specială permitea o comunicare simultană prin *scrambler*[2] între New York, Phoenix, Los Angeles şi San Diego.

Ben Lucasi nu voia să se lase luat din scurt de Hunter. Ceilalţi şefi americani poate că îşi făceau scrupule ca să cheme în ajutor când apărea acest ticălos – Big Ben nici nu se gândea la aşa ceva. Nu fusese poreclit Big Ben din cauza taliei, ci din cauza ambiţiei şi a ideilor sale grandioase.

Or, Big Ben nu avea chef să se lase prins la strâmtoare.

Când telefonul începu să sune, crezu că începea conferinţa telefonică în sistem scrambler, dar era numai Tony Danger.

— Eşti nebun, închide! se răsti la el Lucasi. Aştept consiliul naţional.

— Vreau să-ţi aduc ceva la cunoştinţă, ceva la care nu te aşteptai, zise locotenentul său. Nenorocitul ăla de Hunter a reuşit să convingă echipajul să-l ducă în larg. L-a lichidat pe francez şi a aruncat marfa în apă. Ce zici de asta, Ben? Un milion de dolari duşi pe apa sâmbetei pentru distracţia peştilor!

— Ce nenorocit! bombăni Lucasi cu o voce furioasă. Ce l-o fi apucat de face porcării de felul ăsta?

— Am impresia că vrea să ne calce pe nervi, răspunse Tony Danger. Cred că urmăreşte ceva.

— Bine, vino! comandă Lucasi. O să aibă loc consiliul. Auzi, Tony, chiar l-a împuşcat pe Benoît?

— Mda. Patru luni de eforturi spulberate dintr-odată, ore întregi de muncă susţinută. Te previn, Ben, că nu mai reuşim chiar atât de uşor să obţinem marfa. Nu ne putem permite să pierdem vânzători în felul ăsta.

— Ştiu, ştiu, zise Lucasi ca să-şi îmbuneze subordonatul preferat. Haide, vino. O să ne ocupăm de ticălosul ăsta aşa cum trebuie.

— Sosesc în zece minute, promise Tony Danger închizând.

Delegaţii se aflau în sala de şedinţă şi sorbeau în tăcere, ca să se consoleze, cele mai bune băuturi de la bar. Lucasi se adresă comandantului gărzii:

— Diver, voi fi aici împreună cu ceilalţi. Cum va veni apelul, mi-l treci pe interfon.

---

[2] Bruiere a vocilor pentru cazul în care telefoanele sunt ascultate (n. a.).

— Am venit să spun că afară se petrece ceva ciudat, zise Diver.

— Adică cum, ciudat?

— Dacă poţi, vino să vezi.

Lucasi porni în urma gărzii sale de corp, cu stomacul crispat de ceea ce era ciudat afară.

Tipul enorm întinse un deget.

— Vezi maşina de panificaţie, acolo la capătul străzii…

— Şi? mormăi Lucasi.

— Maşina asta se plimbă de două ceasuri prin cartier.

— Tipul face livrări?

— Da, aşa se pare. Dar, în mod logic, cât timp poate să stea într-un singur cartier?

— Depinde, răspunse Lucasi recăpătându-şi puţin din umorul obişnuit. Poate că toate menajerele din cartier sunt cam necordite. De-asta m-ai chemat?

— Nu, mai e ceva.

Diver se întoarse şi întinse mâna în sens opus.

— Vezi acolo?

— Văd o mică camionetă verde, răspunse şeful cu o voce enervată. Şi?

— Şi am văzut aceeaşi camionetă şi acelaşi şofer în strada de alături în dimineaţa asta. Exact după atac.

Lucasi făcea eforturi ca să pară calm.

— Bine, OK, nu te-am acuzat niciodată de lipsă de instinct, Diver. De ce ţi se par toate astea ciudate?

— Am impresia că suntem supravegheaţi.

— Ah!

Lucasi îşi vârî un trabuc în gură, molfăi câteva clipe şi zise:

— A fost ceva bizar în derularea acelei descinderi. Nu crezi?

Diver dădu afirmativ din cap.

— Nu seamănă deloc cu stilul lui Hunter.

— Mai adineauri a luat drept ţintă Pepe, îi destăinui Lucasi cu glas scăzut. L-a lichidat pe Benoît şi a aruncat marfa în apă.

— Tipul ăsta începe să devină prea şmecher, mormăi Diver.

Parcurgea cu privirea faţada casei.

— Putea să te radă azi-dimineaţă, Ben. Mă întreb de ce n-a făcut-o.

— Probabil că încă nu e pregătit, răspunse Lucasi cu o voce încordată.

Nervii începeau să-l trădeze din nou. Îşi drese glasul… un scârţâit strident de pietriş mărunt!

— Trebuia să-şi mai procure ceva.

Lucasi urmări cu privirea examinarea vizuală pe care o făcea omul lui şi simţi cum i se zbârleşte părul la ceafa.

— Te gândeşti la ce mă gândesc eu? întrebă el.

— Ei bine, ştim de data asta că nu acţionează singur, răspunse domol Diver.

Ridică braţul şi arătă spre marginea unei ferestre de la primul etaj.

— Vezi ceva acolo, pe pervaz?

Lucasi simţi un fel de ameţeală.

— Scotoceşte casa! strigă el gata să se sufoce. Peste tot!

Comandantul gărzii plecă în pas alergător, hotărât să cureţe imediat domiciliul.

— Idiotul ăsta m-a tras în piept!

Era evident. Ticălosul de Hunter îl păcălise ca pe un copil.

Poate că nu era prea târziu ca să redreseze situaţia.

— Maşinile alea! răcni Lucasi. Puneţi mâna pe maşinile alea!

CAPITOLUL X

În vârful colinei, Hunter scruta activităţile din casa lui Lucasi, aflată la o distanţă de câteva sute de metri mai jos, cu ajutorul unui binoclu puternic.

Se afla pe poziţie când Schwartz începuse prelevarea de la consola din carul de luptă, îl văzuse cum trăsese maşina la vreo sută de metri de casă, părăsind vehiculul ca să deschidă capota şi urcând apoi în partea din spate.

Îl văzu şi pe Blancanales care avansa lent la volanul brutăriei ambulante la o sută de metri mai încolo.

Hunter vorbi în microfonul fixat de umăr.

— Politicianule, Gadgets prelevează.

— Am înţeles. Îl văd, răspunse imediat Blancanales. Ce vezi de la Staţia Charlie?

— Totul e calm, răspunse Hunter. Stai... Au ieşit doi tipi... E Lucasi! Şi garda lui de corp. Sunt atenţi la ceva.

Axa focală a binoclului îi permitea să vadă doar doi oameni şi câţiva metri de gazon de fiecare parte.

— Cred că se uită la tine, Politicianule. Şi la Gadgets! Gadgets, auzi?

— Din păcate, zise electronistul cu o voce caustică.

— V-au reperat pe amândoi şi, după părerea mea, au înţeles. Parcă aud scârţâitul de rotiţe al creieraşilor lor. Mda, ne-au descoperit.

Faţa lui Lucasi ocupa tot câmpul vizual. Arăta îngrijorat şi curios. Apoi se albi la faţă descoperind păcăleala pe care i-o trăsese Hunter.

— Repliaţi-vă! comandă Hunter. Au înţeles! Repliaţi-vă imediat!

— Dar n-am prelevat decât două benzi, protestă Schwartz.

— Telefonul?

— Păi asta fac.

— Continuă, zise Blancanales. Te acopăr eu.

Hunter acceptă cu un presentiment rău. Era doar o problemă de timp.

— Treizeci de secunde, pe urmă te cari! strigă el. Politicianule, apropie-te!

— S-a făcut, răspunse Blancanales.

Hunter lăsă binoclul şi luă carabina, temuta Weatherby Marjk

V. Proiectilele Magnum 460, adevărate mici bombe, mai erau încă mortale şi după o mie de metri. Cu ochiul lipit de telescop, Hunter începu să regleze distanţa.

Da, un tir de la mică distanţă…

*

* *

Diver trimisese trei oameni ca să intercepteze maşina de panificaţie, alţi doi ca să se ocupe de camioneta verde, apoi le ordonă altora doi să scotocească casa ca să găsească microfoanele ascunse.

Lucasi intră ca o vijelie în sala în care se aflau invitaţii.

— Nu mai ziceţi nimic! îi preveni ei. Nici un cuvânt în plus!

Apoi puse mâna pe o puşcă cu două ţevi, urcă scara până la fereastra unde văzuse amplificatorul jignitor.

Ajunse exact la timp ca să vadă maşina de pâine accelerând ca să treacă prin faţa casei.

Trei dintre oamenii lui Diver alergau pe lângă vehicul, agitând pistoalele şi strigând.

O rafală de PM, trasă din cabina camionetei, suspendă alergarea celor trei oameni care se prăbuşiră plini de sânge.

Camioneta redusese viteza, aproape oprindu-se în faţa casei. Micul PM ciuruia sistematic faţada, spărgând toate vehiculele, ciopârţind tot mobilierul frumos al lui Lucasi.

Zgomotul geamurilor sparte era însoţit de strigătele invitaţilor care se aruncau pe burtă ca să se adăpostească. Dar vocea lui Diver domina vacarmul, căci acesta lansa rapid ordine oamenilor săi pentru a contracara asaltul neaşteptat.

Fără să-şi dea seama de inutilitatea gestului său, Lucasi sparse fereastra lovind-o cu patul armei, se aplecă afară şi trase asupra camionetei.

Zgomotul puternic al armei sale fu urmat de aproape de detunătura dublă a unei arme de vânătoare. Ceva îi smulse puşca din mână şi îl proiectă la celălalt capăt al încăperii. Al doilea lovi ambrazura la câţiva centimetri de ochii lui, smulgând douăzeci de centimetri din toc.

Lucasi se prăbuşi pe mochetă, la adăpost, cu o durere puternică de mâini din cauza şocului suferit de puşcă, înţelegând că fusese la un pas de o moarte dezgustătoare, cu creierul întins pe pereţi.

Coborî în fugă scara strigând:

— Diver! Diver!

Dar Diver ieşise deja şi, în fruntea trupelor sale, traversa

peluza în pas alergător, mergând în întâmpinarea celor mai dragi vise ale lui Bob Hunter.

— Nu ieşi! zise el epuizat.

Prea târziu.

O rafală pornită de undeva mai de departe de pe stradă semnală intrarea în joc a celei de a doua arme automate, iar detunăturile vibrante ale acestei carabine pentru elefanţi se succedau cu o viteză incredibilă.

„Ei, da, îşi zise Lucasi. Prea târziu.”

*

* *

Hunter auzise o ripostă la tirul PM-ului lui Blancanales. Astfel văzuse ţeava dublă a puştii de la apariţia ei la fereastra de la primul etaj.

Vizând imediat acea ţintă care se contura, apăsă pe trăgaci, dându-şi seama că tirul lui era precedat de cel al puştii. Agăţându-se de armă, luptând cu reculul, auzi în sfârşit cele două detunături. Stăpânind carabina, trase încă o dată în zona din apropiere.

Mărirea oferită de telescop era atât de mare încât Hunter profita de un câmp vizual limitat la câţiva centimetri pătraţi. Totuşi văzu retragerea ruşinoasă de la fereastră a lui Lucasi.

Hunter profită ca să scruteze câmpul de bătălie cu ajutorul binoclului.

Blancanales abandonase camioneta, tirul puştii scoţând probabil din funcţiune motorul maşinii.

În stradă se aflau doi oameni, la jumătatea distanţei dintre Schwartz aflat în carul de luptă, şi casă. În acel moment, cei, doi complici păreau nehotărâţi. Nu ştiau dacă să-şi termine prima misiune sau să se întoarcă la Lucasi, unde probabil că era nevoie de sprijinul lor.

Hunter strigă în microfon:

— Politicianule, Gadgets, răspundeţi!

Blancanales răspunse cu o voce răguşită:

— M-am ascuns în spatele unui mic parapet de piatră.

— Eu am terminat, zise calm Gadgets. Pregăteşte-te, Politicianule, trec să te iau.

— Nu! zise Hunter. Întoarce şi cară-te! Mă ocup eu de Politician.

— Prea târziu, remarcă Schwartz. Vin rezervele.

— Nu discuta, zise Hunter. Retrage-te! Dă înapoi!

— OK, OK.

— Nu vă neliniştiţi pentru mine, le zise Blancanales.

Dar Hunter vedea clar că avea toate motivele să se îngrijoreze.

O ceată de gărzi ţâşnea din casă înaintând cu prudenţă în stradă.

Puse ochiul la telescop când auzi rafala PM-ului lui Schwartz, şi văzu doi oameni pe stradă care se aruncară la adăpost. Or, unul dintre ei fu prea lent. Hunter îl văzu prăbuşindu-se şi zvârcolindu-se pe caldarâm. Îşi ţinea respiraţia ca să ochească. „Gadgets va şti totdeauna să se descurce”, îşi zise el.

Cât priveşte oamenii care se aflau jos în grădină… De la acea distanţă, cu o astfel de armă, era aproape o „crimă”. Chiar şi în pas alergător, tipii erau mult prea uşor de lichidat.

*

* *

Treaba era nasoală, Politicianul îşi dădea foarte bine seama de asta.

Micul PM de tip NATO se blocase şi nu avea timp să-l meşterească. Mai avea doar un revolver mare şi şase gloanţe în butoiaş – un baraj insuficient dacă-i lua în calcul pe cei cincisprezece ţipi care traversau peluza într-un scop foarte precis.

Aliatul său cel mai apropiat se afla la mai mult de o sută de metri şi primise ordinul să se retragă.

Evident, sergentul va trage din plin cu carabina de vânătoare, ceea ce va avea ca efect încetinirea definitivă poate a tuturor imbecililor care vor risca să apară în vizorul lunetei sale.

Blancanales avea încredere în Hunter. Dacă îi promisese că va rezolva situaţia, atunci aşa va face. Totuşi… Rosario Blancanales, care adora viaţa, nu se mai aflase de multă vreme într-o postură atât de proastă. În plus, nu avusese ocazia să-l vadă pe sergent la treabă.

Văzu desprinzându-se din trupă un grup de gărzi care porniră spre Schwartz, în timp ce acesta trăgea în cei doi oameni care se aflau deja în stradă. Apoi începură detunăturile carabinei de vânătoare care umpleau atmosfera de unde de şoc.

Tipul ştia să tragă.

Dumnezeule! Trăgea de la peste trei sute de metri, dar gărzile căzdeau cu o regularitate de ceasornic. Blancanales îi văzu căzând, scoşi definitiv din luptă. Unu, doi, trei, patru: un ritm de vals! Cei care încă nu căzuseră începeau să-şi facă o nouă idee despre artele marţiale. Cineva stătea în cadrul uşii şi le ordona

să se întoarcă în casă.

Vocea calmă a lui Hunter se auzi din nou:

— Poţi să te deplasezi, Politicianule. Retrage-te pe strada din spate şi aşteaptă. Gadgets, dă ocol şi ia-l.

— Am înţeles, răspunse Gadgets.

— WILCO, zise suspinând Blancanales.

Păi vezi! Totdeauna ştiuse că sergentul îl va scoate de-acolo. Singura problemă care se punea acum era retragerea lui Hunter.

Din toate părţile se auzeau sirenele maşinilor de poliţie care se îndreptau spre cartier.

Două împuşcături suplimentare duduiră dinspre Staţia Charlie, iar Blancanales remarcă peste umăr camioneta sărind în aer într-un uragan de flăcări.

Zâmbi, înţelegând că Hunter adăuga puţină confuzie acelei scene deja destul de tulbure.

Bineînţeles că va scăpa de-acolo!

CAPITOLUL XI

Căpitanul Tatum îşi strecură vehiculul prin labirintul de maşini oficiale şi opri la limita zonei câmpului de bătălie.

O zonă: nu puteai găsi alt termen ca să descrii cartierul.

Carcasa spartă a unei camionete ardea lent în mijlocul şoselei.

O casă avea faţada ciuruită de gloanţe, iar ferestrele îşi dăduseră obştescul sfârşit.

O cohortă de medici şi de infirmieri scotoceau sinistru printre cadavrele întinse pe jos.

Pompierii şi poliţiştii în uniformă mişunau peste tot.

Ofiţerul de serviciu îl văzu pe căpitan şi se apropie să-i raporteze. Tatum îl recunoscu pe George Gonzales, un veteran cu douăzeci de ani de serviciu în spate. Un tip bine.

— Diavolul a trecut pe-aici, îi zise Gonzales şefului biroului Omucideri. Şapte morţi, patru răniţi grav şi doi răniţi uşor. Casa a suferit şi ea.

Aruncă o privire spre camioneta distrusă.

— Tone de pâine arsă dar nimic altceva. Încă nu l-am găsit pe şofer. Toate victimele găsite până în prezent erau oamenii lui Lucasi.

— Ce zice boşul? întrebă Tatum.

— Îşi rezervă dreptul de a face un comentariu după ce va sosi avocatul lui. Nu vrea să părăsească casa… nici să apară la fereastră… în ciuda prezenţei numărului mare de poliţişti…

— E rănit?

— Nu, dar orgoliul lui e în mare suferinţă. După părerea mea, e la un pas de un atac cardiac.

Tatum se strădui să-şi reţină zâmbetul involuntar şi zise ofiţerului de serviciu:

— Anunţă-mă imediat ce soseşte avocatul.

— Bine, domnule. Îi arestăm?

— Aţi găsit ceva care să motiveze arestarea? întrebă căpitanul.

— Sincer vorbind, nu, domnule. După toate aparenţele, împuşcăturile au avut un sens unic, ceilalţi sunt vinovaţi. N-am găsit nici măcar un port ilegal de armă la Lucasi. Toţi oamenii lui au permise.

Era un detaliu pe care Tatum îl cunoştea prea bine. Se strâmbă agasat.

— Mda, sunt nişte tipi în regulă. Martori?

— Vorbim cu toţi oamenii din cartier. Avem un singur voluntar: doamna care locuieşte în faţă, doamna Bergman. A văzut o parte din luptă de la fereastra băii. A spus că era un tip care stătea pe vine lângă parapetul ei, un tip în salopetă albă…

Gonzales arătă locul despre care vorbea.

— Acolo, exact în faţă. Zice că a traversat grădina în fugă spre partea din spate în momentul în care împuşcăturile s-au oprit.

Tatum se uita la camioneta calcinată şi, cu sprâncenele ridicate, încerca să tragă o concluzie. Deodată răsună semnalul micului aparat de emisie-recepţie de la centură. Îl luă fără grabă şi răspunse:

— Air Ten l-a preluat pe consilierul de la Los Angeles de la aeroportul Lindberg. Îl anunţă ofiţerul de legătură. Vreţi să vină la faţa locului?

— Mda, mormăi Tatum. Spune pilotului să survoleze cartierul şi să repereze zona sinistrată. N-are cum să n-o nimerească.

Gonzales se uita la căpitan cu o privire întrebătoare, vrând să ştie mai mult. Dar Tatum încă nu avea chef să facă dezvăluiri. Fără circ! Presa ar fi fost în al nouălea cer să vorbească despre o nouă lovitură a lui Hunter, iar Tatum nu se simţea în stare să înfrunte o turmă de reporteri rânjitori. Încercă să-i zâmbească ofiţerului de serviciu.

— Ar fi putut să existe o legătură între această poveste şi cele întâmplate la Los Angeles în urmă cu câteva luni. Ni s-a trimis un consilier.

Această explicaţie părea că îl satisface pe ofiţerul de serviciu.

Elicopterul poliţiei se vedea deja, venind spre sud-est. Tatum privi aparatul aterizând pe peluza grădinii, apoi porni în întâmpinarea tânărului înalt trimis acolo de prefectura din Los Angeles.

După o prezentare scurtă, făcută totuşi cu glas tare ca să poată acoperi huruitul rotorului, Tatum îşi dădu seama că sergentul Carl Lyons de la *Organized Crime Division* din Los Angeles era un ofiţer de poliţie aşa cum îi plăcea lui: inteligent, vioi, un agent pasionat.

După ce elicopterul se ridică, ducând cu el acel vacarm metalic, Tatum se adresă din nou agentului:

— Acum câteva minute am sosit şi eu, aşa că vom afla în acelaşi timp toate amănuntele.

I-l prezentă pe Gonzales care îi repetă lui Lyons primul raport, apoi plecară toţi trei să examineze câmpul de bătălie.

Se opriră lângă o victimă acoperită aflată pe peluză şi căpitanul se aplecă să dezvelească faţa mortului. Dădu la o parte cearceaful, se uită la cadavru, apoi plecă spre următorul. Se ridică după a patra verificare.

— Toţi patru au fost împuşcaţi în cap.

— Răni enorme, adăugă Lyons.

— Parcă era vorba de şapte morţi, îi zise Tatum ofiţerului de serviciu. Unde sunt ceilalţi trei?

Gonzales arătă spre camionetă.

— În stradă.

— Şi ei tot în cap?

— Nu, domnule. Loviţi cam peste tot de gloanţe de calibru mic. Probabil o rafală de PM.

Se întoarse ca să arate spre celălalt capăt al străzii.

— Am mai găsit încă doi acolo, căzuţi în rigolă. Nu morţi de tot, dar aproape. Acelaşi fel de răni.

— Dar mi-ai spus că sunt şase răniţi.

— Da, domnule. Ceilalţi au fost răniţi în casă. Chestie de ghinion: s-au aflat unde nu trebuia!

Lyons se depărtă câţiva paşi şi făcu un tur complet ca să examineze locul de jur-împrejur. Apoi se uită fix la două coline destul de distanţate.

Tatum şi Gonzales se apropiară de el. Ofiţerul de serviciu zise:

— Am uitat să vă spun că am trimis o maşină de patrulare la Sunset Circle. Cineva a telefonat că se aud împuşcături.

— Mda… răspunse Tatum.

Se uită cu atenţie la colinele care păreau că îl interesează atât de mult pe Lyons.

— Pe culmile vestice, îi explică el omului de la Los Angeles. Înarmat cu o carabină prevăzută cu telescop, un om ar putea să controleze tot cartierul de acolo de sus.

— O vedere directă asupra străzii, murmură Lyons.

— E chiar atât de tare Hunter? îl întrebă Tatum.

— Da.

Ofiţerul de serviciu tresări imperceptibil când auzi numele lui Hunter. Zise cu o voce calmă:

— Trebuie să fii al naibii de sigur pe tine ca să nimereşti capul de la distanţa asta. Am auzit bine? Treaba asta a făcut-o Exterminatorul?

— Asta vrem să aflăm şi noi, George, răspunse căpitanul. Dar fii discret. Sergentul Lyons a mai avut deja de-a face cu Hunter. Dacă avem puţin noroc, s-ar putea ca sfaturile lui să ne

folosească foarte mult.

Îşi permise să schiţeze un zâmbet.

— Şi cred că sergentul are toate motivele să vrea să-l vadă la răcoare pe acest Hunter.

— Nici vorbă, murmură Lyons.

— Poftim?

— Mi-a salvat viaţa. N-am nici un chef să-i fac vreun rău.

Tatum se uită o clipă la tânărul agent.

— Ce mi-au trimis? Un aliat sau un duşman?

— Îmi voi face datoria, căpitane, îi promise Lyons, dar n-am să vă mint. Nu mă lasă inima. I-am spus căpitanului Braddock. Dacă vreţi, pot să plec imediat înapoi la Los Angeles…

— Crezi că e vorba de Hunter? întrebă brusc Tatum ca să înlăture sugestia celuilalt.

— E o impresie destul de vagă, dar instinctul îmi spune că da, domule. Aş vrea să examinez mai de aproape indiciile şi…

Un alt detectiv venea în fugă. Poliţistul din Los Angeles îi cedă locul, văzând că aducea un mesaj urgent. Noul venit se uită în treacăt la Lyons apoi se adresă căpitanului Tatum:

— Casa e plină de microfoane. Material de înaltă clasă. Relee de amplificare puse pe marginea ferestrelor. O întreagă „meştereală” electronică.

Tatum fluieră uşor de uimire.

Lyons nu-şi manifestă deloc surprinderea, dar vocea lui trăda interesul cu care privea această ultimă informaţie.

— Departamentul dumitale nu a pus casa sub supraveghere electronică?

Tatum scutură din cap.

— N-am putut să obţin niciodată permisiunea. Federalii s-au lovit şi ei de aceleaşi obstacole. Doar dacă nu cumva au făcut-o fără permisiunea tribunalului…

— Putem verifica asta? întrebă poliţistul de la Los Angeles? Neoficial, dar imediat.

Tatum se uită semnificativ la celălalt detectiv. Omul dădu din cap şi plecă înapoi spre casă. Tatum i se adresă lui Lyons:

— Vrei să insinuezi că Hunter…

Lyons nu-i lăsă timp să-şi termine fraza.

— Ba bine că nu!

— Nu bănuiam că acest tip e atât de sofisticat, mormăi şeful de la Omucideri.

— Poate să fie foarte sofisticat. M-ai întrebat dacă cred că e vorba de Hunter. Pot să spun că sunt din ce în ce mai convins de

asta. Nu reuşesc să...

— Ce? întrebă Tatum aruncând o privire îngrijorată spre Gonzales.

— Ei bine, de data asta nu reuşesc să înţeleg modul în care a operat Hunter. Mai întâi, e prima dată când lucrează în echipă de la povestea petrecută la Los Angeles. Pe urmă, nu-l văd deloc declanşând un atac aici. E prea multă lume, e riscant, ar fi putut să sufere oameni nevinovaţi. Dar o misiune de informare... Da, asta e opera lui Hunter. A trimis pe cineva în preajma casei ca să preleveze înregistrările – şi cred că ştiu pe cine – în timp ce el îl acoperea de la depărtare, de pe culmea uneia dintre colinele de-acolo, din afara cartierelor rezidenţiale.

— Ai curajul să spui că acest tip nu avea intenţia să omoare pe nimeni? zise indignat Tatum.

Cu un gest de tragedian arătă distrugerile din jur.

— O misiune de recunoaştere, căpitane, răspunse calm Lyons. O mică recunoaştere.

— Dumnezeii mă-sii! izbucni căpitanul.

Apoi plecă cu un pas rapid şi hotărât spre casă.

Gonzales se întoarse spre tânărul poliţist venit de la Los Angeles şi zâmbi.

— Remarca pe care aţi făcut-o l-a agasat, zise el. Nu ştiu cum se întâmplă la Los Angeles, dar aici, la San Diego, şapte morţi şi şase răniţi e o adevărată Apocalipsă. Căpitanului îi sare ţandăra când vede un singur mort, aşa că e lesne de înţeles!

— Ar face bine să se calmeze, mormăi Lyons cu o voce sinistră. Încă n-a văzut nimic!

CAPITOLUL XII

Hunter învăţase la începutul războiului că nu exista niciodată contact nevinovat între Mafie şi comunitatea zisă „normală”. Contactele de afaceri, politice, mondene – chiar o partidă de golf sau de tenis – îl făceau să creadă că trebuia să arunce o privire pătrunzătoare asupra legăturilor pe care le întreţineau cetăţenii cu mafioţii.

Mafia nu cunoştea săptămâna de patruzeci de ore, oamenii ei lucrau neîntrerupt, chiar şi în orele libere, ca să mărească o zonă de influenţă imediat ce apărea posibilitatea.

Mafia era un cancer. Se extindea, infesta, domina ca o tumoare, absorbind un organ sănătos ca să-i consume toate resursele vitale.

Un om sănătos la minte n-ar permite unei tumori maligne să ia un ascendent asupra corpului său. Şi totuşi…

Mulţi oameni de afaceri riscaseră tolerarea Mafiei, şi „înţelegerea” cu ea. Fără excepţii notabile, aceste persoane se lăsaseră înghiţite, devorate de canibalul care îl suprima mai târziu cu sistemul lui.

Acelaşi lucru li se întâmpla şi persoanelor din înalta societate cărora li se părea de bon ton să primească gangsteri la ei acasă, ba chiar şi în patul lor. Aceşti domni erau foarte spirituali.

Şi mai erau o mulţime de cetăţeni cinstiţi care, văzându-se legaţi de mafioţi prin prietenii mondene, sau afaceri, nu găseau curajul să pună capăt acestei asocieri.

Canibalul se folosea cu dragă inimă de violenţă şi de şantaj ca unelte de lucru; nu ezita niciodată să le folosească. Rezultatul final era în mod cert distrugerea victimelor, manipulate, uzate, care sfârşeau prin a fi aruncate la gunoi sau asimilate.

Deseori s-a scris despre romantismul gangsterilor americani şi au fost lăudate acţiunile lor patriotice. Hunter auzise tot felul de nerozii care lăudau rectitudinea morală, galanteria faţă de sexul frumos, grija faţă de cei defavorizaţi, generozitatea faţă de societăţile caritabile, simţul fraternităţii şi respectul faţă de legile interne care guvernau organizaţia, pasiunea faţă de familie şi comunitate.

Raliaţi!

Hunter îi cunoştea bine pe mafioţi căci avusese de-a face cu ei!

Nişte violatori, hoţi, terorişti, asasini! Gangsterul american era un căpcăun egocentric care nu respecta legile care nu-l serveau.

Asta nu avea nici o legătură cu naţionalitatea italiană. Deseori vecinii sau rudele sufereau cel mai mult în mâinile despoţilor antropofagi.

Hunter nu era nici psiholog şi nici sociolog, nu se interesa deloc de factorii care produseseră în acelaşi cartier preoţi, artişti şi mafioţi.

Lăsa în grija profesorilor sarcina de a descoperi cauzele acestui fenomen.

Misiunea lui Bob Hunter se limita la descoperirea mafioţilor, izolarea şi suprimarea lor. Nu se împiedica de o morală intelectuală, nu-şi punea întrebări despre violenţă şi îndrituire, şi nici despre drepturile constituţionale ale ţintelor sale sau despre sistemul judiciar american.

Această frazeologie legală fusese atât de manipulată de Organizaţie încât acum servea drept scut imbatabil. Nici o agenţie federală nu mai reuşea ceva semnificativ în privinţa Mafiei.

Mafioţii cumpăraseră poliţişti, mari şi mici. Aveau propriii lor judecători, avocaţi de stat, consilieri, deputaţi, birocraţi. Aveau la dispoziţia lor un „al doilea guvern invizibil” care îi apăra la toate nivelele societăţii americane.

Cu o singură excepţie.

Nu se bucurau de imunitate împotriva Exterminatorului.

Bob Hunter nu era nici un zelos şi nici un idealist romantic. Era un realist militar. Jurase să-şi protejeze ţara de duşmanii din exterior şi de cei din interior.

Mafioţii făceau parte din cea de a doua grupă.

Hunter nu reuşea să vadă diferenţa dintre mafioţi şi războinicii duşmani din junglă.

Mafia reprezenta un inamic imediat, prezent, vizibil. Va lupta împotriva Organizaţiei până la epuizare şi moarte, folosind fiecare atu disponibil.

Din nefericire, situaţia de la San Diego părea că vrea să se transforme într-un fel de confruntare pe care Hunter ar fi preferat s-o evite.

Problema era asemănătoare cu cea din Vietnam unde o dilemă tragică se pusese aproape zilnic: ca să ajungi la inamic, uneori trebuia să anihilezi un sat prieten.

Până atunci, Hunter reuşise să-şi dirijeze ansamblul asalturilor împotriva operaţiunilor vitale ale Organizaţiei: filiera banilor

negri, combinaţii criminale. Luptase cu forţele inamice şi executase şefi.

La San Diego, comunitatea ar fi putut să fie atrasă în luptă într-o foarte mare măsură.

Misiunile de informare îşi arătaseră roadele. Şi Hunter era foarte îngrijorat de ceea ce aflase.

Tentaculele veninoase ale Mafiei se încolăciseră în jurul minunatului oraş maritim, pătrunzând în toate mediile. Cucerirea finală încă nu avusese loc, intervenţia nu atinsese încă stadiul festinului uman.

Dar Hunter cunoştea foarte bine duşmanul.

Şi aflase multe despre San Diego în câteva zile.

Din păcate, era un oraş pe care nu-l putea evita.

Cetăţeni buni şi importanţi se plimbaseră pe marginea gropii urât mirositoare a profitului facil – unii fără să-şi dea seama, fără să bănuiască că tribul de canibali îi pândea din umbră, gata să se repeadă asupra lor ca să-i devoreze pe loc.

Serios, cu o expresie neliniştită, expertul în electronică se întoarse spre prietenul său Exterminatorul după ce rânduise cu grijă benzile magnetice în cutie ignifugă.

— Ce facem acum? zise el suspinând.

Ridicăm asediul, răspunse domol Hunter.

— Vrei să spui că ne facem bagajele, că ne cărăbănim? întrebă Blancanales.

— Nu. Trecem la asaltul oraşului.

— Ah, foarte bine…

Politicianul se scărpină pe nas şi aruncă o privire lui Schwartz.

— Care va fi prima ţintă?

— Groapa, răspunse Hunter.

— Groapa…

— Exact.

Hunter îşi fixa tocul pistolului la subsuoară.

— Ca groapa de asfalt de lângă La Brea din Los Angeles?

— Dacă vrei, răspunse Hunter. Dar asta e o groapă invizibilă, preciză el.

Schwartz şi Blancanales se uitară unul la altul. Erau obişnuiţi cu remarcile insolite ale lui Hunter, dar de data asta erau complet uluiţi.

— Mi se pare că în groapa de la La Brea au găsit oase de mamut şi de dinozaur, remarcă Schwartz.

— Vânatul nostru va fi mult mai important, zise Exterminatorul.

— E tot o operaţiune de salvare? întrebă Blancanales.
— Mai mult ca niciodată, răspunse Hunter.

CAPITOLUL XIII

Era tânără şi frumoasă, soţia unui cetăţean mai presus de orice bănuială, un miliardar respectat la San Diego, şi revendica reputaţia îndoielnică de a se fi lăsat călărită de toţi gangsterii din oraş – se lăudase în cursul unei convorbiri telefonice cu Lisa Winters – precum şi de mulţi alţii în Mexic.

Un păr des şi roşcat cădea pe umerii ei în cascade cu reflexe de toamnă. Ochii ei aminteau de două smaralde, dar privirea era lipsită de strălucire. Avea un corp lung şi zvelt şi pielea catifelată. O adevărată roşcată pentru care soarele era necruţător; era dată cu o cremă grasă de la picioare până la cap, unsă cu ulei protector.

Purta un mic bikini multicolor, care se bomba uşor în dreptul pântecelui rotunjit, lăsând să scape o porţiune subţire de perişor auriu. Sânii superbi erau expuşi în aer liber.

Totuşi, era tânăra femeie cea mai asexuată pe care Hunter avusese ocazia s-o contemple vreodată.

Lungită pe spate pe un prosop mare de plajă, cu ceafa şi umerii sprijiniţi pe o pernă pneumatică, tipa se uita la el cu o privire mohorâtă. Un doberman uriaş, asemănător cu cei de la generalul Winters, stătea la picioarele ei şi se uita la Hunter eu aceeaşi detaşare pe care o arăta stăpâna lui.

— Thunder, stai jos, comandă ea inutil câinelui.

Apoi se adresă lui Hunter:

— Asta e o plajă privată.

— Ştiu.

În afară de şapcă, avea pe el costumul purtat în timpul mini-croazierei la bordul iahtului *Danger's Folly.* Pistolul Auto-Mag era la subsuoară. Arma mare îi deforma haina, dar ţinuse neapărat să i se vadă calibrul.

Tânăra femeie îl privea deja cu puţin mai mult interes.

— Aş putea să te dau în judecată pentru violare de domiciliu, zise nevasta lui Maxwell Thornton Exterminatorului.

— Îmi asum acest risc.

Ea se ridică, se aplecă înainte ca să apuce părul negru al animalului.

— Thunder este garda mea de corp, zise ea. E de ajuns să spun un cuvânt ca să sară la gâtul tău.

În ciuda indiferenţei blazate, tinerei femei îi era frică. Hunter

îşi dădu seama de asta, căci câinele devenise încordat, reţinându-se cu greu să nu atace.

Era un câine de pază bine dresat, care simţea cea mai mică indispoziţie a stăpânei.

— Probabil că Thunder e foarte eficace, zise el. Păcat.

Câinele se ridicase pe jumătate, cu labele îndoite sub corp, cu buzele răsfrânte ca să-şi arate colţii lungi şi albi.

Urmă o scurtă tăcere apoi fata întrebă:

— De ce păcat?

— Păcat că cei de la Howlie au fost mai slăbuţi.

Această remarcă o făcu să reacţioneze neîntârziat.

Dădu drumul părului şi strigă:

— Thunder, omoară!

Reacţia pavloviană a cerberului fu instantanee şi impresionantă. Nisipul fin cedă sub elanul violent al labelor când sări, fără a-i încetini totuşi furia asaltului, şi din botul deschis ieşi un mârâit înspăimântător.

Era imposibil să recreezi pentru televiziune sau pentru cinema virulenţa atacului unui adevărat câine de pază dresat ca să ucidă. Câinii de la Hollywood sunt dresaţi ca să simuleze un atac şi nu se poate obţine de la ei furia adevărată şi cruzimea nemaivăzută a animalului dresat care aude ordinul: omoară!

Aceste animale nu se mişcă încet, apucând uşor cu maxilarele o mână amicală, ci explodează pur simplu, transformându-se într-un uragan de ferocitate animalică, ciopârţind orice masă opusă cu colţii şi cu ghearele. Puţini oameni pot să reziste la acest fel de furie fără ajutorul unei arme.

Bob Hunter făcea totuşi parte din această categorie de indivizi.

Prevăzuse asaltul, se aşteptase la el. Saltul făcut într-o parte era sincronizat cu săritura câinelui, pivotând în interior şi sub masa animalului. Expediind cu toată puterea pumnul în gâtul dobermanului, Hunter îl lovi cu genunchiul în burtă în timp ce animalul cădea pe labele din spate.

Era vorba de vechea problemă a întâlnirii unei forţe irezistibile cu un obiect imuabil. Şi obiectul imuabil se descurcase mai bine.

Dobermanul îndoi labele şi se prăbuşi pe nisip. Stătea cu capul pe pământ, sughiţa şi voma, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea, să-şi repună în mişcare sistemul respirator paralizat.

Deocamdată fusese scos din luptă.

Hunter scoase pistolul din tocul de piele de la subsuoară şi îl îndreptă spre capul animalului.

— Potoleşte-l, îi zise el tinerei femei.

Scena se derulase atât de rapid încât mâna femeii se afla încă întinsă în aer, acolo unde fusese înainte părul lui Thunder. Ea nici nu clipi şi comandă domol:

— Thunder, stai jos.

Animalul enorm părea mulţumit că nu mai era obligat să-l ucidă pe intrus. Se târî până la tânăra femeie gemând, încercând în continuare să-şi tragă sufletul.

Hunter puse la loc arma, se lăsă în jos lângă câine ca să-i frece gâtul şi să-i maseze cuşca toracică care era încă scuturată de tremurături.

Privirea ternă a tinerei Marsha Thornton părea că revine la viaţă, începea să strălucească văzându-l pe bărbatul acela înalt cu faţa calmă mângâind liniştit animalul lovit.

— N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, murmură ea. Mi s-a spus că Thunder va putea să mă apere şi de un grizzly.

— Ar face-o, zise Hunter.

Avea haina sfâşiată şi sângera puţin de la o rană la mână. Un colţ îl atinsese uşor.

Tânăra femeie se ridică încet.

— Să mergem în casă ca să-ţi curăţ rana, sugeră ea.

Dobermanul lingea acum degetele care fuseseră gata să-l omoare. Hunter găsea că era de-a dreptul criminal să dresezi astfel un animal atât de frumos. Cel mai bun prieten al omului, aliatul său cel mai fidel, era astfel transformat într-un robot asasin, programat să omoare la comandă.

Câinele şi Bob Hunter aveau puncte comune, Hunter îşi dădea foarte bine seama de asta. Se gândise mult la asta în urma unui incident cu câţiva câini ciobăneşti germani în cursul bătăliei de la New York. Dar ajunsese la concluzia că exista totuşi o diferenţă – poate infimă – între el şi câinii de atac.

Câinii ucideau pentru că erau dresaţi să facă asta. Câinele considera moral să-şi asculte stăpânul. Aceşti câini ucideau pentru că trebuiau s-o facă. Nu exista alternativă morală sau mentală.

Hunter nu era forţat să ucidă.

Ucidea pentru că avea posibilitatea s-o facă şi, asemenea câinelui, pentru că nu avea alternativă morală sau mentală.

Da, semăna mult cu dobermanul. Diferenţa era mică, dar esenţială.

Alungă aceste gânduri şi o urmă pe tânăra femeie spre *beach-house*, cu dobermanul lângă el.

Părea că îl cucerise.

Şi dacă totul mergea bine, avea să mai facă o cucerire.

*

* *

În timp ce Hunter avea treabă cu soţia lui Thornton în casa de pe plajă, Schwartz şi Blancanales se năpustiră într-un zgârie-nori din mijlocul oraşului ca să facă cunoştinţă cu Maxwell Thornton.

În spatele uşilor groase de stejar pe care era fixată o placă aurită cu inscripţia *Golden West Diversities, Inc.,* se aflau numeroase birouri de un lux extravagant în care plutea mireasma succesului.

Maxwell Thornton, un om cu interese multiple, se ocupa de societăţi petroliere, imobiliare, de electronică, agricultură şi de transport. Şi făcea şi politică, ascunzându-se cu grijă în spatele unui om de paie, dobândind în oraş şi în statul californian un renume puternic şi discret.

Blancanales purta un costum albastru. Accesoriile asortate, cămaşa cu guler foarte lung, cravata legată impecabil, pălăria albastră trasă pe frunte îi dădeau aerul unui mafiot în haine de duminică.

Schwartz îmbrăcase nişte pantaloni largi cu cute, o cămaşă sport, o cravată care îi atârna şi o haină în carouri. Nu avea pălărie. Semăna cu un proxenet din Tijuana.

Amândoi avuseseră grijă să arate cât mai bine.

Secretara se uită la ei o clipă şi le spuse:

— Îmi pare rău, dar domnul Thornton e în şedinţă.

— Fii amabilă şi scoate-l de-acolo, frumoaso, bombăni Blancanales cu un accent de Brooklyn.

Fără jenă, Schwartz întorsese spre el carnetul cu întâlniri al secretarei ca să-i examineze paginile.

Blancanales o împinse uşor pe fata uluită şi îi zise:

— Haide, mişcă! Du-te şi spune-i marelui patron că suntem aici!

— Să-să văd dacă s-a întors la el în birou, se bâlbâi tânăra femeie intimidată.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Domnule Thornton... au venit doi domni. E... ăăă... urgent. Aşa spun... Cre-cred că ar trebui să-i primiţi.

— Aceşti domni au şi nişte nume, Janie? întrebă o voce plictisită.

Schwartz dădu la parte mâna fetei şi apăsă chiar el pe buton.

— Mda, replică el, avem nume, Thornton, dar poate că n-am

vrea să le strigăm în gura mare.

— Intraţi, zise imediat marele patron.

Secretara le arătă drumul. Blancanales o bătu amical pe obraz înainte de a intra în biroul lui Maxwell Thornton.

Tot peretele era o fereastră imensă, în spatele căreia se întindea o terasă frumoasă cu copaci pitici şi plante exotice, totul dominând superba panoramă a oraşului şi a golfului.

Omul se afla la un birou în formă de fasole, a cărui suprafaţă netedă, comparabilă cu puntea de aterizare a unui portavion de clasă mijlocie prin dimensiuni, nu avea pe ea decât un telefon şi o sticlă de whisky din care se băuse zdravăn.

Patronul bea dintr-un pahar fără picior, fără apă, fără gheaţă.

Nu avea faţa veselă a unui miliardar, nici cea a unui bun cetăţean, nici cea a unui magnat al industriei. Semăna mai curând cu un şofer de buldozer care ar fi îmbrăcat după muncă un costum impecabil ce n-ar fi fost croit pe măsura lui. Era înalt şi deşirat şi era trecut de cincizeci de ani.

Vocea se potrivea perfect cu personajul. Tipul arătă spre două fotolii şi spuse:

— Canalele de scurgeri dau pe dinafară, rahatul iese la iveală, nu?

Schwartz luă sticla de whisky de pe birou apoi se aşeză. Blancanales rămase în picioare.

— Hunter e la San Diego.

Thornton suspină şi bău o gură de alcool.

— Ştiu.

— Nu rezolvi nimic strâmbând din nas.

— Să te ia naiba! zise Thornton. Bennie te-a trimis? Ce propune, să alerteze garda naţională?

— Bennie nu are nici o putere asupra noastră, răspunse Schwartz.

Ochii cenuşii ai marelui patron îl fixară brusc.

— New York? Veniţi de la New York?

Blancanales dădu din cap afirmativ, plimbându-se lent până la fereastră.

— Cine sunteţi?

— Şeful e Harry DiCavoli, iar pe mine mă cheamă Jack Santo. Ai necazuri, Thornton.

Miliardarul mârâi.

— Am avut totdeauna. Aţi aflat de moartea lui Howlie Winters?

— Da, răspunse Blancanales de la fereastră. Vrem doar să stăm de vorbă despre asta, Thornton.

— L-aţi împins la capătul răbdărilor! izbucni furios marele patron. V-am spus că nu va ceda.

— Nu mi-ai spus nimic mie, răspunse liniştit DiCavoli-Blancanales.

— I-am spus lui Bennie şi i-am spus să anunţe la New York. Ascultaţi… Un tip ca Winters acceptă să joace pe marginea gropii, dar nu se va arunca niciodată cu capul în ea. Am cerut să vă transmită că nu va putea suporta asta.

— Tu poţi să suporţi, nu? întrebă Blancanales.

— Ce înseamnă asta? Staţi aşa…

Se enerva din ce în ce mai tare. Împinse scaunul în spate, se ridică şi agită braţele în timp ce vorbea.

— A trebuit să înot în rahat ca să ajung aici unde sunt. Nu voi nega niciodată asta. Am mers pe un drum plin de lupte, amice. L-am bătut în ambele sensuri. Nu voi, avocaţii ieftini ieşiţi din ghetou aţi inventat jocul ăsta. Nici cu abilitatea nu staţi prea bine. Doar că sunteţi mai duri, mai încăpăţânaţi şi ăsta e singurul vostru avantaj. Dar puteţi să vă duceţi la naiba! Sunt sătul până-n gât de uneltirile voastre!

— Vrei să mă duc să repet chestia asta la New York? mormăi Blancanales.

Thornton se depărtase de birou. Cu picioarele depărtate, mâinile în buzunarele pantalonilor, haina întredeschisă, îl privea cu dispreţ pe omul de la fereastră. Dar, încet, lăsă ochii în jos.

— Nu… zise el cu o voce care îşi pierduse înflăcărarea. Nu cred că asta mi-ar conveni.

— Asta am venit să întrebăm.

— Voi rezista, dacă la asta vă referiţi.

Schwartz se ridicase ca să se sprijine discret cu spatele de birou. Thornton fiind absorbit de discuţie, Schwartz profită ca să meşterească telefonul.

— Asta nu e tot, zise Blancanales. De multă vreme aşteptăm combinaţia asta. Acum când Winters e sub pământ, ne întrebăm…

— Nu vă faceţi griji, veţi avea materialul pe care-l vreţi. Cu sau fără Winters. Dar… ăăă, ascultă, DiCavoli. Nu e vorba de o operaţiune de doi bani pentru un radio cu tranzistori. Materialul care ne interesează se află sub controlul Securităţii Departamentului Apărării. E dificil.

Schwartz ridică ochii când auzi aceste cuvinte. Terminase treaba şi se apropie de ceilalţi doi ca să intre în discuţie.

— Are dreptate, Harry. Nu e vorba de un tranzistor de la

magazin.

Blancanales intră imediat în joc.

— Ia lasă! zise el cu o voce dispreţuitoare. Un radio e un radio. Ce atâtea fasoane?

Thornton se uita la Schwartz când acesta răspundea întrebării mafiotului.

— Un emiţător în bandă L provoacă multe probleme când şterpeleşti unul de la armată, poţi să mă crezi pe cuvânt.

— Dar trebuie să ştim, insistă Blancanales. Ne vei livra materialul sau nu, Thornton?

— Bineînţeles că da, răspunse Thornton. Numai că nu poţi fura un aparat ca ăsta…

— Are dreptate, Harry, zise Schwartz cu o voce conciliantă.

Încerca să-şi croiască un drum în beznă şi în acelaşi timp stabilea o legătură de simpatie cu magnatul neliniştit care fusese de prea multe ori pe buza gropii infernale.

— Nu, Harry, nu găseşti la supermarket un emiţător în bandă L. E ceva foarte important. Câţi megacicli, Max? Şase sute?

Thornton dădu afirmativ din cap. Se uită mai cu atenţie la Schwartz, vizibil intrigat, impresionat de acel proxenet din Tijuana care vorbea fără probleme limbajul electronicii.

Schwartz continua să-i explice lui Blancanales-DiCavoli funcţionarea emiţătorului.

— Înţelegi? Trimiţi un fascicul spre antena în cupolă a benzii L la şase sute de megacicli. E ca un fascicul de lumină, dar pe care nu-l vezi. Nimeni nu-ţi mai poate intercepta comunicaţiile. Nu-i aşa, Max?

Thornton dădu din nou din cap.

— E imposibil de detectat, răspunse el.

— Deci e dificil să obţii materialul, continuă Schwartz. Nu poţi merge să ceri unei societăţi care lucrează pentru guvern să-ţi fabrice un astfel de aparat. Te-ai trezi imediat cu federalii pe cap. Asta vrea să spună Max. Trebuie să dăm dovadă de răbdare în timp ce el obţine aparatul falsificând contractele guvernului. Exact, Max?

— Da, răspunse domol Thornton. Ca ultima dată.

— Ca să vezi! Ultima dată n-am fost amestecat în treaba asta, remarcă cu nevinovăţie Blancanales.

— Cine eşti de fapt? întrebă Thornton cu o voce slabă.

— Am venit la San Diego cu un amic, preciză Blancanales renunţând la accentul fals.

— Cine?… Care amic? întrebă Thornton cu o voce epuizată.

— Hunter, zise Schwartz observând reacţia victimei.

Se întoarse cu un pas nesigur spre birou şi se aşează pe scaun. Turnă în pahar whisky şi îl bău pe nerăsuflate, ştergându-şi apoi buzele cu dosul mâinii.

— Ei bine, pentru unul care a bătut drumul în sus şi în jos, zise el cu un ton filosofic, am căzut din nou în rahat.

— Mergi mai departe, sugeră Blancanales. Poate că te vei descurca.

— Chiar că eşti în rahat, Max, zise domol Schwartz. Thornton era prins în capcană, ştia prea bine asta. Se uită o clipă la paharul gol, apoi ridică ochii spre Gadgets Schwartz.

— M-am născut în rahat, zise el.

— Acum a venit momentul să te ştergi, îi zise Schwartz. Ce zici?

— O iertare completă?

— Nu-ţi putem promite asta.

— Nu, evident, murmură Thornton. Haide, daţi-mi curpapiru’!

CAPITOLUL XIV

În cursul interogatoriului soţiei lui Thornton, Hunter nu află nici un fapt nou, dar tânăra femeie îi prezentă o nouă imagine a oraşului.

— Max este cu mult mai în vârstă decât mine, ştii asta, îi zise ea lui Hunter cu acea voce deosebită în care orice aparenţă de viaţă era absentă. Ceea ce mi-e indiferent, de altfel. Presupun că-l iubesc. E un soţ extra… cu o excepţie. Îmi dă tot ce cer. Mai puţin… Nu poate… Aşa că găsesc în altă parte.

— Şi Max se preface că nu vede nimic?

— Da. Mă înţelege. Îmi cere doar… discreţie. Probabil că totuşi l-am cam stingherit.

— E normal, îi răspunse Hunter.

— Bineînţeles. Ei bine, trebuie să-l cunoşti pe soţul meu ca să înţelegi în ce măsură este deasupra acestor lucruri. Un om ca el… în fine, nu vreau să invoc scuze, poate doar în faţa lui Max, dar nu mi-ar permite. Înţelege, şi gata! Am simţit nevoia să fac dragoste de când mi-au crescut sânii, domnule Hunter. N-am ce face. Nu trebuie să te înşeli, nu sunt o nimfomană. Dar atunci când am poftă, mi-o satisfac.

— E de înţeles, murmură Hunter care începea să simtă şi el unele mâncărimi.

— Crezi desigur că sunt o nimfomană, zise ea privindu-l dintr-o parte.

Nu-l privea niciodată în faţă.

— N-are importanţă, gândeşte ce vrei. Toţi ceilalţi cred la fel. M-am analizat. Psihiatrul spune că nu sunt o nimfomană.

— OK, zise Hunter.

— Îi detest pe aceşti gangsteri. Erau tot timpul în jurul soţului meu. Evident, nu veneau aici, nu intrau pe uşa din faţă… Nu-ţi poţi închipui, dar erau tot timpul aici. Apăreau peste tot, oriunde. Dacă voiam să cinăm, apăreau şi ei. Ne duceam la un local de noapte, ne pomeneam cu ei!

Suspină, ceea ce părea să-i fi cerut un efort considerabil.

— Cred că mi-am zis, de ce nu şi în patul meu, dacă tot sunt aici?

— Nu eşti obligată să-mi povesteşti toate astea dacă nu vrei, îi zise Hunter. Pusesem sub ascultare telefonul lui Winters. Am ascultat convorbirea pe care ai avut-o azi dimineaţă cu Lisa

Winters.

Această mărturisire nu o făcu pe tânăra femeie nici măcar să clipească; era clar că o durea direct în cot.

— Lisa e o fată de toată isprava. Avem aproape aceeaşi vârstă. În ani, bineînţeles, nu în experienţă. Doamne Dumnezeule, sufletul meu e mai mult decât centenar!

Hunter o credea fără nici o greutate.

— De fapt, cred că am vrut să-l pedepsesc pe Max culcându-mă cu toţi amicii lui din Organizaţie. Presupun că mă răzbunam.

— Umilindu-l, zise Hunter.

— Asta spune şi psihiatrul. Mi-a spus că mă bălăceam în mizeria soţului meu. Oh... Evident, a fost umilit. Dar imediat ce mi-am dat seama, m-am oprit.

Smaraldele fără strălucire se îndreptară spre câine.

— În acel moment l-am luat pe Thunder. Gangsterii ăştia nu acceptau să fie refuzaţi. Veneau, îmi puneau mâna pe fund, mă călăreau şi pe urmă plecau să se grozăvească cum şi-au pompat sămânţa în mine! Ce oroare! Vorbeam de umilire. Ei bine, au trecut de atunci şase luni. Lisa a învăţat să dreseze câini într-un loc special amenajat care se află la Cabrillo Highway. Am urmat cursul împreună cu ea, şi aşa am ajuns să-l am pe Thunder.

Hunter fu surprins de râsul ei de fetiţă.

— E prima dată când i-am dat ordin să atace, Dumnezeule! Ai văzut?

— Poate prea de aproape ca să-i pot aprecia forma, mormăi Hunter.

— Îmi pare bine că nu ţi-a făcut rău. De fapt, eşti destul de amabil. Dar trebuia să am un câine ca Thunder. Aflasem că ticăloşii ăia mă treceau de la unul la altul, nu le păsa de mine şi descriau tot ce-mi făceau. Probabil că Max a auzit. Nevasta lui, nimfomana.

Se înfioră brusc apoi se ridică. Nu era acoperită decât de partea de jos a costumului de baie. Îşi încrucişă mâinile peste sâni şi ieşi pe terasa scăldată de soare. Thunder se deplasă şi el pe lângă ea.

Hunter se ţinu după ei. Stătu în spatele ei, privind pe deasupra părului roşu imensitatea albastră a Pacificului, ale cărui valuri se rostogoleau spărgându-se pe plaja de jos, degajând un abur alb şi fin cu reflexe incandescente.

Era ceva ireal, complet ireal.

Un sentiment uman reuşea să hărţuiască o fiinţă, să o surprindă în plină luptă ca să-i amintească condiţia de muritor,

slăbiciunea sa.

De data asta Bob Hunter se simţea foarte uman.

Venise la San Diego ca să ciuruiască oraşul, să meargă prin sânge dacă era nevoie, să extermine cancerul societăţii care se ascundea aici. Dar nu venise până acolo ca să facă paradă de sentimente.

Şi totuşi… În compania unei femei încântătoare care îi impunea imaginea corpului şi sufletului ei… Un nud integral!

Îi zise cu o voce foarte blândă:

— Marsha… fiinţele perfecte sunt în cer.

Ea întoarse uşor capul, cu părul în cascade de foc, şi îi zâmbi peste umăr. Ochii ei începeau să aibă oarecare strălucire.

„Poate că şi ea simţea povara unui sentiment neaşteptat”, îşi zise el. Zâmbetul îi dispăru treptat, expresia îi deveni serioasă.

— Eşti obligat să-l asasinezi pe soţul meu?

— Încă nu ştiu, răspunse cinstit Hunter. Ajută-mă să iau o decizie.

Ea dădu uşor din umeri.

— Parcă n-aş vrea s-o faci, atâta tot. Poate că nu e prea târziu. Ce să-ţi spun de Max? Pot să-ţi spun cât de mult îi plac ouăle, că detestă îngâmfarea şi că mă iubeşte la nebunie… Chiar şi atunci când sunt îngrozitoare. E destul ca să-l scap?

Hunter nu răspunse.

Ea se înfioră iar, şi îşi apăsă mai tare braţele pe sâni.

— Nu e ca ei, domnule Hunter. Oh… în felul lui, poate că e mai rău. Mai gangster, vreau să spun. Va admite fără mofturi că e necinstit, aşa a făcut avere. E un adevărat escroc, şi se mândreşte cu asta. Dar nu seamănă cu ei.

Se înfioră. Vocea îi deveni foarte slabă.

— Dar nu reuşeşte să se debaraseze de dominaţia lor.

— Ce fel de dominaţie? întrebă Hunter.

— Aş putea începe cu mine. Dar îl legaseră de mâini şi de picioare chiar mai înainte de asta.

— Cum adică, tu?

— Oh, mediul ăsta e putred. Cunoşti un om pe nume Tony Danger?

Hunter dădu afirmativ din cap.

— Am urcat la bordul iahtului său ca să merg la Ensenada. Cu alte două fete. Şi doi dintre oamenii lui. Am… am făcut o „partidă” în grup, în timp ce Tony filma fiecare secvenţă. Eram atât de ameţită după ce fumasem marijuana încât…

— Nu-i nimic, zise Hunter, ştiu cum se întâmplă.

— Da, evident. Deci, i-a arătat lui Max unele fotografii scoase din film. În faţa mea. Îţi închipui? Max n-a spus nici o vorbă, nici n-a clipit. Tony i-a spus că negativul se află la New York. Că va rămâne acolo în dosarul special pentru cazul în care Max ar vrea să „se băşească mai sus decât i-e curu”, după propria-i expresie. Poate că nu merit, dar Max ar face orice ca să-i împiedice să pună în circulaţie acest gen de imagini. Cred că…

— Poate că Max vrea să se mai murdărească puţin, mormăi Hunter.

Tânăra femeie se uită la el o clipă.

— Nu m-am gândit la asta. Crezi că se pedepseşte din cauza impotenţei sale?

Hunter dădu din umeri.

— Nu sunt psihiatru, dar e o eventualitate.

— Bineînţeles, zise ea.

Acum ochii ei străluceau.

Hunter nu voia să stingă lumina din acea privire, dar fu nevoit s-o întrebe:

— Lisa Winters a fost şi ea atunci pe iaht?

Tânăra femeie îşi umezi buzele.

— Va trebui s-o întrebi pe ea.

— OK, n-am să uit.

Ea se întoarse brusc, îşi puse braţele în jurul gâtului lui Hunter, îl sărută repede pe gură, apoi îi dădu drumul.

— În urmă cu cinci minute, îi mărturisi ea cu glas scăzut, am simţit o dorinţă înfiorătoare. Şi mă uram de moarte pentru asta. Acum mi-a mai trecut, dar trebuie să pleci cât mai e timp.

— Îţi impun să petreci cu mine o oră după cum vreau eu, răspunse Hunter. Şi te asigur că asta nu are nimic de-a face cu o dorinţă erotică.

— Aşa va fi, promise ea. Acum pleacă mai înainte de trezirea monstrului.

Hunter o credea pe cuvânt.

Plecă.

Dar monstrul lui era treaz de-a binelea!

*

* *

— Howlie devenea altul de luni de zile, zise Blancanales. L-au agăţat dându-i misiuni foarte mici în timpul şederii sale la marele cartier general de la Saigon. Probabil că era destul de mâhnit pentru că armata îl recompensase atât de prost, aşa că era pregătit să fie „preluat”. Bănuieşti ce-a simţit Howlin’ Harlan

când a văzut că i s-a încredinţat comanda unui birou de intendenţă.

— Cum să nu, răspunse Hunter.

— Totuşi era destul de bine instalat ca să-i ajute să plaseze marfă de contrabandă în magazinele militare şi în cluburile pentru ofiţeri. Thornton s-a pomenit băgat în toată treaba asta din cauza societăţii sale de transport. Ba chiar a deturnat câteva din propriile sale camioane ca să încaseze asigurarea. Oricum, putea să le procure recipise de transport şi ţinea la dispoziţia lor două cargouri. Făceau contrabandă cu orice, de la apă de toaletă până la băuturile cele mai bune. După spusele lui Thornton, sud-estul asiatic era locul cel mai bun pentru descotorosirea de aceste produse ilegale.

— Abil, comentă Hunter.

— Mda. Când tipii ăştia au o idee, o exploatează până la capăt. Tot după spusele lui Thornton, el nu avea un profit destul de mare. Având în vedere riscurile meseriei, partea cea mai mare din beneficii revenea Mafiei. Dar l-au prins la înghesuială şi l-au forţat să continue.

— Vorbeai de Howlin' Harlan, îi aminti Hunter.

— Bun, Harlan era amestecat în treburi minore în timpul ultimelor luni petrecute la Saigon. Când a fost trecut în rezervă, Thornton i-a dat o mână de ajutor ca să pună pe picioare o afacere aici. Thornton jură, şi nu văd de ce-ar mai minţi acum, că Howlie nu ştia pe ce teren păşeşte la început. Evident, ştia că vindea celui care oferea mai mult influenţa pe care o putea exercita la Pentagon. Şi de ce nu? Toţi ofiţerii trecuţi în rezervă fac la fel; în fond, e legal. Apoi e singurul mijloc care le rămâne ca să-şi câştige existenţa după o carieră militară. Cui i-ar trebui un tip care şi-a petrecut viaţa comandând trupe pe front?

— Continuă, zise Hunter.

Schwartz preluă ştafeta:

— Ştii ce e acela un *feeder horn*, sergente? Face parte dintr-un emiţător special care trimite un fel de microundă pe frecvenţele radio. Sistemul expediază un fascicul ca o lampă, dar infinit mai mic. Se emite la vedere. De cealaltă parte se recepţionează transmisia datorită unei antene parabolice. Trebuie vizată antena, altfel nu se recepţionează.

— Foloseam asta în Vietnam.

— Exact. Precum şi un sistem electronic care nu mai permite interceptările.

— O chestie foarte bine pusă la punct, adăugă Blancanales.

— Cea mai cea, zise Schwartz. Nu am nici cea mai mică idee de cât ar putea să coste toate astea, dar poţi să fii sigur că e vorba de o adevărată avere. Se poate face chiar un emiţător mobil, dar ar fi şi mai scump. Şi apoi, dacă ai o chestie ca asta, trebuie să dispui de tehnicieni capabili s-o folosească şi s-o întreţină. Deci, după părerea ta, de ce-ar vrea aşa ceva Mafia?

Hunter îi zâmbi cu ironie expertului în electronică şi răspunse:

— Un releu informatic?

— Exact.

— Agua Caliente se află doar la câţiva kilometri dincolo de frontiera mexicană.

Schwartz păru dezamăgit. Hunter stricase finalul pregătit de el.

— Exact, zise el. Câmpul de curse are o reţea de bookmakeri conectată mondial. Ticăloşii ăştia încearcă să facă un releu impenetrabil între Mexic şi Las Vegas. Prin instalarea în creştetul munţilor, transmiţând fasciculul de la un pisc la altul, ştii de câte instalaţii ar fi nevoie ca această operaţiune să fie dusă la bun sfârşit?

Hunter ridică din umeri.

— Oamenii ăştia văd totul în mare, Gadgets. Şi dacă asta nu-i costă nimic…

— Da. Dar îţi dai seama ce trafic sunt obligaţi să facă pentru a achiziţiona materialul? Asta l-a făcut pe Howlie să se împotrivească. Le-a procurat două sisteme fără să-şi dea seama. Apoi a înţeles şi a încercat să-i deposedeze. Era o idee extraordinară, mi-ar fi plăcut la nebunie să-l întâlnesc pe tipul care s-a gândit la ea. Societatea de electronică a lui Thornton furnizează unui mare număr de întreprinderi cu contracte pentru militari sisteme electronice complete. Thornton le furnizează şi piese pentru asamblarea finală. Una din societăţile lui Howlie se ocupă de ultima verificare a calităţii *pentru armată.* Datorită unor refuzuri aranjate şi a unor combinaţii administrative, au ajuns să fie refuzate destul de multe piese ca să poată monta două sisteme întregi. Aceste sisteme nu ştiu unde se află, Thornton jură că nici el nu cunoaşte ascunzătoarea, şi nu va afla nimic înainte de a exista destule emiţătoare care să lege Mexicul de Las Vegas. Doamne ce găselniţă! Îmi închipui că au vândut aşa-zisele piese refuzate şi date la casare. Le-a schimbat numărul seriei şi au făcut să dispară totul sub un munte de hârtii, ascunzându-le după tranzacţii.

— Sau arzându-le, sugeră Hunter care îşi amintea de cenuşa

unor dosare din căminul generalului Winters. Oare acele hârtii puteau să fie cele de care vorbea Lisa Winters?

— E destul de logic, zise Blancanales pe un ton meditativ. Howlie era tipul tras pe sfoară, un amărât... A luat dosarele, le-a dus la el acasă... Poate ca să le studieze. Cu siguranţă că avea unele îndoieli. După ce totul i s-a confirmat, i-a trimis la toţi dracii.

— Adevărul e că insulta foarte uşor, zise Schwartz cu un aer visător.

— Avea un mijloc de presiune asupra lor, zise Hunter. Acest mijloc îl constituiau dosarele. Le putea expune public publicând documentele tranzacţiilor.

— Îi prinsese la-nghesuială, zise Blancanales, dar cu aceeaşi ocazie se incrimina şi el. Deci, nu se putea lansa de-a dreptul. Totuşi, atâta vreme cât dispunea de dosare...

— Exact, zise Hunter. Atunci de ce să le fi ars?

— Poate că n-a mai putut continua, zise încetişor Schwartz.

— De aceea a apelat la Able Team, zise Blancanales.

— Dar prea târziu, spuse Schwartz.

— Prea târziu pentru cei vii, zise Hunter, dar nu şi pentru morţi. Haide, plecăm.

— Unde? întrebă Politicianul.

— Tu vei vizita o tânără ca s-o întrebi de ce a fost ars un maldăr de documente în căminul lui Howlie.

— Stai să mă fac frumos, zise Blancanales zâmbind.

Hunter se uită la Gadgets Schwartz.

— Tu o să ai o misiune mai ingrată, îi zise el cu seriozitate. Trebuie să găseşti materialul furat.

Schwartz clipi şi răspunse:

— OK. Mă voi acoperi cât voi putea mai bine.

Hunter nu adăugă nimic, dar lui îşi rezervase treaba cea mai grea.

Trebuia să scotocească în fundul gropii.

Trebuia să-l scoată de-acolo pe Tony Danger.

Poate chiar să-l scoată din celula unei închisori.

Hunter nu-şi dădea seama, dar exact asta ar fi trebuit să facă pentru a-l pune la zid pe Tony Danger.

CAPITOLUL XV

Începuse să se facă noapte când Carl Lyons şi John Tatum părăsiră biroul acestui din urmă ca să ia masa şi să se destindă un moment înainte de a veghea toată noaptea.

Avuseseră deja o zi foarte lungă, plină de interogatorii, de martori recalcitranţi, de şedinţe cu diferiţi funcţionari de la primărie şi cei din administraţia statului. În cele din urmă fuseseră adunaţi toţi reprezentanţii Mafiei din San Diego, care reproşaseră cu vehemenţă tratamentul la care fuseseră supuşi din partea poliţiei.

Această operaţiune preventivă îl îmbolnăvea pur şi simplu pe Tatum. Cunoştea puterea Organizaţiei, ascendentul pe care îl exercitau mafioţii la toate nivelurile administraţiei şi curţilor de justiţie. Arestarea răufăcătorilor, chiar şi pentru o noapte, se dovedise o sarcină cât se poate de respingătoare. Nu-i putea nici măcar inculpa.

Unul dintre avocaţii de la biroul procurorului descoperise o lege veche al cărui text se referea vag la „binele public”, acest argument „subţire” putând să se folosească până a doua zi dimineaţă. Poate că noaptea va trece fără nici o dramă.

Tatum se opri un moment lângă biroul ofiţerului de serviciu ca să-şi semnaleze plecarea, apoi îi zise tânărului poliţist venit de la Los Angeles:

— Nu ştiu, poate că Braddock are dreptate. Sistemul ăsta mi se pare eficace. E posibil ca Hunter să nu vrea să mai aştepte şi să abandoneze partida. E un joc de prevenire dar nu e o treabă bună de poliţist. În orice caz, asta e părerea mea.

— Importantă este limitarea împuşcăturilor, răspunse Lyons. Hunter nu e chiar atât de rău. Cred că îşi zice totdeauna că va mai fi o ocazie. Îşi va încerca norocul, evident, dar pericolul pentru el înseamnă să întârzie prea mult într-un loc. Dictonul lui e: „Plec ca să mă-ntorc”.

— Ar face bine să renunţe de tot, zise Tatum cu o voce sinistră. Încă un asasinat şi oraşul va exploda. Tensiunea e incredibilă. Ai remarcat, nu?

— Da, bineînţeles, mărturisi Lyons.

— Şi să nu zici că presa încă n-a aflat!

Căpitanul se uită la pendula de deasupra biroului ofiţerului de serviciu.

— Dar asta nu va dura prea mult. Nu ştiu cum se află aceste veşti, dar telefonul sună la fiecare două minute în după-amiaza asta.

— Nişte buni cetăţeni îngrijoraţi? întrebă Lyons.

— Nişte cetăţeni foarte importanţi. Ceea ce ar trebui să indice unu-două lucruri.

— Poate chiar mai multe. Dar nu pot să dovedesc nimic.

Lyons dădu din umeri. Căpitanul semnă în condica de ieşiri. Străbătură culoarul, îndreptându-se spre parcarea prefecturii.

Un ofiţer înalt într-o uniformă impecabilă, cu o mustaţă fină, apăru pe culoar de pe o uşă laterală şi îi făcu un semn amabil cu capul lui Lyons înainte de a trece pe lângă cei doi poliţişti.

Sergentul de la prefectura din Los Angeles mârâi uşor apoi îl întrebă pe şeful detectivilor din San Diego:

— Acum îi lăsaţi cu mustaţă?

— A trebuit, mormăi Tatum. Au dreptul ăsta… Şi sindicatul lor e atotputernic. Şi, pe urmă, câtă vreme nu seamănă cu nişte hippies, nu e nici o problemă. Trebuie să trăieşti în pas cu epoca, nu? Nu mai putem semăna cu poliţaii lui Mack Sennett.

— Ai lui purtau toţi mustaţă, zise Lyons zâmbind.

— Schimbarea are ceva bun… Chiar şi la San Diego.

— Adevărat, răspunse Lyons.

Ieşiră de la prefectură şi Lyons îşi umplu plămânii de aer curat.

— E un oraş frumos, căpitane.

— Mulţumesc.

Se îndreptară spre maşina lui Tatum şi urcară în faţă.

— Nu-ţi face griji din cauza lui Hunter, căpitane, poate că trecerea lui va fi o adevărată baftă. Are obiceiul să cureţe oraşele de „jegur” „şi să îndepărteze „mizeriile”.

— O să mă fac că n-am auzit această remarcă, bombăni Tatum.

Lyons zâmbi.

— Te-am prevenit că mi-a salvat viaţa. Dar n-am precizat că mi-a salvat-o de două ori. Cred că ai auzit de cazul Charlie Rickert.

— Ce ticălos, replică Tatum.

— Da, şi poate că niciodată n-am fi aflat dacă Hunter nu l-ar fi scos la lumina zilei. Ne-a prevenit. La început n-am crezut. Ştii cum fusese poreclit Rickert? Poliţaiul permanent! De fapt era poliţist douăsprezece ore din douăzeci şi patru şi mafiot douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Asta nu s-a ştiut niciodată, aşa că nu vorbi la nimeni, dar Rickert era hotărât să-mi facă de

petrecanie. Hunter nu era obligat să mă salveze... Ar fi putut să moară şi el. Dar a făcut-o.

— Şi ai scăpat, zise domol Tatum.

— Apoi a fost chestia de la Las Vegas. Mă aflam acolo în misiune specială cu nişte agenţi federali. Trebuia să mă infiltrez. Am fost descoperit. Tipii m-au caftit îngrozitor. Mă duceau în deşert ca să mă îngroape de viu când a apărut Hunter. A atacat singur un convoi motorizat. I-a făcut pulbere la doi paşi de fortăreaţa lor, după care m-a luat de-acolo, în ciuda a jumătate din efectivele Mafiei din Nevada care se aflau pe urmele noastre. Eu nu puteam nici măcar să merg.

Tatum suspină.

— Haide, opreşte-te. Cunosc legenda. Dar trebuie să-mi fac meseria.

— Da, asta e valabil şi pentru mine, zise Lyons. Iar Hunter ştie şi el asta. Dacă aş abandona partida, crede că Hunter m-ar dispreţui. Aşa e el. Foarte puritan când e vorba de datorie. Dar îţi voi mărturisi un lucru, căpitane. Sunt tare bucuros că nu trage în poliţişti.

— Şi asta am auzit, mormăi Tatum.

— Şi ar trebui să crezi.

Căpitanul se mai îmblânzi puţin, zâmbi şi zise:

— Dacă te gândeşti la unii poliţişti, e aproape păcat.

Lyons îşi îndreptă brusc spatele şi se lovi cu palma peste frunte.

— Acel poliţist! exclamă el.

— Care poliţist?

— Tipul mustăcios. La naiba, John, el e!

— Adică, cine? Ce te-a apucat?

— Era Hunter! Se plimba prin prefectura voastră în uniformă!

— Termină cu prostiile, zise Tatum. Ce-ar căuta Hunter în interiorul prefec...

Apăsă brusc pe frână şi apucă microfonul staţiei radio.

— Credeam că-l cunoşti foarte bine! strigă el.

— Da, dar nu ai niciodată ocazia să-l priveşti prea de aproape, răspunse Lyons. Se pricepe foarte bine să se deghizeze. Îţi spun că în acest moment se află în prefectură!

— Dar pentru ce?

— Tu ce crezi? Unde se află toţi mafioţii din oraş în seara asta?

Tatum avea mâna paralizată pe microfon.

— La dracu' şi la toţi dracii! răcni el. Vor râde toţi de noi până la judecata de apoi!

Aruncă furios microfonul, întoarse şi acceleră îndreptându-se spre prefectură unde s-ar fi putut să facă o descoperire cumplită. Douăzeci şi şase de ani de carieră se duceau pe apa sâmbetei într-o singură clipă!

Exterminatorul, fir-ar să fie! O descindere chiar la prefectură!

*

* *

Hunter stătuse în sala vestiarelor ofiţerilor de poliţie vreo zece minute înainte de a-l zări pe omul potrivit; un poliţist tânăr de aceeaşi înălţime ca el care îmbrăca nişte haine civile.

Imediat după ce tânărul poliţist plecase, îi deschisese dulapul şi îi luase uniforma. Talia era perfectă. Ba chiar îşi perie cămaşa căci voia să arate impecabil.

Puse o medalie de trăgător de elită şi trei bancnote de cincizeci de dolari pe etajera dulapului, îşi lipi repede o mustaţă pe buza de sus şi ieşi din vestiar.

Când intră pe culoarul principal fu gata să dea peste Carl Lyons care era însoţit de un alt detectiv.

Fusese un moment dificil pentru Exterminator.

Dintre toţi poliţiştii pe care ar fi vrut să-i evite în acel moment, Lyons se afla primul pe listă. Era unul dinte puţinii oamenii din lume care avusese ocazia să observe bine noua faţă a Exterminatorului.

Falsul poliţist zâmbise amabil vechiului său amic, lăsase capul în jos şi trecuse mai departe.

Se aştepta să audă un strigăt de alarmă şi se pregătea s-o şteargă căutând o ieşire de serviciu. Dar când ajunse lângă biroul ofiţerului de serviciu, aruncă o privire peste umăr şi văzu că Lyons şi celălalt poliţist dispăruseră.

Clădirea era plină de lume, domnea o atmosferă de haos, tot felul de persoane se agitau de colo până colo, funcţionarii se deplasau într-un vacanţi demn de Rolling Stones.

Hunter se apropie de ofiţerul de serviciu şi zise:

— Permis pentru arest.

Ofiţerul de serviciu aruncă o privire la ecusonul din pieptul lui Hunter şi întinse mâna spre un cartonaş.

— De la tribunal? întrebă el.

— De la apărare, preciză Hunter.

Sergentul mormăi ceva şi îi întinse cartonaşul.

Hunter simţi un fior rece pe şira spinării: ceea ce făcea era foarte riscant.

Porni mai departe, căutând şi găsind celulele de detenţie.

Biroul şefului gardienilor era înconjurat de un grup de oameni cu valijoare-diplomat care vociferau. Se vedea de la o poştă că erau foarte prost dispuşi.

Hunter îşi făcu o idee despre identitatea lor.

Îşi croi drum prin micul grup şi se adresă cu glas scăzut poliţistului de serviciu. Îi arătă permisul.

— Procurorul vrea să i-l aduc pe unul dintre deţinuţi pentru interogatoriu.

Arătă discret cu privirea spre civilii nemulţumiţi.

— Să evităm să-i pronunţăm numele în faţa acestor domni.

Trecea în revistă fişele deţinuţilor în timp ce vorbea. O găsi pe cea dorită şi o împinse spre poliţistul aşezat pe scaun.

— Ăsta. Dar nu trebuie să ies cu el pe-aici.

Poliţistul dădu din cap, înţelegând foarte bine problema. Înregistră permisul lui Hunter şi zise:

— Scoate-l prin spate. Voi da un telefon ca să-ţi anunţ prezenţa.

Exterminatorul dădu din cap, trecu în sectorul celulelor, găsi o escortă, trecu prin faţa celulei comune apoi intră pe un culoar pe care se aliniau de-o parte şi de alta celule izolate.

Gardianul care îl escorta se opri la jumătatea culoarului şi răsuci o cheie într-o broască.

— Ăsta e omul tău, îi zise lui Hunter.

Într-adevăr.

Tony Danger ieşi din mica celulă cu un zâmbet respingător pe buze.

— V-am spus că nu voi servi aici masa de seară, amărâţilor, zise el cu o voce dispreţuitoare.

Fără să pronunţe vreun cuvânt, Hunter semnă de luare în primire, îl răsuci în loc pe deţinut şi îl împinse cu brutalitate spre partea din spate a clădirii.

— Ai grijă! se răsti Tony Danger. Jos labele, altfel n-ai s-o mai duci mult pe lumea asta!

Hunter făcu cu ochiul spre gardian şi îşi împinse prizonierul spre uşa de la capătul culoarului. Acolo mai semnă încă o dată, apoi îl împinse pe mafiot pe culoarul care ducea în parcarea exterioară.

— Ce înseamnă asta? întrebă cu o voce bănuitoare gangsterul care îşi dădea seama cu o nelinişte bruscă de faptul că procedura folosită nu era cea normală, în timp ce Hunter îl trăgea spre un vehicul căruia îi deschise portiera.

Hunter i se adresă pentru prima dată de când se întâlniseră la

ieşirea din celulă.

— Lasă gura, domnule Danger. Vrei să urci în afurisita asta de maşină, domnule?

— Ce? Eşti sărit de pe fix! izbucni el. O răpire? Păi, să ştii că avocaţii mei…

— N-ai să-l opreşti pe Hunter ameninţându-l cu o citaţie, domnule Danger.

Tipul înalt în uniformă îl împinse pe *caporegime* în maşină şi trânti portiera, apoi dădu ocol vehiculului şi urcă la volan.

— Ce tot spui? întrebă Tony Danger care tremura de furie şi mirare. Tipul ăla n-ar avea curajul să se aventureze aici ca să facă rău cuiva!

Hunter demară. Fu gata să lovească alt vehicul care intra în mare viteză în parcare, cu claxonul blocat. Maşina viră exact la timp ca să evite şocul. Hunter zări faţa cuprinsă de panică a omului de la volan, precum şi faţa aproape amuzată a lui Carl Lyons care se afla alături de el.

Apoi ajunse în stradă şi apăsă brusc pedala acceleraţiei. După un moment, băgă de seamă că nu era urmărit şi ridică piciorul de pe acceleraţie, apoi aruncă o privire prizonierului.

— Ce spuneai, Tony? întrebă el cu o voce plină de răceală.

— Spuneam că tipul ăsta nu va avea niciodată curajul să…

Se opri brusc aproape sufocat şi rămase paralizat, cu gura deschisă, cu ochii ţintă la faţa încruntată a omului de la volan, înţelegând cu disperare situaţia cumplită în care se afla.

— Doar n-ai să faci laringită tocmai acum, îi zise Hunter. Singurul lucru care ţi-ar putea salva viaţa ar fi să vorbeşti.

Era, de fapt, o situaţie mai simplă decât se aşteptase Hunter, dacă i s-ar fi descoperit identitatea în interiorul prefecturii din San Diego.

CAPITOLUL XVI

Clădirea fusese evacuată, nu mai rămăsese decât personalul oficial, iar sala mare aproape goală răsuna de răcnetele furioase ale căpitanului Tatum.

Aplecat spre biroul ofiţerului de serviciu, cu faţa la câţiva centimetri de faţa nefericitului care încasa această furie, Tatum strigă:

— Da, am zis răpit! I-ai permis lui Bob Hunter să intre şi să răpească pe unul dintre deţinuţi!

Ofiţerul de serviciu încerca cu disperare să-i arate căpitanului furibund cele două documente semnate pe care i le întindea cu degete tremurătoare.

— Da-dar, a se-semnat, bâigui el.

Tatum se îndreptă oftând învins. Nu câştiga nimic vărsându-şi năduful pe ofiţerul de serviciu, de asta şi oftase; era învins de forţa de inerţie administrativă. Se limită deci să-i spună ofiţerului cu o voce mai calmă, dar plină de amărăciune:

— OK, Tom. Te poţi duce să-i spui comandantului de serviciu că n-are de ce să se alarmeze, că ai oprit semnături în schimbul deţinutului care lipseşte. Vei putea să i le lipeşti pe frunte când îl vom duce la morgă!

— Dar asta e regula, mormăi poliţistul de la birou. De unde aş fi putut să ghicesc? Nu pot să ţin minte mutra tuturor poliţiştilor din San Diego. Sunt...

— Cunosc numărul efectivelor noastre, zise ironic Tatum. Ascultă. Rămâi în serviciu până când şeful în persoană îţi va spune să faci altceva. Ai înţeles? Nu te duci acasă, nu te duci la privată. Nu dai ochii cu nimeni, nu vorbeşti cu nimeni care nu are un ecuson pe cămaşă, şi ar fi bine să îi cunoşti personal pe cei cărora îndrăzneşti să le deschizi. S-a înţeles?

Ofiţerul dădu afirmativ din cap, umilit.

Până în acel moment, Carl Lyons stătuse la o oarecare distanţă. În afara acestei poveşti. Tatum se întoarse brusc spre el bombănind:

— Parcă spuneai că Hunter nu-şi asumă riscuri inutile? Ăsta nu e risc? E lovitura cea mai ruşinoasă, cea mai îndrăzneaţă pe care am văzut-o vreodată!

Lyons dădu din umeri şi lăsă ochii în jos, înţelegând cu uşurinţă angoasa celuilalt detectiv. Ştia că sub pielea tăbăcită a

vechilor poliţişti se ascunde deseori un suflet sensibil.

— Am omis să-ţi spun, mărturisi el, că uneori inventează câte o stratagemă care iese complet din cadrul realului. Nu ştiu ce să-ţi răspund, John. Nu mai ştiu.

— Ei bine, nu-mi mai rămâne decât să încerc să ţin singur în frâu toată această miasmă atâta timp cât voi putea. Poate se va petrece ceva. Dar e un adevărat coşmar! Nu-mi vine să cred. Cum să le explic... Avocaţilor, procurorului, tribunalului că unul dintre cei deţinuţi pentru „binele public” a fost răpit de un asasin notoriu?

— După părerea mea, faci exact ce se cuvine, răspunse calm Lyons. Fă-i să aibă răbdare cât vei putea de mult. Poate că...

— Poate că ce? întrebă căpitanul care încerca să se agaţe de cea mai mică speranţă.

— Nu ştiu. Poate că se va petrece ceva pozitiv.

— Dacă Tony Danger reapare mort... Nici eu nu mai ştiu. Sigura rugăciune pe care o ştiu, Lyons, este Tatăl Nostru. Şi asta nu mi se pare că se potriveşte cu situaţia.

Bietul căpitan punea prea mult la inimă situaţia.

Carl Lyons îl înţelegea foarte bine. Făceai toată viaţa o meserie – scuipai sânge, dădeai ce e mai bun în tine – şi nimeni nu se uita la tine decât atunci când dădeai chix. Da, îl înţelegea.

Sosi şeful adjunct, urmat aproape imediat de şeful în persoană.

Un reporter de la San Diego Union, care probabil că mirosise evenimente importante, încercă să intre. Fu pur şi simplu îmbrâncit afară.

Brigada de avocaţi plătiţi de Lucasi stătea tot dincolo de uşile închise, vociferând de mama focului, cerând imediat explicaţii.

La douăzeci de minute după răpire, ofiţerul de serviciu răspunse la telefon şi întrebă:

— Există aici un sergent Lyons?

Evident.

Dar cine ştia asta?

Cine ar fi putut să telefoneze acolo, dacă nu... La naiba!

— Roagă-te, îi zise el lui Tatum întinzând mâna spre receptor.

Era într-adevăr Hunter şi avea o voce tensionată.

— Tony Danger e în mâna mea, Lyons, zise el.

Lyons aruncă o privire căpitanului şi răspunse:

— Ştii cum să faci o treabă ca asta, nu? Şi o iei de-a dreptul!

— Spune-le colegilor tăi să nu-şi facă sânge rău. Voi avea grijă de deţinutul lor; doar l-am împrumutat, atâta tot.

— Spune-le-o chiar tu. Sunt…

— Nu, stai, Lyons. Tocmai trebuie să plec, dar mai întâi trebuie să fac ceva. Pentru că eşti acolo…

Carl Lyons începu să râdă uşurel.

— Ştii foarte bine că nu pot.

— De data asta, poţi. Cel puţin ascultă.

— Voi mai pune pe cineva să asculte, Bob. E vorba de căpitanul Tatum, şeful biroului Omucideri. Un tip bine, garantez pentru el.

— De acord, dar grăbeşte-te, am foarte puţin timp.

Tatum aştepta lângă al doilea telefon şi, văzând privirea lui Lyons, ridică receptorul.

— Tatum, Omucideri, le zise. Tu eşti, Hunter?

Căpitanul ridică ochii spre Lyons când auzi acea voce metalică parcă vibrând în aparat. O expresie ciudată apăru pe faţa lui, un fel de grimasă aproape admirativă. Căci Tatum respecta măreţia omenească, indiferent dacă se situa de o parte sau de alta a legalităţii.

— Eu sunt. Îmi pare rău că ţi-am „forţat” închisoarea. Aş fi preferat să evit asta. Voi înapoia prizonierul imediat ce voi obţine de la el informaţiile de care am nevoie. Cam peste o oră. Cel mult două. Între timp am nevoie să-mi faci şi tu un serviciu. Imediat ce voi obţine satisfacţie, voi părăsi locul. Oricum, n-aş fi vrut să vin aici. San Diego e un oraş frumos. Păcat că e atât de putred în interior. N-aş şti nici măcar de unde să încep. Dar voi face o incizie. Tu vei hotărî dacă vei continua intervenţia chirurgicală sau vei renunţa.

— Stai puţin, zise Tatum cu o voce răguşită. În privinţa lui Tony Dan…

— Nu, ascultă tu, replică el cu o voce rece. Mafioţii din acest oraş sunt nişte amărâţi. Nu există nici măcar un capo şi nici un pretendent serios. Cel mai mare duşman este mediul înconjurător, şi nu mă refer la poluare. Oraşul tău este făcut în aşa fel încât încurajează gangsteri amărâţi precum Lucasi şi Tony Danger să acţioneze aici. Mă urmăreşti, Tatum?

— Te aud, răspunse căpitanul cu o voce supusă.

Lui Lyons nu-i venea să creadă. Îl vedea pe Tatum lăsându-se dăscălit şi răspunzând timid şi umil. Poate că merita şi îşi dădea seama de asta. În orice caz, avea anvergura unui mare om.

Hunter continuă:

— Unul dintre cetăţenii voştri respectaţi – Thornton Maxwell – nu e marele „manitu” aşa cum se crede. E un om hăituit,

măcinat. E în mâna Mafiei, care îl domină şi face ce vrea din el. Poate că a căutat-o singur, dar San Diego n-ar trebui să suporte consecinţele.

— Da, încuviinţă Tatum. Thornton este o persoană importantă. E bănuit că nu respectă convenţiile în afaceri dar…

— Dar nimic. E corupt. I-ai face un serviciu punându-l după gratii. Cinci ani de pârnaie sunt mai uşor de suportat decât ceea ce îndură acum. OK. Thornton nu este singurul în această situaţie, dar trebuie început de undeva. Ocupă-te de el şi ceilalţi vor urma automat după el. Când acest proces va începe, Lucasi şi ai lui vor da faliment. E tot ce cer. Dă-mi o mână de ajutor, Tatum, şi voi ocoli San Diego.

— Am înţeles, răspunse căpitanul. Spune-mi ce vrei să fac.

Şi Hunter începu să-i spună, dar Lyons nu mai ascultă cu prea mare atenţie. Lucrul cel mai incredibil nu era ce spunea Hunter.

Minunea minunilor era că Tatum, poliţistul călit prin excelenţă, asculta instrucţiunile ca un adolescent care aude vorbindu-se pentru prima dată de sexualitate, un băiat cu ochii holbaţi, fascinat de cuvintele pe care le auzea. Îi era frică să creadă, dar şi mai frică să nu creadă. Şi plin de speranţă.

Da.

Lyons era sigur acum.

Bob Hunter era unul dintre acei oameni care reinventau regulile jocului atunci când vechile legi nu le mai conveneau.

După terminarea convorbirii telefonice, Tatum se apropie de biroul ofiţerului de serviciu şi zise:

— Păstrează documentele iscălite, Tom. Vei trece pe ele eliberarea lui Tony Danger. Eliberat la dorinţa lui la ora trecută în documente.

Poliţistul făcu ochii mari dar încuviinţă fără să zică nimic.

Apoi căpitanul îl prinse de braţ pe Lyons şi îl trase până în marea sală de la capătul holului.

— Se impune o şedinţă, zise Tatum cu un ton serios.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lyons.

— Poate că sunt nebun, sau cel puţin am fost. Totuşi îi voi elibera pe toţi aceşti ticăloşi. Nu vor mai avea dreptul la protecţia poliţiei din San Diego. Şi-au făcut groapa singuri, acum n-au decât să crape.

— Sper că nu vorbeşti serios, protestă Lyons.

— Aproape, replică căpitanul Tatum.

CAPITOLUL XVII

Legat fedeleş, cu căluş în gură, chircit în portbagajul maşinii, Tony Danger se frământa tot, imaginându-şi atrocitatea unei morţi ineluctabile.

Hunter abandonase uniforma tânărului poliţist; nu avea pe el decât sinistrul combinezon negru. Îşi pusese şi o centură specială de care era prins pistolul Auto-Mag şi un întreg sortiment de muniţii, printre care şi câteva grenade cu fragmentare.

Beretta neagră, prevăzută cu surdină, se afla într-un toc de piele la subsuoara stângă. O cartuşieră îi bara pieptul, dar în locul gloanţelor se aflau încărcătoare complete pentru cele două pistoale.

Bătălia avea să fie dură.

Hunter spera că Tatum înţelesese importanţa mizei şi că o va transmite celor de sus.

Maşina Ferrari era garată în umbra unui club-house de la Mission Bay. Hunter tocmai se convinsese că *Danger's Folly* se afla la chei cu echipajul la bord. Aruncă o privire la ceas. Îşi dădu seama că minutele treceau prea repede şi că în curând va intra în criză de timp. Dar unde era fata?

După cum fusese înţelegerea, luase legătura cu Blancanales şi Schwartz care îi transmiseseră veşti bune.

— Pista a fost greu de reperat, îi spusese Schwartz, dar cred că am reuşit. Am făcut presiuni asupra unor tehnicieni de la Thornton Electronics. Aici a fost adunată aparatura. Unul dintre tipi mi-a vorbit de vehicule puternice cumpărate luna trecută. Se pare că o echipă specială lucrează noaptea în mare secret ca să facă instalaţii la bordul vehiculelor. N-am vrut să insist prea mult, dar am putut să aflu dimensiunile camioanelor. Destul ca să spun că ar fi posibil. Pe urmă, informându-mă în altă parte, am aflat că vehiculele nu au plecat prin propriile lor mijloace. Au fost transportate în nişte remorci imense care aparţin societăţii de transporturi a lui Thornton. Şi de data asta noaptea şi în cel mai mare secret, îmi continui cercetările.

— OK, îi răspunsese Hunter. Ai grijă, Gadgets. Dacă ai probleme, sună-l pe Politician. Eu stau foarte prost cu timpul.

Urmase raportul lui Blancanales.

— Micuţa e într-o stare jalnică, sergente. Nu poate să-şi revină de pe urma morţii lui Howlie, dar asta nu e tot. E complet

înspăimântată. Am reuşit în sfârşit s-o fac să admită că nu a ars ea însăşi documentele, dar nu vrea să-mi spună cine a făcut-o. N-are încredere în nimeni. Iar ieri n-a ştiut că tu ai fost. Probabil că creierul îi funcţionează cu încetinitorul. Cam ca al băieţilor după o bătălie; mintea amorţită! Cred totuşi că aş putea să obţin ceva dacă aş reuşi s-o conving că faci tot ce poţi. N-ai putea să apari cumva aici?

— Nu, e o problemă de timp. Dă drumul la radio sau la televizor. Probabil că presa hăule acum de ţi-e mai mare dragul! Poate că o să creadă.

— Bună idee.

— Stai pe recepţie. Poate că te voi contacta peste foarte puţin timp. Şi rămâi acolo ca să-i dai eventual o mână de ajutor lui Gadgets. Înaintează pe muchie de cuţit.

— Ştiu, am ascultat.

Trecuseră douăzeci de minute de la aceste transmisii. Hunter începea să devină nervos. Marsha avea cinci minute întârziere.

Coborî din maşină ca să vadă dacă Tony Danger putea să respire fără probleme. Mafiotul îi aruncă o privire imploratoare când deschise portbagajul, dar nu părea că se simte prea rău.

— Nu va mai dura prea mult, Tony, îi zise Hunter. Pe urmă vom vedea.

Tânăra femeie sosi un minut mai târziu, trase maşina în parcare, apoi se apropie cu un pas rapid de omul care îi ceruse să-i acorde o oră din timpul ei.

În ciuda gravităţii situaţiei, lui Hunter îi fu greu să se concentreze, căci tânăra femeie purta şi acum micul bikini căruia îi adăugase un sutien care nu-i ascundea decât pe jumătate sânii.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar Max s-a întors mai devreme. N-a mai apărut înainte de miezul nopţii de luni de zile. A trebuit să-i spun că cobor pe plajă.

— Poate că va fi ultima minciună pe care i-o vei mai spune. Asta va depinde de tine. Tony Danger mi-a spus că filmul se află la bordul iahtului *Danger's Folly.* Vreau să-mi spui dacă ăsta e filmul.

— Dar lui Max i-a spus că l-a trimis la New York.

— Evident. În felul ăsta era liniştit iar soţului tău îi era şi mai frică. Dar unui tip ca Tony îi place să-şi păstreze singur armele. Totuşi a avut o iluminare şi e de acord să-ţi dea pace.

Deschise portbagajul maşinii.

— Iată paşaportul tău spre linişte şi pace, adăugă Hunter.

— Nu-mi vine să cred, şopti tânăra femeie.

— Urcă în maşină şi nu mişca de-acolo. Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, pleacă repede.

Ea se uită la el neîncrezătoare, zâmbi vag şi urcă în maşina Ferrari.

Hunter îl trase pe maior afară din portbagaj, îl puse în picioare şi îl împinse în direcţia cheiului.

— Stai blând, îl sfătui el la ureche pe Tony Danger. În felul ăsta vei trăi mai mult.

Caporegime, care totdeauna se comportase ca un păun înfumurat, era la un pas de prăbuşirea nervoasă. Hunter cunoştea foarte bine acest gen de comportament; îl văzuse destul de des. Sub aspectul unui om dur şi în spatele unei faţade de individ gata să se încaiere la cel mai mic motiv de iritare se ascundea sufletul unui laş.

Aceşti puştani, care se năşteau într-un climat de frică şi creşteau într-o atmosferă de haos şi violenţă, atunci când deveneau adulţi, manifestau totdeauna un dispreţ suveran faţă de primejdie. Totuşi ei erau cei care până la urmă plângeau în hohote şi cereau îndurare, căci nu găsiseră nici o justificare vieţii şi cu atât mai puţin morţii lor. Aveau o viziune foarte limitată a vieţii, nevăzând niciodată mai departe de vârful nasului.

Hunter fu nevoit să-şi împingă tot timpul prizonierul până pe chei. Când făcu primul pas pe pasarelă, de pe puntea iahtului se auzi o voce:

— Ăsta e tipul!

Exterminatorul răspunse cu o voce plină de răceală:

— Calmaţi-vă, băieţi. Patronul vostru se sufocă cu ţeava pistolului meu în gură.

După ce ajunseră pe punte, Hunter îl expedie pe Tony Danger în peretele cabinei cu o lovitură de genunchi în burtă şi îl ţinu lipit de perete, cu Beretta fixată între ochii rătăciţi ai mafiotului.

Hunter îi smulse cu o mişcare bruscă bucata de bandă adezivă care îi acoperea gura.

— Spune ceva echipajului tău, Tony.

Mafiotul încercă de trei ori să vorbească mai înainte de a-i reveni glasul, şi acesta se auzi destul de slab când reuşi în cele din urmă să pronunţe:

— Fa-faceţi ce vă spune! Fă-fără prostii!

Turtle Tarantini ieşi din umbra cabinei principale unde se ascunsese. Se uita la Hunter cu acelaşi aer plin de admiraţie ca şi mai devreme, cu ocazia primei lor întâlniri pe când

împrejurările erau cu totul altele. Cooperarea lui avea să-i ofere câteva minute în plus lui Hunter pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

— Fii binevenit la bord, domnule Hunter, zise Turtle cu o voce destul de nervoasă.

— Unde-i echipa ta? întrebă Hunter.

— Aici, domnule. În spatele meu. Spuneţi-le că pot să iasă. Nu suntem înarmaţi.

— Mâinile pe bastingaj ca să mă conving. N-am nici un gând rău în ceea ce vă priveşte, doar dacă nu cumva îmi daţi vreun motiv.

Cei doi marinari ieşiră din umbră şi se apropiară de bastingaj în şir indian, în faţa lui Hunter, oferindu-se fără cea mai mică împotrivire să fie controlaţi.

După ce se asigură că nu erau înarmaţi, Hunter le arătă pasarela şi îi sfătui:

— Nici măcar să nu întoarceţi capul.

Apoi Hunter rămase singur cu cel care printr-o presimţire ciudată îşi botezase iahtul *Danger's Folly.*

Mafiotul, cu spatele lipit de cabină, cu ochii înspăimântaţi privind ţintă la revolverul lui Hunter, începea să înţeleagă ce nebunie făcuse.

Hunter îi lăsă oarecare timp ca să privească moartea în faţă, apoi lăsă jos braţul şi puse la loc pistolul.

— Du-te să-mi aduci filmul, ordonă Hunter.

Mafiotul se deplasă clătinându-se până în cabina principală. Hunter se ţinu după el. Prizonierul deplasă un panou pe perete, deschise un seif şi puse în mâna lui Hunter pelicula.

— Asta e tot? întrebă Exterminatorul.

— Jur.

— Dacă minţi, voi veni după tine.

— Jur!

— Să mergem, zise Hunter.

Se întoarseră la şină. Tony Danger era încă nesigur pe picioare şi avea respiraţia sacadată.

Marsha Thornton coborî văzându-i că vin. Se uită neîncrezătoare la Tony Danger apoi murmură:

— Tot nu-mi vine să cred.

Hunter derulă filmul şi întinse pelicula tinerei femei. Îi întinse şi o lanternă mică şi îi zise:

— Vezi dacă ăsta e filmul.

Tânăra femeie privi rapid şi cu oarecare dezgust câteva

imagini.

— Da, ăsta e.

— Arde-l, îi zise el dându-i o brichetă.

— Aici?

— Aici, răspunse Hunter.

Ea desfăşură filmul şi lăsă să cadă pe asfalt serpentina incriminatoare.

În timp ce Marsha Thornton se ocupa de film, Hunter îşi împinse prizonierul lângă maşină apoi se adresă tinerei femei:

— Când ajungi acasă, spune-i soţului tău ce s-a întâmplat. Să nu uiţi nimic. Spune-i că nu-l mai au la mână, că singurele necazuri au rămas doar cele pe care şi le-a creat el. Dacă spune tot, îl las în viaţă. Dacă face pe şmecherul, îl voi ucide, înţelegi bine ce vreau să spun?

— Da, perfect, murmură ea.

— Să-i mai spui că am găsit materialul radio dispărut.

Hunter aruncă o privire discretă spre Tony Danger apoi îşi puse o ţigară în gură şi se aplecă spre tânăra femeie ca s-o aprindă.

— Voi distruge totul în noaptea asta. Lui îi fac o concesie. Spune-i asta şi va înţelege.

Marsha Thornton, a cărei privire strălucea, îi promise:

— Îi voi spune. Mulţumesc.

— Trage-te înapoi. În felul ăsta n-ai să-l poţi aprinde.

O dădu la o parte, activă o rachetă luminoasă şi o aruncă peste grămada de peliculă.

Apăru un nor incandescent şi imaginile incriminante se topiră.

— Acum pleacă, îi zise Hunter tinerei femei care privea ţintă la filmul ars. Nu te mai gândi la toate astea, nu te mai întoarce niciodată la tot ce-a fost.

Ea îl atinse uşor cu buzele ei umede şi alergă până la maşină.

Hunter se întoarse spre Tony Danger.

— Zău că eşti un ticălos!

Apoi îl împinse pe mafiot în maşina Ferrari şi se întoarseră la San Diego.

Hunter se opri în faţa prefecturii.

Revăzând închisoarea, surprins dar liniştit, prizonierul se adresă celui de la volan:

— Ascultă, Hunter, eu…

— Coboară din maşina mea, imbecilule, îi zise cu o voce plină de răceală Exterminatorul.

Tony Danger nu se lăsă rugat, şi maşina dispăru în noapte.

Câteva momente mai târziu, Hunter intră în contact cu Politicianul.

— Găseşte-l imediat pe Gadgets. L-am amorsat pe Tony şi l-am predat. Acum suntem în Alarmă Roşie.

— Lisa Winters mi-a spus chestii foarte interesante, îl anunţă Politicianul.

— Aşteaptă regruparea. Trebuie să pregătesc capcana.

— Chiar a mers!

— Păi cum! Avea urechile ca un elefant, se lingea pe bot.

— Nu trebuie ratat, sergente. El l-a omorât pe Howlin' Harlan.

— Eşti sigur?

— La fel cum suntem siguri că Howlie nu şi-a zburat singur creierii, răspunse Blancanales.

— OK. Deplasarea în zona capcanei. Chemă-l de urgenţă şi pe Gadgets. E o problemă de secunde.

CAPITOLUL XVIII

Când Hunter îl lăsă pe Tony Danger în faţa prefecturii, John Tatum şi Carl Lyons se aflau într-o maşină oprită discret la o oarecare distanţă, ascunsă la umbra clădirilor.

Tatum îşi îndreptă brusc spatele.

— Uite-o! zise el. E o Ferrari.

Dar Lyons se uita numai la omul cu privirea rătăcită care păşise pe trotuar cu un pas nesigur.

— Ăsta e Tony Danger?

— Singurul, adevăratul, răspunse Tatum râzând. S-ar zice că e speriat rău de tot.

— Am văzut o fantomă, suspină Tatum.

— Ia uite, chiar se va reîntoarce în celulă!

— Totuşi nu-l vrem, remarcă ironic Tatum. Stai să afle că a fost în mod oficial eliberat de mai bine de o oră.

— Sper să reacţioneze cum am prevăzut noi.

— Nu-ţi face griji. Am deplină încredere în privinţa asta în Hunter; îşi cunoaşte foarte bine duşmanul.

— Totuşi riscul este de sută la sută, zise poliţistul din Los Angeles.

— Nu, nu chiar atât. Tony va telefona şefului său imediat ce-şi va da seama de schimbarea situaţiei. Pe urmă cred că lucrurile se vor petrece aşa cum le-a prevăzut Hunter.

— Îţi dai seama că pui în joc douăzeci şi şase de ani de carieră? întrebă Lyons. Vreau să spun... în fine, Hunter e un tip formidabil, dar nu e Superman.

Tatum râse uşurel.

— Rolurile sunt inversate, zise el. Relaxează-te, sergente. Nu-ţi da osteneala să faci pe avocatul diavolului. Ştiu pe unde calc.

Lyons râse şi el uşurel, puţin jenat.

— Scuză-mă.

— Nici o problemă. Să ştii că într-o perioadă aş fi putut să devin şi eu un Bob Hunter. Tipii ăştia nu sunt trimişi de cer sau de infern. Apar aşa, oriunde; tipi ca tine sau ca mine care suportă un anumit destin. Nu un destin personal, nu, ci un destin mai generalizat. Pune la un loc un anume mediu, anumite circumstanţe şi unele calităţi şi vei vedea apărând un Bob Hunter. Am mai cunoscut tipi ca el... Pe câmpurile de bătălie ale celui de al doilea război mondial în contextul european. De fapt,

Lyons, îţi voi mărturisi ceva. Îmi pare bine că a trecut prin San Diego. Asta parcă m-a întors în anii tinereţii.

— Înfiinţăm un fan club? întrebă Lyons zâmbind.

— Nu e o idee chiar atât de rea, răspunse cu seriozitate căpitanul.

— Auzi… Ăăă, n-am fost prea atent când Hunter ţi-a explicat planul său. Despre ce e vorba?

— De o simplă sporire a puterilor, explică Tatum. Ben Lucasi este un mic şef amărât care visează la un imperiu. Ce-are aici, într-un mic oraş liniştit de la capătul ţării? Poate să ocolească vama, să fac puţin trafic, contrabandă, se bucură de apropierea Mexicului şi a cazinourilor. Dar aici n-ai cu ce să construieşti un imperiu naţional.

— Nu, dacă nu deţii ceva în plus.

— A avut o idee destul de smintită, foarte îndrăzneaţă dacă te gândeşti bine. Personal, eu nu l-aş fi crezut în stare pe Ben Lucasi de aşa ceva. Dar, în fine… Hunter mi-a spus că Big Ben încearcă să acapareze reţeaua de bookmakeri a Statelor Unite. În totalitate…

Bookmakeri, sălile de pariuri, telexurile…

— Cum ar putea să facă? întrebă Lyons. Mafia deţine deocamdată aproape toată această organizaţie.

— Da, dar Ben crede că a găsit un nou sistem. Un sistem care va face din el omul cheie al unei reţele mondiale de jocuri ilegale. Pe urmă, Mafia l-ar fi implorat să-i folosească serviciile. E o chestie ciudată… Dacă reuşeşte s-o realizeze.

— Cum face?

— A şterpelit emiţătoare ultra-secrete de la armată, aparate incredibile. Hunter spune că unul dintre cei mai buni cetăţeni ai noştri este amestecat în această afacere. Acest tip este patronul unei societăţi care face lucrări de electronică pentru guvern. Se pare că a fost constrâns şi forţat să intre în combinaţie, şi că ţine cu tot dinadinsul să scape de dominaţia Organizaţiei. Dacă este inculpat, e posibil să fie acuzat că a fost neglijent în privinţa sistemului său de securitate. Pe asta contez. Cred că Thornton – el e tipul – este vinovat de valul de corupţie pe care-l constatăm la San Diego de câţiva ani. Dacă-l putem convinge pe Thornton să spună tot ce ştie…

— Asta nu e o treabă pentru Biroul Omucideri, zise Lyons.

— Sunt, înainte de orice poliţist, replică prompt Tatum.

— Sunt convins de asta, răspunse poliţistul de la Los Angeles.

— În orice caz, sunt o mulţime de omucideri în afacerea asta,

sunt foarte sigur.

— Poate.

— Eu sunt sigur. Tony Danger, pe care l-ai văzut adineauri, este ucigaşul-şef al lui Ben Lucasi. Ştiu asta. Şi o ştiu şi alţii. Este răspunzător de o duzină de asasinate făptuite într-o perioadă de doi ani. Material pentru biroul meu! Ştiu... Dar până la a dovedi în faţa tribunalului... Într-adevăr, e posibil să risc. Dar la fel de posibil este ca Hunter să declanşeze ceva care mă va ajuta.

Lyons zâmbi pe ascuns şi se feri să spună ce credea. Căpitanul Tatum era complet sedus de Bob Hunter. Nu era primul şi nu va fi nici ultimul. Războiul pe care Exterminatorul îl ducea singur se completa acum cu o mulţime de aliaţi. Trebuia totuşi mărturisit că Hunter recrutase suporteri fără ajutorul cuiva. Căci era dificil să faci cunoştinţă cu el şi să nu fii de partea lui, cel puţin neoficial.

— Totuşi, continuă Tatum. Hunter l-a lăsat pe Tony Danger să înţeleagă că va distruge această aparatură electronică. Crede că asta îl va face pe Lucasi să iasă din vizuină. Cu puţin noroc, va intra în panică. Va da fuga să-şi protejeze preţiosul material. Hunter îl va urmări pas cu pas, lăsându-l pe Lucasi să-i indice unde se află aparatele.

— Atunci de ce nu ne aflăm în faţa casei lui Lucasi în loc să stăm aici?

— Ai spus chiar tu, mormăi Tatum. Sunt şeful Biroului Omucideri. N-am de ce să mă amestec într-o treabă care îi priveşte pe federali. Am în vedere un asasinat...

— Ce asasinat?

— Cel al lui Maxwell Thornton. Hunter prezice – şi sunt de acord cu el – că Lucasi îi va ordona lui Tony Danger să-l suprime pe Thornton imediat. Lucasi trebuie să schimbe de urgenţă locul aparaturii dacă vrea să-şi păstreze atuurile. Thornton este un risc. Dar eu vreau să-l am în viaţă şi să pun mâna pe Tony Danger cu aceeaşi ocazie.

— Pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în locul tău, zise Lyons cu glas scăzut.

— Nici mie nu-mi place. Aşa că nu mai spun nimic.

— Încă ceva, căpitane. Organizaţia a mai încercat deja chestia cu aparatele radio. Şi-au dat osteneala să construiască o staţie legală în urmă cu câţiva ani în Mexic pentru...

— N-a mers, zise Tatum. Mai întâi că oricine putea să asculte aceste emisiuni, nu era ceva exclusiv. Pe urmă, guvernul mexican le-a închis baraca când federalii le-au cerut-o ca pe o

cooperare. Sistemul de azi e cu totul diferit. E mai privat decât o linie de telefon, e imposibil să fie ascultat… Asta e!

Tony Danger reapăruse pe treptele palatului de justiţie. Se vedea bine că era într-o formă mai bună. Ţinea capul drept, bărbia înainte. Se îndreptă spre intersecţie.

După câteva clipe, o maşină neagră şi mare apăru din întuneric şi opri lângă trotuar. Tony Danger urcă şi maşina demară.

Tatum demară imediat şi luă microfonul.

— Hotel unu, subiectul în colimator, se deplasează la nord spre Pacific Highway. Limuzina neagră, placă de înmatriculare californiană 904 HJDT. Toate unităţile să-şi ocupe locurile prevăzute, şi să înceapă supravegherea. Subiectul virează la vest pe…

Lyons scoase revolverul de serviciu, verifică încărcătorul şi îl puse la loc.

Ar fi preferat de o sută de ori să se afle pe urmele lui Hunter în loc să… Ştia că orice acţiune avea să se deruleze într-o altă parte. Căpitanul Tatum, devenit suporterul necondiţionat al lui Hunter, încredinţase soarta lui Ben Lucasi în mâinile Exterminatorului.

Da, acţiunea va avea loc în altă parte.

CAPITOLUL XIX

Se afla în vârful colinei când cele trei maşini părăsiseră curtea casei lui Ben Lucasi – trei limuzine mari – şi le lăsă timp să se depărteze, urmărind defilarea lor cu ajutorul binoclului puternic.

Când maşinile ajunseră la Interstate 5 şi virară spre sud, Hunter părăsi poziţia, se întoarse la Ferrari şi se grăbi să ajungă la Interstate ca să nu piardă urma „vânatului”.

Îi reperă din nou, urmărindu-i liniştit prin labirintul gigantic de beton armat spre oraş. Această reţea de autostrăzi era foarte perfecţionată: traficul decurgea fără probleme, liniştit. Noaptea abia începuse, căci încă nu erau orele douăzeci şi unu. O lună mare şi miriade de stele luminau drumurile.

Îi promisese căpitanului Tatum că va ocoli oraşul. Trebuia deci să acţioneze acolo sau să renunţe pentru totdeauna. Exterminatorul se ţinea totdeauna de cuvânt.

Convoiul viră spre est, intrând pe rampa care ducea spre centru, dar se deplasă mai departe spre est, trecând de ieşire către autostrada spre Wabash. În acel moment făcu apel Hunter la complicii săi.

— Se deplasează spre est pe Helix, anunţă el. A trecut de Wabash. Unde sunteţi?

Gadgets Schwartz răspunse imediat:

— Sunt pe poziţie. Ar trebui s-o ia pe State 94, direcţia sud-est prin Spring Valley.

— Am înţeles, răspunse Hunter.

Apoi răspunse Blancanales.

— Mă aflu la câteva minute de această ieşire. Îi iau în urmărire?

— Gadgets, eşti la adăpost? întrebă Hunter.

— Mda, fără probleme.

— OK, Politicianule. Apropie-te. Reperează trei limuzine Lincoln care se deplasează în convoi.

— Am înţeles.

Hunter numără câteva secunde, căci Ben Lucasi era omul care profita de fiecare clipă. Era şiret. Cu prudenţă, convoiul făcuse un mare ocol la sud ca să ocolească oraşul, deşi ar fi fost mai simplu să scurteze drumul luând-o pe Interstate 8, mai ales dacă urmărea să ajungă pe 94. Era un drum care trecea pe lângă Sycuan Indian Reservation traversând Tecate, un oraş mexican

de frontieră.

Deodată, Hunter avu un presentiment. Stabili contactul cu Gadgets Schwartz ca să aibă confirmarea.

— Gadgets, ai spus că ar fi nevoie de înălţimi pentru transmisie. Drumul 94 virează la est lângă frontieră, nu?

— Exact. Mă aflu puţin la est de Potrero care se găseşte la nord de Tecate. Găseşti pe hartă?

— Am degetul pe el, răspunse Hunter. Du-te la est, dincolo de Rezervaţie. S-ar zice că acolo există un pisc.

— Exact. E vorba de Tecate Divide al cărui vârf are peste o mie cinci sute de metri. Camioanele cu remorcă pe care le căutam erau garate ieri lângă Potrero. Dar de atunci le-am pierdut urma.

— OK, rămâi pe recepţie. S-ar zice că urmăriţii se apropie de poziţia ta.

Blancanales interveni o clipă mai târziu ca să confirme.

— Cele trei limuzine au părăsit Interstate la Spring Valley mergând spre sud pe 94.

— Bingo! zise Hunter. Ia-le în urmărire şi menţine distanţa. Sosesc.

— Va trebui să bagi tare ca să ne prinzi din urmă, căci merg cu o sută patruzeci la oră.

— Nu-ţi face griji, răspunse Hunter râzând.

Apăsă pe acceleraţie. Străbătu drumul de ieşire apoi traversă Spring Valley cu o viteză legală, după care acceleră puternic pe drumul care străbătea deşertul. În cele din urmă zări în faţă stopurile convoiului.

— Eşti prea în văzul lor, îi zise el lui Blancanales. Mai lasă distanţă, Politicianule, eşti prea aproape de ei.

— OK. Nu voiam să-i pierd la traversarea oraşului, încetinesc.

După un moment, Hunter prinsese din urmă maşina Corvette a lui Blancanales.

— Te depăşesc.

— Te rog, dă-i drumul.

Accelerând la maxim, Hunter depăşi şi convoiul Mafiei, ascunzându-şi cât putu de bine faţa. Numără rapid persoanele din limuzine.

— Iată câţi am numărat, zise el după ce avu destul avans faţă de ei. Cinci în ultima, Lucasi şi gărzile lui de corp. La mijloc sunt opt gărzi armate. În faţă am numărat şase oameni.

Schwartz vorbi şi el:

— Nu fac nimic aici, mă plictisesc. Vrei să mă deplasez până la

Barrett ca să-i urmăresc de-acolo?

Hunter se afla acum la doi kilometri în faţa convoiului. Îi răspunse lui Schwartz:

— Se aprobă. Ia poziţie şi mergi încet spre sud. Lasă-te depăşit şi urmăreşte-i. Politicianule, în acel moment depăşeşte-i şi nu-i scăpa din oglinda retrovizoare.

Cei doi repetară aceste instrucţiuni, iar Hunter acceleră din nou ca să facă o recunoaştere a străzii. Traversă Jamul apoi, după şase minute, micul sat Dulzura. Puţin mai departe, îl întâlni pe Schwartz la bordul carului de luptă, claxonă amical, i se răspunse, apoi acceleră spre sud către Barrett.

Peisajul era arid dar splendid sub lumina lunii, având aspectul unei suprafeţe planetare pe care oamenii nu ar fi călcat niciodată.

La câţiva kilometri după Dulzura, Hunter văzu în lumina farurilor un mic drum transversal care ducea spre est. Încetini şi depăşi intersecţia, apoi întoarse şi reveni ca să verifice.

Un panou vechi indica faptul că drumul acela ducea până la rezervorul de la Barrett.

Hunter găsi rezervorul pe hartă apoi studie împrejurimile. Coborî din Ferrari ca să examineze mai de aproape drumul, în căutarea unui indiciu.

Îl găsi. Cu puţin timp în urmă trecuseră pe acolo nişte vehicule mari. Văzu un loc unde nişte roţi imense părăsiseră şoseaua ca să pătrundă în pământul moale.

Rămase un moment nemişcat în răcoarea nopţii, gândindu-se, ascultându-şi instinctul. Apoi vorbi în microfonul minuscul:

— Drum mic care virează la est pornind de la 94 cu câţiva kilometri înainte de Barrett. Am o intuiţie. După hartă, se poate ajunge la drumul naţional 80. Mă duc în recunoaştere. Anunţaţi-mă dacă convoiul trece de acest punct.

— S-ar putea să ai dreptate, sergente, răspunse Schwartz. Deplasa vehiculele astea în fiecare zi. Şi ai grijă. Un tip dintr-un bar din Barrett mi-a spus că vehiculele nu erau conduse de camionagii. Doi oameni de fiecare vehicul.

— Am înţeles, zise Hunter. Mulţumesc.

Urcă în Ferrari şi acceleră pe drumul mic şi prost asfaltat.

Peisajul care păruse arid lângă Interstate 94 devenea pur şi simplu incredibil. Terenul era presărat cu stânci ireale.

Deplasarea celor două camioane cu remorcă ar fi fost cu atât mai grea. Dar Hunter „simţea” lupta. Dacă Lucasi ordonase o nouă deplasare după ce primise telefonul de la Tony Danger, era

foarte posibil ca vehiculele să fi trecut pe acolo.

În plus, dacă Lucasi intrase în panică după cum sperase Hunter, atunci deplasase vehiculele adunându-le la un loc în mare grabă ca să le protejeze.

După câteva clipe, Hunter avu confirmarea acestor bănuieli. Inima îi bătu cu putere când zări departe în faţă, la un viraj, cele două perechi de faruri. Unul după altul, cele două camioane enorme se deplasau cu greu pe drumul de ţară.

— Bingo! zise Hunter. Am reperat ţintele. La jumătatea drumului spre rezervor. Apropiaţi-vă ca să-mi protejaţi spatele.

— M-au depăşit în mare viteză, anunţă Schwartz. Politicianul mă depăşeşte şi el acum. Îi atacăm aici sau îi lăsăm să se mai apropie puţin?

— Lasă-i, comandă Hunter. Dar nu-i pierdeţi. Imediat ce intraţi pe drumeag, stingeţi farurile. E destulă lumină ca să nu aveţi nevoie de ele.

— Am înţeles.

— Ai grijă, sergente, mormăi Blancanales.

— Se înţelege de la sine, replică Hunter.

— Voi depăşi intersecţia. Întorc după un kilometru.

— OK, răspunse Hunter cu o voce încordată. Aveţi grijă pe drumul ăsta; este destul de prost.

Acceleră din nou, conducând maşina pe urmele camioanelor, prinzându-le din urmă, apoi reduse viteza ca să rămână la o distanţă de vreo treizeci de metri.

— Ţinta ştie că mă aflu aici, zise el. Anunţaţi depăşirea intersecţiei.

— Am înţeles, răspunse Schwartz.

— Wilco, zise Blancanales. Acum!

După câteva clipe, Schwartz zise:

— Convoiul virează spre est.

— Îl văd, spuse Blancanales. Întorc şi îi prind din urmă.

— Mă deplasez spre est, anunţă după câteva clipe Schwartz. Ai stins farurile, Politicianule?

— Le-am stins.

— Să marcăm poziţiile. Reper în faţă. Cabană în ruine pe dreapta. Stâncă mare, copac mort în faţă. Depăşesc… Atenţie… Marchează!

Blancanales răspunse după zece secunde:

— Am marcat! Sunt la zece secunde în spatele tău.

— Rămâi acolo, comandă Hunter.

Alinierea se prezenta astfel: două camioane, deplasându-se

lent la câţiva metri unul de celălalt şi Hunter exact în spatele lor. La patru kilometri în spatele lor se deplasau, mergând foarte repede, cele trei limuzine negre cu cei nouăsprezece oameni înarmaţi. La câteva secunde în spate, Schwartz venea cu carul de luptă, iar Blancanales se găsea la zece secunde în spatele lui Schwartz.

Multe secunde, puţine totuşi dacă le luai cu adevărat în calcul. Hunter aşteptă să vadă în oglinda retrovizoare farurile limuzinelor. Acum îi vedea foarte aproape de preţioasele lor vehicule, întrebându-se: „Dar n-am mai văzut deja maşina asta sport?…”

Se uita la terenul din faţa lui şi de pe lateralele celor două camioane. Se apropiau de un loc ideal, exact în faţă, drumul în pantă trecând printre două coline.

Luă o grenadă cu fragmentare, trase siguranţa şi strigă în microfon:

— Încep!

Maşina Ferrari făcu un salt înainte, trecând pe la stânga ţintelor în mişcare. Se aplecă, făcu un semn cu mâna tipilor din cabina celui de al doilea camion apoi prinse din urmă primul vehicul, numără, venind cât putu de aproape, ţinând volanul cu stânga…

Şoferul camionului enorm îi strigă ceva în timp ce Hunter arunca grenada care căzu pe genunchii tipului.

În aceeaşi clipă, Exterminatorul preluă controlul maşinii sale, acceleră violent şi depăşi camionul cu aproximativ trei secunde.

Şoferul din prima limuzină presimţise ce se petrecea şi depăşea al doilea camion în fruntea convoiului, făcând o depăşire care sfida toate legile prudenţei.

Urmă o explozie care făcu să se reverse în cabina maşinii lui Hunter o lumină roşie, şi văzu în oglinda retrovizoare fragmente metalice care zburau în toate direcţiile. O ploaie de cioburi de sticlă căzu peste maşina lui.

Camionul enorm se clătină apoi vira spre stânga, încercând să urce flancul colinei, derapă cu un scrâşnet oribil de frâne, se întoarse şi făcu explozie.

Apoi urmă haosul. Cele două limuzine şi al doilea camion nimeriră în focar, provocând zgomote îngrozitoare de tablă lovită, urmate de câteva explozii mai mici, jerbe de foc, strigăte de groază.

Hunter întorsese deja ca să ajungă în partea înălţată a drumului, privind de sus distrugerile. Ieşi din Ferrari şi zise în

microfon:

— Veniţi cu toată viteza!

În vale, supravieţuitorii începeau să se depărteze de flăcări.

Ultima limuzină reuşise să se oprească, imobilizându-se de-a latul drumului, destul de aproape de holocaust ca să simtă căldura benzinei care ardea.

Oamenii ieşeau din ea, cu privirile rătăcite şi având în mână un pistol-mitralieră, căutând zadarnic o ţintă în care să tragă. Hunter îl recunoscu pe Diver, şeful gărzilor de corp. Le striga celorlalţi:

— Apăraţi-ne spatele!

Hunter le semnală atunci prezenţa trăgând de trei ori cu Auto-Mag spre capota maşinii rămasă intactă. O scânteie aprinse carburatorul, căci capota se ridică brusc şi o explozie puternică ridică maşina la mai mult de un metru de la pământ. Apoi căzu lent, arzând ca o torţă.

Poticnindu-se, orbită, o siluetă umană cuprinsă de flăcări încerca să facă câţiva paşi. Era Diver. Hunter îi puse capăt suferinţelor cu un glonţ în cap. Imediat atrase tirul susţinut al câtorva pistoale-mitralieră, ale căror gloanţe loviră solul sub picioarele lui. Apoi se auziră alte rafale de PM: Schwartz şi Blancanales interveneau şi ei în bătălie.

Hunter îi lăsă în seama lor pe supravieţuitori.

Cu o excepţie.

Big Ben Lucasi stătea în genunchi pe marginea străzii, sângele îi curgea dintr-o rană la gât, privind ţintă, cu oroare şi stupefacţie, rămăşiţele calcinate ale visului său de imperiu.

Hunter se apropie lent de marginea drumului şi se opri în faţa mafiotului căruia îi lipsea titlul de capo.

— Ai dat-o-n bară, Lucasi, zise el cu răceală.

Privirea tulbure a mafiotului se ridică spre forma neagră care îl domina. Involuntar, omul vru să se tragă înapoi, dar se stăpâni şi răspunse provocării:

— Ştiam că vei veni la mine. Haide, omoară-mă.

— OK, răspunse Hunter.

Lipi ţeava armei de fruntea lui Lucasi şi apăsă pe trăgaci, trimiţând un proiectil imens prin capul lui mic.

Un nor de creier şi oseminte umplu atmosfera, şi corpul lui Big Ben Lucasi alunecă rapid spre focar.

Hunter puse la loc arma.

— Adio, Howlie, zise el flăcărilor. Odihneşte-te în pace.

EPILOG

Cei trei luptători se adunară lângă Ferrari, în timp ce focul continua să ardă nestingherit la capătul de jos al pantei.

— S-a terminat, zise domol Gadgets Schwartz. Desfid pe oricine ar pretinde că poate să dovedească ce se afla în aceste camioane.

— Cu atât mai bine, remarcă Hunter. E un loc ideal pentru îngroparea unei poveşti urâte.

— Dar încă nu s-a terminat definitiv, le zise Blancanales. N-am avut timp să-mi prezint raportul. Lisa Winters mi-a spus că Tony Danger îi şantaja pe toţi. Era vorba de o orgie pe un iaht sau ceva de genul ăsta, iar Tony s-a folosit de asta ca să le forţeze mâna. Mi-a spus…

— E logic, zise Hunter întrerupându-l. Oamenii fac totdeauna în aşa fel ca să-şi nenorocească viaţa.

— Stai puţin, reluă Blancanales. Tony Danger l-a omorât pe colonel. A venit la el ca să facă un schimb. Howlie avea să-i dea dosarele care lipseau în schimbul fotografiilor. Dar Danger l-a împuşcat pe colonel şi a ars dosarele. Presupun că colonelul a luptat până în ultima clipă. A murit de un glonţ tras de propriul lui pistol. Cred că făcuse şi el mica lui înscenare. Lisa mi-a spus că s-au bătut pentru armă… Cea a colonelului… în orice caz…

— În orice caz, a murit, zise Hunter. Şi s-a terminat definitiv. L-am predat pe Tony Danger în mâinile poliţiei din San Diego şi…

— Am ascultat frecvenţele poliţiei, zise brusc Schwartz. Şi ei au terminat. Am auzit în timp ce mergeam pe drumul 9. Un schimb de focuri acasă la Maxwell Thornton. O cursă întinsă de poliţie. Tony Danger a murit, iar alţi doi pistolari de-ai lui sunt grav răniţi.

Hunter oftă şi începu să-şi reîncarce Auto-Mag-ul.

— Deci chiar s-a terminat, zise el cu o voce ostenită. Cred că Thornton va accepta propunerea pe care i-am transmis-o. Mai ales după ce…

Blancanales se uită la carcasele metalice înnegrite de la capătul de jos al pantei.

— Mda, zise el. Acum ce facem?

Hunter îi aruncă o privire surprinsă.

— Tocmai mă duceam la Philadelphia când am primit apelul vostru.

— Ce-i la Philly?

— Un tip pe nume Angeletti.

Blancanales fluieră uşor.

— Ăla! N-o să fie prea uşor, sergente. Eu şi Gadgets am putea să…

— Aţi putea să vă întoarceţi la casele voastre, zise Hunter cu o voce care nu permitea replică. Trebuie să lucrez singur la Philly.

Cei doi supravieţuitori ai Echipei Morţii înţelegeau.

— Ştii cum să ne găseşti dacă ai nevoie de noi, zise Schwartz.

— Bineînţeles, răspunse Hunter. Staţi puţin la adăpost. Asta m-a făcut să mă gândesc… ăăă… la vremurile bune…

— Ai dreptate, zise Schwartz.

Blancanales desfăcu o centură foarte groasă şi i-o întinse Exterminatorului.

— Fondurile de război, îi explică el. Tot ce-am cumpărat a fost materialul electronic şi automobilul.

— N-am nevoie de ei, mormăi el. Păstraţi banii. Voi lua doar cât îmi intră în buzunare. Pot să iau câţi vreau.

Schwartz schiţă un zâmbet.

— N-ai probleme cu creditele! Cât le-ai şterpelit până acum?

Hunter zâmbi şi el.

— Nu ştiu. Probabil că milioane. Bani obţinuţi cu uşurinţă, care circulă…

— Ei bine, începu Blancanales, cred că am face bine să…

— Instalaţi-vă undeva, zise Hunter.

— Ce?

— Folosiţi-vă de fondurile de război ca să puneţi pe picioare o afacere. Fiţi logici. Oricum, riscaţi foarte mult, nu? Faceţi în aşa fel încât să obţineţi beneficii.

— Ce-am putea face? întrebă Schwartz căruia ideea nu-i displăcea deloc.

Hunter dădu din umeri.

— Veţi găsi voi ceva care să vi se potrivească. Eu întrezăresc mai multe posibilităţi. Contraspionajul industrial. Servicii mari care se pot face unor ţări mici. Sunteţi şireţi. Dacă treaba asta vă distrează…

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. O mulţime de idei le treceau prin minte.

— Totuşi, zise Blancanales, dacă vreodată ai nevoie de noi…

Hunter le zâmbi şi le întinse mâna.

— Haide, cărăbăniţi-vă. Păstrează carul de luptă, Gadgets. Găsesc eu altul undeva.

Şi ăsta a fost sfârşitul scurtei lor colaborări.

Blancanales şi Schwartz se depărtară, trecând pe lângă rămăşiţele asediului de la San Diego, urcară în maşinile lor şi plecară spre vest.

Numai Dumnezeu ştia unde!

Iar Bob Hunter, condamnat să joace veşnic rolul Exterminatorului, urcă în Ferrari şi se îndreptă spre est. Urma să ajungă la o autostradă şi s-o străbată până la Philadelphia unde îl aştepta un alt infern.

Howlin' Harlan, noii prieteni şi oraşul San Diego făceau acum parte din trecut.

Viitorul se întindea în faţa lui ca un nesfârşit câmp de bătălie pe care îl numise „pista sângeroasă".

Trebuia să fii nebun ca să duci o astfel de existenţă.

Ar fi trebuit să fie nebun sau mort ca să renunţe la ea.

Hunter zâmbi amar spre orizont.

— Între noi doi, hoitule! murmură el.

Situaţia se anunţa cam albastră la Philadelphia.

CUPRINS

PROLOG.....3
CAPITOLUL I.....8
CAPITOLUL II.....14
CAPITOLUL III.....18
CAPITOLUL IV.....23
CAPITOLUL V.....31
CAPITOLUL VI.....36
CAPITOLUL VII.....42
CAPITOLUL VIII.....46
CAPITOLUL IX.....50
CAPITOLUL X.....56
CAPITOLUL XI.....61
CAPITOLUL XII.....66
CAPITOLUL XIII.....69
CAPITOLUL XIV.....77
CAPITOLUL XV.....84
CAPITOLUL XVI.....90
CAPITOLUL XVII.....94
CAPITOLUL XVIII.....100

CAPITOLUL XIX.....104

EPILOG.....110

CUPRINS.....113

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Harlan Winters reprezenta o necunoscută. Prieten sau duşman? Hunter nu reuşea să se pronunţe. Informaţiile pe care le adunase la Washington îi inspirau o prudenţă extremă... Totuşi colonelul îi prinsese pe piept mai multe decoraţii şi se aflaseră de multe ori în situaţii critice, fixând moartea cu o privire complice.

Cum se vor întâlni la San Diego? Faţă în faţă, înfruntându-se în dezonoare?

Era posibil. Din păcate, dacă era dezonoare, ar fi fost pătată şi naţiunea.

Omul în negru dădu cu tristeţe din cap privind luminile oraşului din depărtare.

La naiba!

Uneori trebuia să aibă încredere în suflet, în instinctele sale.

Deci, San Diego va figura şi el pe listă. Întâmplă-se orice, San Diego avea să simtă trecerea Exterminatorului.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-71-X

Lei 11 900